

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ ГРАД ОТ КОСТИ

Част 8 от „Хари Бош“

Превод от английски: Борислав Пенчев, 2002

chitanka.info

1.

Когато на старата дама ѝ бе дошъл друг акъл относно умирането, вече беше станало твърде късно. Пръстите ѝ бяха дълбали в боята и мазилката на стената, докато всичките ѝ нокти се бяха изпотрошили. После беше опитала да си изхлузи врата с отчаян опит да пъхне пръсти под клупа. Счупила си беше четири пръста на краката от блъскане по стените. Такава невероятна жажда за живот караше Хари Бош да се чуди какво се е случило преди това. Къде се беше дянала тази воля и защо я беше изоставила чак след нахлузването на въжето около врата и изритването на стола изпод краката ѝ?

Това не бяха въпроси, които щяха да фигурират в доклада му по случая. Тъкмо те не му излизаха от главата, докато седеше в колата си пред старческият дом „Прекрасна възраст“ на булевард Сънсет, източно от магистралата за Холивуд. Беше 4,20 следобед в първия ден на новата година. На Бош се беше паднало дежурството на повикване.

Половината от дежурството беше минало: две самоубийства — с огнестрелно оръжие и обесването. И двете жертви — жени. И в двата случая имаше доказателства за изпадане в депресия и отчаяние. Изолация. Новогодишният ден винаги е предпочитан от самоубийците. Докато повечето хора го посрещат с надежда и усещане за обновление, за някои това е добър ден за умиране. Част от вторите — също като старата дама — не осъзнаваха грешката си преди да е станало прекалено късно.

Бош се загледа в носилката на колела с жертвата, покрита със зелено одеяло, докато я качваха в синята кола на съдебна медицина. Видя, че вътре има още една носилка; знаеше, че е от първото самоубийство — тридесет и четири годишна актриса, която се беше застреляла в колата си, паркирана на панорамна височина на Мълхоланд Драйв. Бош и екипът бяха минали от единия случай направо на другия.

Зарадва се на извънмяването на мобилния телефон, което го откъсна от темата за смъртта. Беше Манкиевич, дежурният сержант в

холивудското управление на лосанжелиската полиция.

— Приключи ли?

— Тъкмо ще се омитам.

— Нещо ново?

— Самоубийство от типа „промених си нагласата“. При теб?

— Има. И мисля, че не е за разгласяване. Денят сигурно е постен за медиите — звънят повече репортери да питат какво ново, отколкото разтревожени граждани. Сърби ги повече за първия случай, актрисата на Мълхоланд. Нали знаеш, история тип „умирането на холивудската мечта“. А сигурно биха се нахвърлили и на най-новото.

— И какво е то?

— Човек от Лоръл Кениън. Уъндърланд. Току-що се обади и каза, че кучето му се е върнало от кросче в гората с кост в устата. Човешка кост — от ръка на дете.

Бош едва се сдържа да не изръмжи. Всяка година имаше четири или пет такива обаждания. Истерия, задължително последвана от просто обяснение: животински кости. Той махна за довиждане през предното стъкло на двамата носачи от екипа на съдебна медицина, които се отправяха към колата си.

— Знам какво си мислиш, Хари. Само не и още едни намерени кости. Стотици пъти си се занимавал с това и винаги е едно и също. Койот, сърна или нещо друго. Само че слушай, този път човекът с кучето е доктор. И твърди, че няма съмнение. Хумерус. Горната кост на човешка ръка. Казва, че е от дете, Хари. Казва, че...

За известно време настана мълчание — Манкиевич явно преглеждаше записките си. Бош проследи с поглед как колата на съдебна медицина тръгва. Манкиевич заговори отново — явно четеше:

— Костта има ясно забележима фрактура точно над медиалния епикондил — каквото и да е това.

Бош усети как челюстта му се стегна. По врата му пробяга нещо подобно на електрически заряд.

— Чета ти от бележките ми и не знам дали го казвам правилно. Важното е, че докторът казва, че е било дете, Хари. Тъй че би ли проявил добро чувство за хумор и да отидеш да провериш този хумерус?

Бош не реагира.

— Съжалявам, обаче се налага.

— Добра шега, Манк. Какъв е адресът?

Манкиевич му го издиктува и каза, че вече бил изпратил патрул натам.

— Прав си, че не трябва да се разгласява. Нека си остане така.

Манкиевич каза, че ще се погрижи за това. Бош затвори телефона и запали колата. Хвърли поглед към вратата на старческия дом. Нямаше нищо, което да му изглежда прекрасно в него. Жената, обесила се в килера до миниатюрната си спалня, нямаше роднини, поне според длъжностните лица в дома. И в смъртта към нея щяха да се отнесат, както и приживе — като към бързо забравена самотница.

Бош подкара колата и се насочи към Лоръл Кениън.

2.

Докато се придвижваше през каньона, нагоре по Лукаут Маунтън към Уъндърланд Авеню, Бош се заслуша в коментара по радиото на срещата на „Лейкърс“. Не беше фанатик на тема професионален баскетбол, но искаше да е в течение, в случай че му потрябва партньорът му, Джери Едгар. Бош беше сам, защото Едгар беше спечелил два билета за мача — с места по избор. Уговорката им беше Бош да не го притеснява, освен в случай на убийство или нещо, с което не би се справил сам. Освен това третият член на екипа им, Кизмин Райдър, беше повишена почти преди година в отдела „Кражби и убийства“, без да е изпратен заместник до момента.

В началото на третата четвърт резултатът от мача с „Портланд“ беше равен. Макар и да не беше фен на отбора от Лос Анжелис, от непрестанното дърдорене на Едгар да бъде оставен необезпокояван специално за този мач, Бош беше наясно, че става дума за двубой с много важен противник. Реши да не му изпраща съобщение преди да е стигнал до мястото и да е преценил обстановката. При влизането в каньона радиостанцията заглъхна.

Изкачването беше стръмно. Лоръл Кениън се врязваше в планините Санта Моника, а пътищата, излизащи от него, също се насочваха към билото. Уъндърланд Авеню свършваше в доста усамотено място, където къщи за по половин милион долара се губеха в гори и стръмни възвишения. На Бош му беше ясно, че претърсването за кости в такъв район ще е кошмар. Той спря колата зад патрулната, вече пристигнала на адреса, даден от Манкиевич, и погледна часовника си. 4.38. Отбеляза го на нова страница в тефтера си. По негова преценка оставаше по-малко от час преди да се стъмни.

Отвори му непознат патрулиращ офицер. На табелката с името ѝ пишеше Брашър. Преведе го през къщата до кабинет, където друг полицаи, когото Бош познаваше — казваше се Еджууд — разговаряше с белокоп мъж, седнал зад затрупано с книги бюро. На бюрото имаше и отворена кутия за обувки.

Бош влезе и се представи. Белокосият мъж също — казваше се Пол Гайо, лекар. Бош се наведе над кутията за обувки да види костта, събрала ги тук. Беше тъмнокафява и приличаше на чепата съчка.

На пода до стола на доктора лежеше куче. Голямо куче с жълта козина.

— Значи това е — каза Бош.

— Да, детектив, това е вашата кост — каза Гайо. — И както можете да видите...

Пресегна се към лавица зад бюрото и измъкна тежък екземпляр на „Анатомия на Грей“. Отвори я на предварително маркирана страница. Бош забеляза, че ръцете му са в латексови ръкавици.

На страницата имаше илюстрации на кост, рисувана отпред и отзад. В ъгъла имаше малка скица на скелет, където костта беше обозначена и на двете ръце.

— Хумерусът — каза Гайо и почука по страницата. — А ето го и намерения образец.

Той се пресегна и внимателно извади костта от кутията, задържа я над илюстрацията и направи сравнение между двете точка по точка:

— Медиален епикондил, трохлиа, голяма и малка туберкула. Всичко си е на мястото. Тъкмо казвах на двамата ви колеги — знам си костите и без да гледам в книгата. Тази кост е човешка, детектив. Без никакво съмнение.

Бош погледна Гайо. Забелязваше се съвсем леко потрепване, навярно първи сигнал за паркинсон.

— Пенсионирани ли сте, докторе?

— Да, но това не означава, че не мога да разпозная кост, когато видя...

— Не поставям под съмнение знанията ви. — Бош се опита да се усмихне. — Казвате, че е човешка, вярвам ви. Просто се ориентирам в обстановката. Можете да я приберете в кутията.

Гайо върна костта на мястото ѝ.

— Как се казва кучето?

— Беда.

Бош го погледна. Приличаше на заспало.

— Като пале ми създаваше доста ядове.

Бош кимна.

— Разбирам. Ако нямате нищо против повтарянето, разкажете ми какво се случи днес.

Гайо прокара ръка по врата на кучето. То го погледна за момент, после пак отпусна глава и затвори очи.

— Изведох Беда на следобедна разходка. Обикновено когато стигнем до кръга, ѝ свалям каишката и я пускам да тича в гората. Това ѝ харесва.

— Каква порода е? — попита Бош.

— Жълт лабрадор — бързо отвърна Брашър зад гърба му.

Бош се обърна и я погледна. Тя усети, че намесата ѝ е грешка, кимна и отстъпи към вратата на кабинета, при партньора си.

— Вие можете да тръгвате, ако имате други повиквания — каза Бош. — Аз ще поема нещата оттук нататък.

Еджууд кимна и направи знак на Брашър да излизат. Бош се замисли за момент, после каза:

— Колеги?

Еджууд и Брашър се обърнаха към него.

— Нека да не го разгласяваме, а?

— Дадено — каза Брашър и погледът ѝ се задържа върху Бош, докато той не отклони своя.

След като двамата излязоха, Бош пак се обърна към доктора и забеляза, че потрепването на лицевите му мускули е станало по-силно изразено.

— Отначало и те не ми повярваха — каза Гайо.

— Защото получаваме много обаждания като това. Но аз ви вярвам, докторе, тъй че защо не продължите?

Гайо кимна.

— Добре. Значи изкачихме се до кръга и аз магнах каишката. Тя се втурна в гората, както винаги. Добре е тренирана. Когато свирна, се връща. Проблемът е, че вече не мога да свиркам достатъчно силно. Така че ако се отдалечи толкова, че да не ме чува, се налага да я чакам.

— Какво се случи днес?

— Свирнах и тя не се върна.

— Значи доста се е била отдалечила.

— Точно така. Почаках. Свирнах още няколко пъти и най-накрая тя излезе от гората, при къщата на господин Улрих. Носеше костта. Отначало помислих, че е пръчка, разбирате ли, и че иска да си играе.

Но когато се приближи, разпознах формата. Измъкнах я от устата ѝ, не без борба, след което я разучих тук, за да съм сигурен, и се обадох на вас.

„На вас“ — помисли си Бош, Винаги казваха така, като че ли полицаите принадлежаха към друг вид. Синият вид, през чиято броня ужасите на тоя свят не можеха да проникнат.

— Когато сте се обадили, сте казали на сержанта, че костта има фрактура.

— Да, така е.

Гайо взе отново костта, обърна я и прокара пръст по дължината на вертикалната бразда.

— Това е линия на счупване, детектив. Зараснала фрактура.

— Добре. — Бош посочи кутията и докторът сложи костта в нея.

— Докторе, имате ли нещо против да сложите каишката на кучето и да се разходите до кръга с мен?

— Нищо. Трябва само да си сменя обувките.

— Аз също трябва да се преоблека. Какво ще кажете да Ви чакам отвън?

— Разбира се.

— Ще взема това сега.

Бош постави капака на кутията, взе я и излезе.

Патрулната кола все още беше пред къщата. Двамата полицаи седяха вътре, очевидно заети с писането на рапорти. Той отиде до своята кола и сложи кутията на дясната предна седалка.

Понеже беше на повикване, не беше с костюм. Носеше спортно яке, сини дънки и бяла риза. Съблече якето, нави го с хастара навън и го сложи на задната седалка. Забеляза, че спусъкът на оръжието, което носеше закачено на бедрото си, е пробил дупка в подплатата, а якето не беше носено и година. Скоро дупката щеше да стигне и до джоба. В повечето случаи връхните му дрехи се износваха точно по този начин — отвътре навън.

Свали и ризата и остана по тениска. Отвори багажника и извади от кутията с екипировката си за огледи работните обувки. Докато се преобуваше, подпрян на задния калник, Брашър излезе от патрулната кола и се приближи към него.

— Значи изглежда достоверно, а?

— Така мисля. Все пак някой от съдебните медици ще трябва да го потвърди.

— Ще се качиш да хвърлиш един поглед ли?

— Поне ще опитам. Въпреки че няма да е светло още дълго. Вероятно ще се върна пак утре.

— Аз съм Джулия Брашър. Нова съм в отдела.

— Хари Бош.

— Знам. Чувала съм за теб.

— Отричам всичко.

Тя се усмихна и му протегна ръка, което го свари в процеса на връзване на втората обувка. Той пусна връзките и стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, днес имам проблеми с разпределението на времето.

— Не се притеснявай.

Той завърза обувката и се изправи.

— Когато се обадих за кучето и ме погледна, се сетих, че се опитваш да установиш контакт с доктора. Направих грешка, съжалявам.

Бош я огледа. Към трийсет, с тъмна коса, вързана на плитка, която се спускаше под яката ѝ. Тъмнокафяви очи. Очевидно предпочиташе да е на открито — тенът ѝ беше равномерен.

— Вече казах, не се притеснявай.

— Сам ли си?

Бош се поколеба.

— Партньорът ми в момента е зает.

Докторът се появи на вратата с кучето, вързано на каишка. Бош реши да не се преоблича напълно в костюма си за огледи и погледна Джулия Брашър — тя гледаше кучето.

— Нямате ли обаядания?

— Днес не е натоварено.

Бош премести поглед към кутията с екипировка, където се мъдреше и фенерът му, бръкна в багажника, взе един парцал и го хвърли отгоре му. После извади руло жълта полицейска лента и един „Полароид“, затвори капака и се обърна към Брашър.

— Имаш ли нещо против да ми заемеш фенерчето си? Забравил съм моето.

— Не, разбира се.

Тя извади фенерчето от калъфа на колана си и му го подаде. Докторът и кучето дойдоха при тях.

— Готови сме.

— Добре, докторе. Искам да отидем до мястото, където сте пуснали кучето, за да видим къде ще отиде.

— Не съм сигурен, че ще издържите на темпото ѝ.

— Оставете това на мен, докторе.

— Тогава насам.

Изкачиха се по Уъндърланд Авеню до кръга за обръщане, с който свършва улицата. Брашър махна на другия полицай в колата и се присъедини към тях.

— Знаете ли, този път е свързан с неприятна история — каза Гайо. — Преди няколко години един човек беше проследен до вкъщи от Холивуд Боул и след това убит при грабеж.

— Спомням си — каза Бош. Знаеше, че разследването по този случай още не е приключено, но не го спомена. Не беше мястото и времето за това.

Доктор Гайо се движеше неприсъщо енергично за възрастта и вида си. Остави на кучето да определи темпото и скоро се озова на няколко крачки пред Бош и Брашър.

— Къде беше? — попита я Бош.

— Моля?

— Каза, че си нова в Холивудското управление. Къде си била преди това?

— А, разбрах. В академията.

Отговорът го изненада. Той я погледна пак и си помисли, че ще трябва да преразгледа оценката си за възрастта ѝ. Тя кимна и каза: — Знам, стара съм. Бош се сконфузи.

— Не съм казал такова нещо. Просто мислех, че си била някъде другаде. Не приличаш на новобранец.

— Започнах да се обучавам на трийсет и четири.

— Сериозно? Виж ти.

— Аха. Малко късно ми влезе мухата в главата.

— Какво си правила дотогава?

— О, най-различни неща. Главно пътувах. Отне ми доста време да си изясня какво точно искам. И искаш ли да знаеш с какво желая да се занимавам най-много?

Бош я погледна.

— С какво?

— С каквото и ти. С убийства.

Той не знаеше какво да отговори, така че каза:

— Е, успех.

— Не мислиш ли, че това е работата, която ни задоволява в най-голяма степен? Вземи например това, с което се занимаваш ти — отърваваш мешавицата от най-гадните хора.

— Мешавицата?

— Обществото.

— Е, от известна гледна точка е така. — Настигнаха доктор Гайо, който беше спрял с кучето на кръга за обръщане.

— Това ли е мястото?

— Да. Тук я пуснах. Тя се изкачи оттам.

Той посочи един обрасъл парцел, който започваше от нивото на улицата и стръмно се изкачваше към хълмовете. Виждаше се голям водосточен канал, което обясняваше защо мястото никога не е било застроявано. Общинска собственост, използвана за направляване на водите, оттичащи се на улицата по време на бури. Много от улиците в каньона бяха дъна на потоци и лесно биха си върнали първоначалния вид по време на дъжд, ако нямаше такава система.

— Ще се изкачите ли? — попита докторът.

— Ще се опитам.

— Ще дойда с теб — каза Брашър.

Бош я погледна, после чу звука на приближаваща се кола и се обърна. Беше патрулката. Спря до тях и Еджууд свали прозореца.

— Повикване, Брашър. БС. — И кимна към мястото до себе си, Брашър се намръщи, после каза на Бош.

— Мразя битовите скандали.

Бош се усмихна. Той също ги мразеше, особено когато завършваха с убийство.

— Много добре те разбирам.

— Е, може пак да се видим някой ден. — Тя тръгна да заобиколи колата.

— На — каза Бош и ѝ подаде фенерчето.

— Имам друго в колата — каза тя, — Ще ми го върнеш следващия път.

— Сигурно? — За момент се изкуши да ѝ поиска телефона, но не го направи.

— Съвсем. Успех.

— И на вас. И внимавайте.

Тя му се усмихна и се качи в колата. Бош се обърна към доктор Гайо и кучето.

— Привлекателна жена — каза Гайо.

Бош не отговори, но се зачуди дали коментарът му не е заради начина, по който бе говорил с Брашър. Надяваше се да не е било чак толкова очевидно.

— Хайде, докторе — каза той. — Пускайте кучето, а аз ще се опитам да го следвам.

Гайо отвърза каишката и потупа кучето по гърдите.

— Хайде, намери кокала! Намери кокала!

Кучето се втурна в гората още преди Бош да е успял да направи и крачка.

— Е, явно имахте право, докторе — засмя се Бош и се обърна, за да се увери, че патрулната кола е потеглила и Брашър не е станала свидетел на гледката.

— Да ѝ свирна?

— Не. Ще вляза в гората и ще се опитам да я настигна.

3.

В гората беше тъмно, въпреки че слънцето още не се бе скрило — короните на боровете спираха светлината. С помощта на фенерчето Бош се закатери по склона натам, където чуваше кучето да се провира през хрусталаците. Трудна работа. Земята беше покрита с дебел пласт борови иглички, които поддаваха под краката му, когато се опитваше да ускори темпото по нагорницето. Скоро ръцете му станаха лепкави от смолата по клоните, за които се хващаше.

Отне му почти десет минути да се изкатери трийсетина метра по хълма. После наклонът намаля, високите дървета се разрешиха и светлината си пробиваше път по-успешно. Бош се огледа за кучето, но не го видя, обърна се и викна:

— Доктор Гайо? Чувате ли ме?

— Да, чувам ви.

— Свирнете на кучето си.

Прозвуча изсвирване от три тона. Звукът беше ясен, но слаб — дърветата и храстите бяха за него същото препятствие, както и за светлината. Бош повтори изсвирването и след няколко опита му се стори, че го е налучкал. Но кучето не се появи.

Бош продължи напред, като се придържаше към равното — нали ако някой иска да зарови нечий труп, ще го направи на равно, а не на някой склон. Стигна до група акации и веднага забеляза, че земята е разравяна наскоро — от животно или с някакъв инструмент. Разбута с крак част от пръстта и съчките — и разбра че не са съчки.

Коленичи и заразглежда на светлината на фенерчето малките кафяви кости в пръстта. Като че ли бяха кости на ръка. Малка ръка. Детска ръка.

Изправи се и си даде сметка, че интересът му към Джулия Брашър го е разсеял. Не носеше нищо, в което да сложи костите. Ако просто ги вземеше и ги понесеше надолу, щеше да унищожи всяка възможна запазена улика.

Фотоапаратът висеше на врата му на връзка за обувки. Той го вдигна и направи няколко близки снимки на костите. После отстъпи и засне акациите в по-едър план.

Отдалеч чу слабото изсвирване на доктор Гайо. Бош се зае с жълтата полицейска лента. Овърза края ѝ около едно от дърветата, после огради периметъра, включващ акациите. Трябваше да се върне тук на сутринта и затова се огледа за нещо, което да използва като маркировка. Избра един храст градински чай и го обви няколко пъти с лентата.

Вече беше почти тъмно. Той хвърли още един поглед, но му беше ясно, че работата ще се свърши само с много грижлив оглед на сутринта. С малкото ножче на ключодържателя си започна да реже еднометрови парчета от рулото на лентата.

Тръгна надолу, като връзваше парчета лента по клоните на дърветата и храстите. Чу откъм улицата гласове и ги използва за ориентир. В един момент меката земя внезапно поддаде и той се строполи върху един бор, който разкъса ризата му и го одра.

Няколко секунди Бош не помръдна. Помисли, че може да си е пукнал някое ребро отдясно, защото като дишаше, го болеше. Изпъшка и бавно се изправи, като се подпираше на дървото.

Бавно слезе на улицата и видя доктор Гайо, кучето и още един мъж. Двамата мъже се стреснаха, като забелязаха кървавото петно на ризата му.

— Какво Ви е? — извика Гайо.

— Нищо. Паднах.

— Ризата Ви... цялата е в кръв!

— Това е част от работата ми.

— Дайте да Ви прегледам.

Докторът се приближи, но Бош вдигна ръце.

— Нищо ми няма. Кой е този човек?

— Аз съм доктор Улрих — каза другият мъж. — Живея ей там.

— И посочи къщата в съседство с обраслия парцел.

— Дойдох да видя какво става.

— За момента нищо. Но горе е мястото, където е извършено престъпление и то трябва да се огледа. Утре сутринта. От вас двамата искам да не ходите там и да не разказвате на никого за това. Двата кимнаха.

— Освен това, докторе, не пускайте кучето няколко дни. Сега трябва да сляза до колата, за да се обадя по телефона.

Господин Улрих, ще трябва да разговаряме с вас утре. Тук ли?

— Разбира се. По всяко време. Работя вкъщи.

— Какво?

— Пиша.

— Добре. Значи ще се видим утре.

Бош тръгна по улицата, доктор Гайо и кучето го последваха.

— Наистина трябва да погледна раната ви — настоя Гайо.

— Нищо й няма.

Бош погледна наляво — стори му се, че видя бързото спускане на перде в къщата, покрай която минаваха.

— Ами както ходите... май сте си наранили ребро — каза Гайо.

— Може и да сте го счупили. Може би дори повече от едно.

Бош си помисли за малките тънки кости, които беше видял преди малко под акациите, и каза:

— Няма какво да направите за ребрата ми, независимо дали са счупени, или не.

— Ще ги превържа и ще дишате по-леко. И ще се погрижа и за раната ви.

Бош се предаде.

— Добре. Докато си вадите нещата, аз ще си извадя другата риза.

След няколко минути докторът почисти дълбоката драскотина на гърдите на Бош и стегна ребрата му в превръзка. Това наистина намали болката, но не я премахна съвсем. Гайо каза, че вече нямал право да пише рецепти, но съветът му беше Бош да не пие нищо по-силно от аспириин.

Бош се сети, че са му останали още обезболяващи таблетки от времето, когато му вадиха мъдрец преди няколко месеца и каза:

— Ще се оправя. Благодаря, че ми помогнахте.

— Няма защо.

Бош облече чистата си риза. Гледаше как Гайо прибира нещата в чантичката си за оказване на първа помощ. Зачуди се колко ли време е минало, откакто докторът е имал пациент.

— Откога сте пенсионер?

— Следващият месец ще стане година.

— Работата липсва ли Ви?

Гайо се обърна към него, Потрепването беше изчезнало.

— Естествено. Не че ми липсва нещо конкретно, свързано с работата, но тя правеше живота ми по-различен.

Бош си помисли как Джулия Брашър беше описала работата в отдел „Убийства“ и кимна, че разбира какво има предвид Гайо.

— Споменахте, че горе сте намерили следи от престъпление...

— Да. Намерих още кости. Трябва да се обадя, за да разбера как ще процедираме. Мога ли да използвам телефона ви? Мисля, че мобилният ми няма връзка тук.

— Да в каньона няма връзка. Ползвайте телефона на бюрото, аз ще ви оставя на спокойствие.

Докторът излезе, а Бош седна зад бюрото. Кучето лежеше на земята до стола. Вдигна поглед и, изглежда, се стресна от факта, че мястото на господаря му е заето от друг човек.

— Беда — каза той, — мисля, че днес ти напълно оправда името си.

Посегна да я погали, но кучката изръмжа и Бош бързо си дръпна ръката. Явно нещо в обучението на животното или в самия него предизвикваше враждебна реакция.

Бош вдигна слушалката, свърза се с лейтенант Грейс Билетс и ѝ обясни какво се е случило на Уъндърланд Авеню и какво е намерил на хълма.

— Колко време мислиш, че са престояли костите? — попита Билетс.

Бош погледна снимката, която беше направил в близък план. Качеството беше лошо — използването на светкавица от такова разстояние я беше преекспонирало.

— Не знам. Бих казал, години.

— Значи нямаме пресни следи, така ли?

— Може да има прясно разкрити, но не и оставени там отскоро.

— Това искам да кажа. Мисля, че каквото и да има на хълма, няма да избяга и може да почака до утре.

— И аз мисля така — каза Бош.

Тя замълча за малко, после продължи.

— Този тип случаи, Хари...

— Какво?

— Те ни струват адски много — като пари и хора... и са най-трудните за разпитане, ако бъдат разплетени някога.

— Добре, ще се кача пак горе и ще заровя костите. После ще кажа на доктора да не пуска кучето си от каишката.

— Стига, Хари, знаеш какво искам да кажа. — Тя въздъхна. — Първият ден на годината е и започваме с лошо.

Бош замълча, за дай даде възможност да преглътне горчивия хап на административните си задължения. Не ѝ отне много време — това беше едно от нещата у нея, които му харесваха.

— Добре. Нещо друго днес?

— Не много. Две самоубийства е всичко досега.

— Кога започваш утре?

— Искам да съм там рано. Ще звънна тук-там и ще видя какво може да се задвижи. Ще дам костта, намерена от кучето, за потвърждение преди да започнем нещо.

— Добре, дръж ме в течение.

Следващият, на когото Бош позвъни, беше Тереза Корасон, областният съдебен лекар. Потърси я у дома ѝ. Въпреки че извънслужебните им отношения бяха прекратени преди години и оттогава тя се беше местила поне два пъти, телефонният ѝ номер беше същият и Бош го помнеше наизуст. Сега това му дойде много на място. Обясни ѝ какво е направил и че се нуждае от официално потвърждение за човешкия произход на костта преди да задвижи други неща.

Каза ѝ също, че ако се получи потвърждение, възможно най-бързо ще му е необходима археоложка група за разработване на мястото на престъплението.

Корасон го накара да чака на телефона почти пет минути.

— Не можах да се свържа с Кати Кол. Не си е вкъщи.

Кол беше щатният археолог. Нейна специалност и причина за назначаването ѝ на пълен щат беше намирането на кости в местата в пустинната част на северната област, където се изхвърляха трупове — това се случваше всяка седмица. Така или иначе, тя щеше да бъде привикана да се занимае с издирването на кости около Уъндърланд Авеню.

— И какво да правя сега аз? Искам да получа потвърждение още тази вечер.

— Задръж, Хари. Много си нетърпелив. Като куче, което търси кокала си, извини ме за шегата.

— Става дума за дете, Тереза. Може ли малко по-сериозно?

— Просто ела и ще я видя тази кост.

— А за утре?

— Ще задвижа нещата. Оставих съобщение на Кати и веднага щом приключим този разговор, ще се обадя в офиса и ще поръчам да я известят по пейджъра. Тя ще е на мястото още с първите лъчи на слънцето, ние също ще отидем там. Щом костите бъдат изровени, ще докарам и патолога от университета, с когото работим, ако е в града. Аз също ще дойда. Доволен ли си?

Последните й думи го накараха да се замисли.

— Тереза — каза той накрая, — искам да държа цялата информация колкото е възможно под контрол, за колкото е възможно по-дълго време.

— И какво трябва да означава това?

— Че не съм сигурен, че главният съдебен лекар на област Лос Анжелис трябва да присъства. И че от доста време не съм те виждал на местопрестъпление, без подире ти да се мъкне телевизионен оператор.

— Хари, става дума за нает видеооператор, разбираш ли? Филмът, който снима, е за бъдещо ползване, само от мен, и се заснема изцяло под мой контрол. Няма начин да бъде прожектиран във вечерните новини.

— Знам. Мисля обаче, че трябва да избягваме усложнения по този случай. Става въпрос за дете. Знаеш каква е реакцията.

— Донеси я тая кост. Излизам след час. — И му тръшна телефона.

На Бош му се прищя да беше проявил малко повече дипломатичност, но беше и доволен, че й е казал каквото имаше за казване. Корасон редовно се появяваше по съдебните телевизионни хроники и разни други предавания като специалист по съдебна медицина. Освен това винаги си водеше оператор, така че всичките й случаи да се заснемат като документални филми за разпространение по широкия спектър от кабелни и сателитни полицейски и правни предавания. Той не можеше и не възнамеряваше да допусне амбициите й да бъде знаменитост да се смесват с неговите като следовател на вероятното убийство на дете.

Реши да позвъни на специалните служби на отдела, след като получи потвърждение за костта. Стана и отиде да намери Гайо.

Докторът беше в кухнята — седеше зад една малка маса и пишеше в една тетрадка. При влизането му вдигна поглед и каза:

— Нахвърлям малко бележки за нараняването ви. Водя си записки за абсолютно всичките си пациенти.

Бош само кимна, въпреки че му се стори странно Гайо да описва какво е направил и с него.

— Тръгвам, докторе. Ще се върнем утре. В пълен състав, предполагам. Може да се наложи отново да използваме кучето ви. Ще бъдете ли тук?

— Ще бъда и ще се радвам да помогна. Как са ребрата?

— Болят.

— Само когато дишате, нали? Ще продължи така около седмица.

— Благодаря ви, че се погрижихте за мен. Не ви е нужна кутията за обувки, нали?

— Не, вече едва ли ще я използвам.

Бош тръгна вратата, но после пак се обърна към Гайо.

— Сам ли живеете тук?

— В момента, да. Жена ми почина преди две години. Месец преди златната ни сватба.

— Моите съболезнования.

— Дъщеря ми живее със семейството си в Сиатъл. Рядко ходя при тях.

Бош понечи да попита защо рядко, но си замълча, благодари още веднъж и си тръгна.

Докато караше към дома на Тереза Корасон на Хенкок Парк, държеше ръката си върху кутията за обувки, за да не се тресе или да се изплъзне от седалката. Почувства надигаща се боязън. Съдбата не му се беше усмихнала този ден. Беше попаднал на най-лошото, с което можеше да го сблъска работата му. Детски случай.

Престъпленията с деца те преследват. Дълбаят отвътре и оставят белези. Оставят те със съзнанието, че светът е пълен с изгубена светлина.

4.

Тереза Корасон живееше в къща в средиземноморски стил, с кръгла алея с езерце пред входа. Преди осем години, по време на кратката си връзка с Бош, живееше в двустаен апартамент. Телевизионната известност беше платила за къщата и съответстващия ѝ стил на живот. Нищо не беше останало у нея от жената, която имаше навика да му се изтърсва без предупреждение в полунощ, с бутилка евтино червено вино и касета с любим филм. Безскрупулно амбициозната жена, която тогава още не се беше научила да използва положението си за лично обогатяване.

Бош съзнаваше, че понастоящем ѝ напомня за това, което е била и което е загубила, за да се сдобие с това, което притежава. Нищо чудно, че пътищата им се пресичаха рядко и през дълги интервали и носеха отпечатъка на напрежение като при неизбежно посещение при зъболекар.

Той паркира пред входа и слезе от колата с кутията за обувки и снимките. Докато заобикаляше колата, погледна към езерцето и видя тъмните сенки на рибите. Усмихна се — сети се за филма „Китайският квартал“ и колко често го бяха гледали, когато бяха още заедно. Спомни си колко много ъ харесваше съдебният лекар — той носеше черна касапска престилка и нагъваше сандвич, докато режеше някой труп. Съмняваше се, че Корасон има все още същото чувство за хумор.

Лампата над тежката дървена врата светна и Корасон отвори още преди да е стигнал до нея. Беше облечена в свободни черни панталони и кремава блуза. Вероятно щеше да излиза за новогодишно парти. Погледът ѝ мина покрай него, към таратайката, която караше.

— Давай да приключваме с това преди колата ти да ми е оклепала камъните с масло.

— Здравсти, Тереза.

— Това ли е? — Тя посочи кутията за обувки.

— Да.

Той ѝ подаде снимките и отвори кутията. Беше очевидно, че не се предвиждаше покана за чаша новогодишно шампанско.

— Тук ли ще я гледаш?

— Нямам много време. Мислех, че ще дойдеш по-бързо. Кой некадърник ги е правил?

— Некадърникът съм аз.

— Нищо не мога да кажа. Имаш ли ръкавици?

Бош извади една латексова ръкавица от джоба на якето си и ѝ я подаде. Взе снимките и ги пхна във вътрешния джоб на якето си. Тя си сложи ръкавицата, бръкна в кутията, извади костта и я завъртя на светлината. Бош мълчеше. Усещаше парфюма ѝ. Силен, както винаги — остатък от дните, когато тя прекарваше по-голямата част от времето си в залите за аутопсия.

Разглеждането продължи пет секунди, после тя върна костта в кутията.

— Човешка е.

— Сигурна ли си?

Тя му хвърли отровен поглед, докато махаше ръкавицата.

— Хумерус. Горната част на ръката. На около десетгодишно дете. Може вече и да не изпитваш уважение към способностите ми, Хари, но все още си ги имам.

После хвърли ръкавицата върху костта в кутията. Бош можеше да понесе словесните ѝ атаки, но го подразни начинът, по който хвърли ръкавицата. Измъкна я от кутията, сети се за нещо и ѝ я подаде пак.

— Мъжът, чието куче е намерило това, казва, че на костта имало фрактура. Зараснала фрактура. Искаш ли да хвърлиш един поглед и да кажеш дали...

— Не. Закъснявам. В момента ти трябва да знаеш дали костта е човешка. За което имаш потвърждение. По-нататъшен оглед ще се направи по-късно от съдебен лекар при подходящите условия. А сега наистина трябва да тръгвам. Ще дойда на мястото утре сутринта.

— Да, разбира се — каза Бош. — Приятно прекарване, Тереза.

Тя погледна настрани и скръсти ръце на гърдите си. Бош внимателно затвори кутията и тръгна към колата си. Чу как тежката врата се затвори зад гърба му.

На минаване покрай езерцето пак си спомни за филма и тихо произнесе последната реплика от него: „Стига де, Джейк, тук е

Китайския квартал“.

Качи се в колата и подкара към къщи, с ръка върху кутията на седалката.

5.

В 9 часа на следващата сутрин крайт на Уъндърланд Авеню приличаше на бивак на силите на реда. В епицентъра на събитието се намираше Хари Бош. Той направляваше хора от патрулните екипи, К-9, отдела за експертизи, съдебномедицинската служба и звеното за специални дейности. Над главите на всички кръжеше полицейски хеликоптер, а десетина полицейски кадети трамбоваха наоколо в очакване на заповеди.

Още преди това звеното за въздушно наблюдение беше открило зоната, маркирана от Бош с полицейска лента, и беше установило, че Уъндърланд предлага най-лесния достъп до мястото, където бяха намерени костите. Тогава влезе в действие звеното за специални дейности. Шестчленният екип се изкачи по склона по обозначеното с лента трасе и постави по протежението му дървени стъпала с подпори и въжета. Достъпът до мястото, където бяха намерени костите, сега щеше да е много по-лесен, отколкото беше за Бош.

Беше невъзможно да се контролира шумът в такова полицейско сборище. Пак към девет целият район беше атакуван от медиите. Колите им бяха струпани зад загражденията. Репортерите се бяха скупчили на групи като за пресконференции, И поне пет новинарски хеликоптера се намираха на достатъчна височина над полицейския. Общата какофония вече беше довела до многобройни оплаквания от местните обитатели до полицията в Паркър Сентър в града.

Бош се готвеше да поведе първата група до мястото на престъплението. Преди това обаче се консултира с Джери Едгар, на когото случая беше сведен още предишната вечер.

— Значи вземаме първо хората от съдебна медицина и експертизите. След това качваме кадетите и кучетата. Искам ти да надзираваш тази част.

— Готово. Видя ли, че приятелката ти от съдебна медицина си води проклетия оператор?

— За момента нищо не може да се направи. Да се надяваме, че ще ѝ омръзне скоро и ще се върне в кабинета си, където ѝ е мястото.

— Нали разбираш, че е много възможно да се окажат древни индиански кости?

Бош поклати глава.

— Едва ли.

Бош се приближи до първата група; Тереза Корасон, видеооператорът Ё и четиримата Ё копачи — Кати Кол и трима следователи, които щяха да се оправят с лопатите. Копачите бяха в бяло работно облекло, докато Корасон беше облечена като предишната вечер, включително обувки с петсантиметрови токчета. В групата имаше и двама криминалисти от отдела за експертизи.

Бош ги прикани да се приближат до него, за да го чуят всички наоколо.

— Значи качваме се и започваме с документирането и изравнянето. След като вече сте по местата си и всеки със задачата си, ще качим и кучетата и кадетите, които ще претърсят района и евентуално ще разширят територията на разследване. Ей, ти там... — Той посочи оператора. — Изключи това нещо. Можеш да снимаш нея, но не и мен.

Операторът наведе камерата си и Бош продължи, след като изгледа сърдито Корасон:

— Всички си знаете работата, затова не е нужно да ви инструктирам. Това, което искам да ви кажа, е, че изкачването е много трудно. Дори и с помощта на стълбите и перилата. Така че внимавайте. Дръжте се за въжетата и си гледайте в краката. Не е желателно никой да пострада. Ако имате тежки неща за носене, разпределете си товара за две или три качвания. Ако и тогава се нуждаете от помощ, ще се разпоредя кадетите да ви донесат каквото трябва. Не се притеснявайте за времето. Мислете за безопасността си. Това е. Готови ли са всички?

Отговори му едновременно кимане. Бош даде знак на Корасон, че иска да говори с нея насаме.

— Не си облечена подходящо.

— Виж, не ми казвай...

— Искаш да си сваля ризата, за да ми видиш ребрата ли? Приличат на смачкани боровинки, понеже снощи паднах там горе.

Обувките ти няма да ти свършат работа. Може да са добри за филмиране, но не и за...

— Добре съм си. Аз си нося отговорността. Нещо друго?

Бош поклати глава.

— Предупредих те. Да вървим.

Той тръгна към стъпалата, другите го последваха. Хората от специалния отдел бяха сглобили дървена пропускателна рамка, до която стоеше полицаи с бележник, за да записва името и отдела на всеки, минаващ през портала.

Бош поведе нагоре. Изкачването беше по-лесно в сравнение с предишния ден, но гърдите му пареха от болка, докато се издърпваше по въжетата. Опита се да не го показва.

Когато стигна до акациите, даде знак на останалите да почакат, за да провери ограденото място.

На пръв поглед всичко си беше във вида, в който го беше оставил предишната вечер.

— Добре, качете се и огледайте.

Хората от групата се промушиха под полицейската лента и се наредиха в полукръг около костите. Включи се камерата и Корасон пое нещата в свои ръце.

— Така, първо всички да се дръпнат, за да се направят снимки. После ще направим схема, по която доктор Кол ще ръководи разкопаването. Ако намерите нещо, фотографирайте го от всеки възможен ъгъл преди да го прибавите към веществен материал.

Тя се обърна към един от следователите:

— Финч, искам да се заемеш със скицирането. Стандартна схема. Документирай абсолютно всичко. Не се осланяй на мисълта, че ще разчитаме на снимки.

Финч кимна и тя се обърна към Бош:

— Детектив, мисля, че сме готови да започнем. Колкото по-малко се мотаем тук, толкова по-добре.

Бош ѝ подаде радиостанция.

— Ще се навъртам наоколо. Ако имаш нужда от мен, използвай я. Мобилните телефони нямат връзка тук. Но внимавай какво говориш.
— Той посочи с пръст небето, където кръжаха хеликоптерите на медиите.

— Като стана дума — намеси се Кол, — ще разпънем брезентово покривало над дърветата, за да си осигурим спокойствие, както и за да се спасим от слънцето. Какво мислиш?

— Този район вече е във ваши ръце — каза Бош. — Действайте, както сметнете за добре.

И се спусна надолу по рампата, следван от Едгар.

— Хари, това може да отнеме дни — каза Едгар.

— Може и повече, отколкото си мислиш.

— Да, но няма да ни дадат толкова време. Знаеш го.

— Знам.

— Искам да кажа, тия случаи... ще сме късметлии, ако успеем изобщо с някакво идентифициране.

— Знам.

На улицата чакаха лейтенант Билетс и старшият ѝ офицер капитан Ле Вали.

— Джери, защо не подготвиш кадетите? — каза Бош, — Направи им инструктажа. Аз ще дойда след минута.

После отиде при Билетс и Ле Вали и им разказа в подробности всичко, случило се до момента, включително оплакванията на съседите от шумотевницата, създавана от чукове, триони и хеликоптери.

— Трябва да подадем нещо на медиите — каза Ле Вали. — От отдела за връзки с медиите искат да знаят дали предпочиташ да ги поемат те, или ти да се занимаваш с тях.

— Не искам да се занимавам. Какво знаят за случая във „връзки с медиите“?

— Почти нищо. Ще трябва да им звънеш, а те ще подготвят съобщение за пресата.

— Капитане, малко ми е напрегнато тук. Мога ли...

— Намерете време, детектив. Дръжте ги далеч от нас. Бош погледна към репортерите, събрани по-надолу по улицата, и забеляза Джулия Бакстър — показваше значката си на охраняващия полицай. Беше в цивилни дрехи.

— Добре, аз ще им се обадя.

Тръгна надолу по улицата към къщата на доктор Гайо. Бакстър му се усмихна.

— Фенерчето ти е още у мен, долу в колата ми е. Сега отивам до къщата на доктор Гайо.

— Не се притеснявай. Не съм дошла за фенерчето. — Тя се обърна и тръгна с него. Той огледа дрехите ѝ: избелели сини дънки и тениска с надпис от благотворителна акция.

— Времето ти не е разграфено по минути, надявам се?

— Не, в смяната от три до единайсет съм. Помислих си, че може да имаш нужда от доброволец. Чух, че са докарали хора от академията.

— Търсят ти се кости, така ли?

— Искам да се уча.

Стигнаха до къщата на Гайо и докторът отвори още преди да са успели да позвънят, и ги покани. Бош попита дали може отново да използва телефона в кабинета му и Гайо го отведе дотам въпреки че Бош можеше и сам да се ориентира из къщата.

— Как са ребрата ви? — попита докторът.

— Добре.

Брашър повдигна учудено вежди и Бош поясни:

— Имах малко премеждие снощи.

— Какво стана?

— Ами един дънер ме нападна без абсолютно никаква причина.

Тя някак си успя едновременно да направи гримаса и да се усмихне.

Бош набра номера на „връзки с медиите“ и разказа случая в най-общи линии. В съответния момент от историята попита Гайо дали желае името му да се споменава в комюникето за пресата и докторът отказа. След няколко минути, информацията беше предадена и Бош затвори и се обърна към Гайо.

— Репортерите ще се навъртат наоколо и след като приключим огледа. Ще душат за кучето, намерило костта, така че ако искате да не се замесвате, дръжте Беда по-далече от улицата.

— Добър съвет — каза Гайо.

— Добре би било и да се обадите на съседа си — господин Улрих, и да го предупредите да не приказва пред репортери.

Когато излязоха, се разбраха с Брашър, че ще ѝ върне фенерчето, когато има възможност. Такава уговорка означаваше, че ще може да я види поне още веднъж.

На улицата Едгар инструктиреше кадетите:

— Златното правило при оглед е да не се пипа абсолютно нищо преди да е фотографирано, изследвано и подредено при веществените

доказателства по съответния начин.

Бош застана до него и попита:

— Готови ли са всички?

— Готови са — отговори Едгар и кимна към двама от кадетите, които държаха метални детектори. — Заех ги от „експертизи“.

Бош направи същия инструктаж за безопасност на кадетите и Брашър като на съдебномедицинския екип. После запозна Брашър и Едгар и тръгнаха към мястото на огледа — Бош най-отзад, след Брашър.

— Ще видим дали утре ще искаш да разследваш убийства — каза ѝ той.

— Не може да е по-зле, отколкото да търчиш по повиквания и да чистиш повърнатото от седалките след края на патрулна смяна.

— И аз имам такива спомени.

Разпръснаха кадетите във верига в зоната около акациевите дървета със задача да започнат претърсване. Зад тях Бош подреди още два екипа от отдел К-9, които да вървят по петите им и да дооглеждат за пропуснати улики. След като цялата процедура беше задействана, Бош остави Едгар Да се оправя с кадетите и се върна при акациите, за да види какво е направено до момента. Завари Кол, седнала върху сандък за екипировка, да надзирава забиването на колчета, които, след като бъдеха свързани, щяха да очертаят решетката на разкопаването.

Бош беше работил с Кол и знаеше, че е истински професионалист. Беше на трийсет и няколко, с фигурата и загара на тенисистка. Веднъж случайно я беше видял в един от градските паркове — играеше тенис със сестра си — близначка. Около корта им се беше събрала тълпа. Беше като да гледаш как някой удря топката в огледална стена с отражението си.

Правата руса коса на Кол скриваше очите ѝ, както се беше навела над голяма схема, с отпечатаната изкопна решетка на нея, разпъната в скута ѝ. Бош надникна над рамото ѝ. Кол обозначаваше отделните блокове с букви от азбуката, когато съответните колчета биваха забити. Най-отгоре беше написано: „Град от кости“.

Бош почука с пръст по заглавието:

— Защо си го нарекла така?

Тя сви рамене.

— Защото сега определяме улиците и пресечките на нещо, което ще се превърне за нас в град. — Пръстите ѝ пробягваха като илюстрация на думите по очертаните линии на схемата. — Поне докато сме тук, ще го чувстваме така. Нашият малък град.

Бош кимна и каза:

— Във всяко убийство е историята на един град.

Кол го погледна.

— Кой го е казал.

— Не знам. Все някой.

Бош насочи вниманието си към Корасон — тя беше клекнала и изучаваше изровените малки кости, а окото на видеокамерата изучаваше нея. Докато мислеше за някакъв коментар, станцията му иззвъня.

— Бош слуша.

— Едгар е. Ела при нас, Хари. Намерихме нещо.

— Идвам.

Едгар беше застанал на едно почти равно място сред храсталаците на четиридесетина метра от акациите. Петима-шестима кадети и Брашър оформяха кръг, вперили погледи надолу в еднометровата растителност. Над главите им, в стесняващ се кръг, се въртеше полицейският хеликоптер. Бош влезе в кръга и погледна надолу. И видя празните кухни на детски череп, полузаровен в земята.

— Никой не го е докосвал — каза Едгар. — Брашър го намери.

Закачката, която обикновено досега се излъчваше от очите и устата на Брашър, беше изчезнала. Бош измъкна радиостанцията от колана си.

— Доктор Корасон?

— Да, какво има?

— Ще се наложи да разширим територията на огледа.

6.

С Бош в ролята на генерал на малката армия, действаща на територията на огледа, работата напредваше бързо. Като че ли отдавна чакали това да се случи, костите се показваха от дотогавашните си скривалища. До обяд три сектора от района за разкопаване бяха прегледани от екипа на Кати Кол и от черната почва бяха измъкнали десетина кости. Работеха като археолози, изваждащи на бял свят останките на предисторически хора с помощта на деликатни инструменти. Използваха се и метални детектори и парни сонди. Работата изискваше много усилия, но все пак напредваше по-бързо, отколкото Бош се беше надявал.

Намирането на черепа беше вдигнало темпото и бе придало спешен характер на цялата операция. Той беше изваден от земята и първоначално изследван от Тереза Корасон, която откри линии на фрактури и белези от хирургическа намеса, което потвърди хипотезата, че костите не са престояли дълго в земята преди да ги открият. Самото наличие на фрактури не беше достатъчно доказателство за убийство, но добавено към факта на заравяне на тялото тук определено създаваше усещането за разплитането на точно такава драма.

До два часа, когато екипите прекъснаха работа за обяд, почти половината скелет беше сглобен. Отделни разпръснати кости бяха намерени от кадетите в храсти наблизо, а групата на Кол попадна на изгнили парчета облекло и детска раница.

Костите бяха сложени в квадратни дървени кутии и рано следобед с тяхното изследване вече се занимаваше антрополог криминалист в офиса на съдебния медик. Дрехите — повечето изгнили и неразпознаваеми, както и неотваряната раница, бяха закарани в лабораторията на отдела по експертизи на полицейското управление на Лос Анжелис със същата цел.

Резултатът от търсенето с металния детектор беше една-единствена монета — четвърт долар, емисия 1975 година, намерен на същата дълбочина като костите и приблизително на пет сантиметра от

лявата половина на таза. Бе предположено, че монетата се е намирала в предния ляв джоб на панталони, чиято тъкан се е разложила заедно с тялото. Монетата все пак даваше един от параметрите на времето на настъпване на смъртта — не по-рано от 1975 година, ако се приемеше допускането, че е попаднала в земята по същото време с трупа.

Пристигнаха два минибуса с храна за малката армия, работеща по огледа. Обядът беше късен и хората бяха гладни. От единия минибус се предлагаше топла храна, а от другия — сандвичи. Бош се нареди заедно с Джулия Брашър на опашката за сандвичи. Разговаряха предимно за разследването и разменяха участъкови клюки. Опознавателен разговор. Тя го привличаше и колкото повече Бош слушаше за патилата ѝ като новобранец и жена в отдела, толкова повече го интригуваше. Брашър излъчваше същата смесица от емоция, преклонение и цинизъм по отношение на професията си, която беше неразделна част и от неговите първи дни в тази професия.

Когато пред тях останаха шестима души, до слуха на Бош достигнаха въпроси — явно някой зад прозорчето на минибуса ги задаваше на кадета, чийто ред на опашката беше дошъл.

— За кости от различни хора ли става дума?

— Не знам бе, човек. Ние просто ги търсим, това ни е работата.

Бош се загледа в мъжа, който задаваше въпросите.

— Всичките ли бяха изпонарязани?

— Трудно е да се каже.

Бош излезе от мястото си на опашката и заобиколи до задната вратичка на минибуса. Вътре работеха трима души, препасани с престилки. Или поне се правеха, че и тримата са заети с работа. Не забелязаха, че Бош ги наблюдава. Двама се занимаваха с изпълнението на поръчките. Мъжът по средата — онзи, който задаваше въпросите — само имитираше активност, като си движеше ръцете под нивото на прозорчето. На него само му бутаха готови сандвичи, които той подаваше на чакащите.

Бош забеляза, че докато двамата, които наистина правеха сандвичи, са с дънки и тениски, мъжът в средата е с памучни панталони и риза. От задния джоб на панталоните му се подаваше бележник. Дълъг и тънък, от типа, използван от репортери.

Бош провря главата си през вратата и се огледа. На една полица непосредствено до вратата беше сложено навито на руло спортно яке.

Той го грабна и се измъкна навън. В джобовете намери прескарта със снимката на разпитвача, издадена от полицейското управление на Лос Анжелис. Виктор Фризби от „Ню Таймс“.

Като държеше якето така, че да не се вижда от минибуса, Бош потропа на вратата и когато тримата мъже се обърнаха към него, даде знак на Фризби да се приближи. Журналистът се обърна и се наведе към него.

— Да. Какво има?

Бош го сграбчи за престилката и го дръпна навън. Фризби успя да скочи на крака, но трябваше да направи няколко крачки по инерция, за да не падне. Когато се обърна, за да протестира, Бош го плесна в гърдите с навитото яке.

Двама от охраняващите полицаи изхвърляха хартиените си чинии в едно кошче наблизко и Бош им махна да дойдат.

— Заведете го до огражденията. Ако пак се опита да мине отсам, го арестувайте.

Полицайте хванаха Фризби за ръцете и го помъкнаха по улицата към огражденията. Репортерът, с почервеняло като кутия от кока-кола лице, започна да протестира, но нямаше друг избор освен да изтърпи пълното си унижение пред колегите си. Бош извади прескартата от задния си джоб, изхвърли я в кошчето за боклук, после се върна на мястото си в опашката до Брашър.

— За какво беше цялата тази дандания? — попита тя.

— Нарушение на хигиенните правила. Не си беше измил ръцете. Брашър започна да се смее.

— Сериозно говоря. За мен законът си е закон.

— Божичко, надявам се да се докопам до сандвич преди да си забелязал някоя хлебарка и да си спрял даването на храна.

— Не се притеснявай. Мисля, че току-що разкарах хлебарката.

Десет минути по-късно, след като Бош изнесе лекция на другите обслужващи в минибуса за вредите от вмъкването на хора от медиите на мястото на престъплението, двамата с Брашър седнаха да си изядат сандвичите на специално поставените за това дървени масички. Там беше и Едгар, заедно с Кол и един човек от екипа на копачите. Бош представи Брашър на хората, които не я познаваха, като отбеляза, че именно тя е поела първото обаждане по случая и му е помогнала предишната вечер.

— Къде е шефката? — попита Бош.

— О, тя вече хапна — отвърна Кол. — Мисля, че се качи горе, за да запише интервю със себе си или нещо подобно.

— Ще си взема още един — каза Едгар, стана и тръгна към буса.

Бош захапа сандвича с бекон и салата и се отдаде на насладата от вкуса му. Умираще от глад и намеренията му бяха единствено да яде и да си почине малко, докато работата е прекъсната, но Кол прояви желание да му изложи първоначалните си изводи от разкопките.

След като успя някак си да преглътне, Бош я помоли да изчакат връщането на партньора му. Поговориха в общ план за състоянието, в което са намерени костите, и за убеждението на Кол, че плиткият гроб е позволил на животни да ги разравят и разпръсват — вероятно в течение на години.

— Няма да открием всичките — каза тя. — Скоро ще стигнем до точката, когато хвърлените усилия и време няма да си струват резултата.

Едгар се върна с порция печено пиле. Бош кимна на Кол и тя погледна записките в бележника си и започна:

— Нещата, на които искам да обърнете внимание, са дълбочината на гроба и разположението на терена. Мисля, че това е важно и ще играе роля при определяне самоличността на детето и това какво му се е случило. — Момче ли е? — попита Бош.

— Доколкото може да се съди по размерите на ханша и ластика на бельото. — Тя поясни, че гуменият ластик е единственият остатък от иначе напълно изгнилото бельо, което момчето е носело, когато е било заровено. Газовете от разлагащото се тяло бяха довели до разрушаването на тъканта, но ластикът се беше запазил и изглеждал от вид и стил, носен от мъжкия пол.

— Добре — каза Бош. — Спомена нещо за дълбочината на гроба?

— Да. По намереното от бедрените кости и долната част на гръбначния стълб смятаме, че тази част от скелета не е била измествана, когато е намерен. Изводът въз основа на това е, че дълбочината на гроба е била между двайсет и трийсет сантиметра. Толкова плитък гроб говори за паника, бързане и липса на предварително планиране. Но — тя вдигна пръст — същото основание — местоположението — отдалечено и труднодостъпно, говори за

противното. То показва внимателно планиране. Тоест има противоречие. Трупът просто е бил покрит с елхови клонки и нахвърляна земя. Знаем, че това което казвам, може и да не ви е точно от помощ за залавянето на убиеца, но искам да знаете мнението ми. Тук има противоречие.

— Добре е да се знаят повече неща — съгласи се Бош. — Ще го имаме предвид.

— Другото противоречие — по-малкото — е с раницата. Заравянето ѝ заедно с тялото е грешка. Човешката плът се разлага с много по-бързи темпове от брезента. Така че ако по раницата или съдържанието ѝ се намерят идентифициращи белези, убиецът е загазил. Отново и слабост, и добро планиране. Вие сте професионалисти, сигурна съм, че ще разгадате загадките.

Тя се усмихна на Бош и запрелиства бележника си.

— Мисля, че това е всичко. Според мен засега се справя много добре горе и до довечера ще сме приключили с основния гроб. Утре ще пробваме в неразкопаните сектори. Както казах, няма да съберем целия веществен материал, но би трябвало да съберем достатъчно за целите на разследването.

Внезапно Бош се сети за въпросите на Виктор Фризби към кадета и си даде сметка, че репортерът го е изпреварил в разсъжденията си.

— А други проби? Мислиш ли, че горе може да са заровени и други трупове?

— Нищо не навежда на такава мисъл засега — каза Кол. — Но трябва да сме сигурни. Ще вземем проби, ще пуснем няколко газови сонди. Рутинните неща. Изглежда, особено поради плитко изкопания гроб, че убийството е едно, но не бива да остават съмнения. Доколкото е възможно.

Бош кимна. Радваше се, че почти е приключил със сандвича, защото апетитът му внезапно се беше изпарил. Перспективата за разследване на серийно убийство беше крайно непривлекателна. Той огледа останалите на масата.

— Нито думичка от разговора ни няма да напуска тази маса. Вече хванах репортер да души за сериен убиец. Не ни трябва медийна истерия. Дори само да им се намекне, че вършим рутинна работа, и то

само за да се подсигури за всички възможни версии, ще ни сложат на първа страница. Някакви възражения?

Всички изразиха мълчаливо съгласието си, включително Брашър. Бош тъкмо се канеше да продължи, но го прекъсна шумно тропане от мястото, където бяха разположени преносимите тоалетни. Явно в някоя от будките с размери на телефонна кабина имаше човек, който удряше по стената, сякаш искаше да я строши. Миг по-късно към думкане-то се прибавиха женски викове. Бош ги позна и веднага скочи от масата.

Кукичката, с която вратата на тоалетната се прикрепяше при транспортиране, беше закачена и в халката беше пъхната една пилешка кост.

Бош се опита да я измъкне, но костта беше прекалено мазна и се изплъзваше от пръстите му. Ударите отвътре и виковете не отслабваха. Бош се огледа за някакво помощно сечиво, но не видя нищо подходящо, така че извади пистолета си от кобура, погледна дали предпазителят е сложен и използва дръжката му като чук, с който да избие костта.

Когато тя най-сетне се изхлузи, той прибра пистолета и вдигна куката. Вратата рязко се отвори и от клозета изскочи Тереза Корасон, като почти го повали.

— Ти го направи! — викна тя.

— Аз? Не съм! Бях ей там през цялото...

— Искам да знам кой го направи!

Бош понижи глас. Ясно му беше, че погледите на всички са вперени в тях, включително на репортерите от другия край на улицата.

— Тереза, успокой се. Било е шега, който и да я е направил. Аз знам, че не обичаш затворените пространства, но други не го знаят. Някой просто е искал да отпусне по някакъв начин общото напрежение и ти си се случила...

— Само от завист е.

— Моля?

— За това, което съм и което съм постигнала.

Нямаше какво да отговори на това.

Тя тръгна, после рязко се обърна и се върна.

— Тръгвам си! Доволен ли си?

Бош поклати глава.

— Доволен? Бъркаш нещата. Аз провеждам разследване и ако искаш да знаеш, ще ми е по-леко без емоциите ти и без твоя видеооператор.

— Е, значи можеш да си спокоен. И знаеш ли... телефонът на който ме потърси снощи...

— Какво?

— Забрави го.

Тя ядосано забодде пръст в камерата да престане да снима и тръгна към служебната си кола. Бош я изпрати с поглед.

Когато се върна при масата, там бяха останали само Брашър и Едгар. Партньорът му вече се беше справил и с втората порция пиле. Лицето му грееше в доволна усмивка. Бош хвърли костта, която беше причинила целия скандал, в чинията му.

— Мина ти номерът. — Погледът му показваше, че е наясно чия е закачката.

— От падането от по-високо его боли повече — каза Едгар. — Запечатана ли екшъна на лента?

— Нямаше да е лошо да си я пазим като съюзник — отвърна Бош. — Просто да я търпим, за да е на наша страна, когато ни потрябва.

Едгар взе чинията си, надигна се и каза:

— Ще се видим горе.

Бош погледна Брашър. Тя повдигна учудено вежди.

— Искаш да кажеш, че той го е направил?

Бош не й отговори.

7.

Работата в „града на костите“ продължи два дни. Както беше предвидила Кол, по-голямата част от скелета беше открита и извадена от мястото под акациите до вечерта на първия. Други кости бяха намерени разпръснати в близките храсталаци, по начин, показващ, че са били замъкнати там от изровили ги животни. Екипите се върнаха в петък, но още един ден копане по хълма, с помощта на свежи подкрепления от кадети, не даде повече резултат. Използването на сонди и взимането на проби в останалите части на маркирания терен не доведе до намирането на каквито и да било други следи от скелета или от други закопани там тела.

Според оценките на Кол бяха възстановени шейсет процента от скелета. По нейна препоръка и с одобрението на Корасон огледът беше прекратен по здрачаване в петък.

Бош не възрази срещу преценката им. Големите вложени усилия даваха незначителни резултати. Той гореше от нетърпение да продължи с разследването и идентифицирането на костите — нещо, с което не можеше да се занимава, докато двамата с Едгар бяха вързани през цялото време на Уъндърланд Авеню. Това несъмнено също бе необходима работа, но Бош искаше да се върви напред.

В събота сутринта двамата с Едгар се срещнаха във фойето на офиса на съдебния медик и информираха човека на рецепцията, че имат уговорена среща с доктор Уилям Голихър — криминолог-антрополог, който работеше по договор с Калифорнийския университет в Лос Анжелис.

— Очаква ви в стая А — каза им дежурният, след като се обади по телефона. — Знаете ли как да стигнете дотам?

Бош кимна и дежурният отвори електронната входна врата. Двамата взеха асансьора до подземния етаж. Още с излизането от него ги посрещна миризмата на аутопсии — единствена по рода си смес от химикали и разложение. Едгар веднага си сложи книжна маска за дишане от един автомат на стената. Бош не си направи труда.

— Трябва да използваш маска, Хари — каза Едгар, докато вървяха през залата. — Не знаеш ли, че всички миризми са съставени от частици?

— Благодаря за информацията, Джери.

Спряха в коридора да изчакат избутването на някаква носилка от стаята за аутопсии. На нея имаше труп, напъхан в прозрачен чувал.

— Забелязал ли си, че винаги ги увиват като дюнери?

Бош кимна на човека, който буташе носилката, и каза:

— Точно затова не ям дюнери.

— Сериозно?

Бош не отговори.

Стая А беше запазена за Тереза Корасон за редките случаи, когато тя не се изживяваше като главен съдебен лекар — за да може да направи някоя и друга аутопсия. Понеже вече си беше изцапала ръцете с конкретния случай, тя очевидно беше дала разрешение на Голихър да я използва. След инцидента с тоалетната не се беше върнала повече на Уъндърланд Авеню.

Посрещна ги мъж по дънки и шарена риза.

— Аз съм Бил — каза той. — Май сте изкарали два доста тежестни дни, а?

— Ами! Нищо особено — каза Едгар иронично.

Голихър кимна разбиращо. Беше петдесетинагодишен, с тъмна коса и очи и очевидно добродушен характер. Подкани ги с жест да се приближат до масата за аутопсии в средата на стаята. Костите, събрани под акациите, бяха подредени върху неръждаемата ѝ повърхност.

— Сега да ви разкажа какво сме направили тук — каза Голихър. — Докато екипът на огледа все още събираше доказателства, аз изследвах намереното, занимавах се с радиографската работа и общо взето се опитвам да събера частите на пъзела.

Бош застана до масата. Костите бяха подредени по очертанията на скелет. Веднага се забелязваше липсата на тези на лявата ръка и крак, както и на долната челюст. Предполагаше се, че те са изровени от животни и разпръснати далеч от зоната на огледа.

Всички кости бяха номерирани — по-големите със залепени на тях означения, по-малките — със закрепени с връвчици етикети. Означенията на костите бяха направени в съответствие с тези, дадени им от Кол според мястото на намирането им.

— Костите могат да ни кажат много за начина на живот и за смъртта на даден човек — започна Голихър. — Костите не лъжат и в случаи на измъчване на деца. Те са най-важното ни доказателство.

Бош го погледна и видя, че очите му всъщност са сини, но хлътнали и като че ли преизпълнени с напрежение. Погледът му преминаваше през Бош, директно насочен към масата. След секунда Голихър се откъсна от унеса си.

— Доста научихме от намереното — продължи антропологът. — Трябва да ви кажа, че съм консултирал многократно, но този случай ме извади от равновесие. Докато ги разглеждах, си водех бележки и чак когато погледнах какво пиша, видях, че е размазано. Плакал съм. И дори не съм го забелязал.

Той погледна наредените кости с нежност и състрадание. Ясно беше, че пред очите му е детето, на когото те някога са принадлежали.

— Зъл човек е замесен, момчета. Ужасно зъл.

— Дайте ни тогава каквото имате и ни оставете и ние да си свършим работата — малко пресипнало каза Бош. Голихър посегна към близката лавица за бележника си.

— Да започнем с най-основното — каза той. — Може някои неща вече да са ви ясни, но аз искам да ви изложа всичките си заключения, ако не възразявате.

— Не възразяваме — отвърна Бош.

— Значи останките са на млад индивид от мъжки пол от европейската раса. Приблизителна възраст — десет години. Въпреки крехката си възраст детето е било жертва на продължително и жестоко измъчване. Жертвите на хронично физическо малтретиране често страдат от така нареченото нарушаване на растежа, което затруднява точното определяне на възрастта. В такива случаи имаме скелети, които съответстват на човек с по-малка възраст от тази на жертвата. Искам да кажа, че момчето изглежда десетгодишно, но вероятно е било на дванайсет или тринайсет.

Бош извади малък тейфтер от джоба на якето си и започна да си нахвърля кратки бележки.

— Време на смъртта — продължи Голихър. — Трудно да се определи. Радиологичните тестове са далеч от прецизността в това отношение. Разполагаме с монетата, която ни задава параметъра хиляда деветстотин седемдесет и пета. Това е от полза. Моята

преценка е, че детето е прекарало в земята между двацет и двацет и пет години. Разполагам и с аргументи в подкрепа на моята оценка, за които можем да поговорим след малко.

— Значи това, с което разполагаме, е десет-дванайсет годишно момче, убито преди двацет до двацет и пет години — обобща Едгар не особено обнадеждено.

— Знам, че ви представям доста широки параметри, детектив — каза Голихър. — Но за момента това е, което може да ви даде науката.

— Вината не е ваша, докторе.

Колкото и да се разпростираше оценката във времето, много важно за разследването беше именно задаването на времева рамка. Оценката на Голихър означаваше, че убийството е извършено в периода от края на седемдесетте до началото на осемдесетте години. Бош се замисли за Лоръл Кениън в този времеви отрязък. Островче на бохеми и тежкари, пласъори на кокаин и техни клиенти, хора от порно-индустрията и залязващи рокендрол хедонисти, омешани на всяка от улиците му. Можеше ли убийството на дете да се вмести в такава мешавица?

— Причина за смъртта — каза Голихър. — Знаете ли какво, дайте да говорим за нея накрая. Искам да започна с крайниците и торса, за да ви дам представа какво е понасяло това момче през краткия си живот.

Бош си пое дълбоко дъх и наранените ребра го заболяха. Осъществяваха се страховете, връхлетели го в момента, в който беше видял малките кости на хълма. От разровената земя изплуваше история на ужасите.

— Първо, разполагаме с може би шейсет процента от всички кости — каза Голихър. — Но дори и при това положение доказателствата за огромни по мащаб скелетни травми и постоянно малтретиране са неопровержими. Не знам нивото Ви на антропологични познания, но приемам, че голяма част от това, което ще чуете, ще ви е непознато. Основното е, че костите се самовъзстановяват, господа. И именно посредством изследването на костната регенерация можем да разчетем хронологията на малтретирането. По тези кости има многобройни поражения в различен етап на възстановяване. По-нови и по-ранни фрактури. Разполагаме само с два от четирите крайника, но и върху двата се

откриват многобройни травми. Накратко, почти целия живот на това момче е преминал в получаване на рани и заздравяването им.

От стискане на химикалката, докато пишеше, ръцете на Бош бяха започнали да побеляват.

— Ще получите писмен доклад от мен до понеделник, но засега, ако искате да чуete бройка, ще ви кажа, че намерих ясни индикации за четиридесет и четири отделни травми, в различен етап на заздравяване. И това е само което се вижда по костите, без да се знае какви са били нараняванията, нанесени на жизненоважни органи и тъкани. Но няма съмнение, че момчето е живяло ден след ден в непоносими болки.

Бош записа четирийсет и четири в тефтера си — число, което му се стори просто лишено от смисъл.

— Нараняванията, които съм отбелязал — продължи Голихър, — представляват най-вече тънки слоеве от ново костно вещество, изграждащи се подповърхностно на местата на травми или кървене. Вижте това. — Той отиде до рентгеновия екран на стената и го включи. Там вече имаше поставена снимка на дълга тънка кост. Голихър прекара пръст по дължината ѝ, указвайки ивица на забележима разлика в оцветяването. — Това е намерената бедрена кост. Горна бедрена кост. Линията на променено оцветяване показва нараняване. Тази област — горната част на крака на момчето, е пострадала от доста силен удар в седмиците преди смъртта му. Деформиращ удар. Костта не е била счупена, но е била сериозно наранена. Без съмнение ударът е довел до повърхностен оток и е затруднил ходенето. Искам да кажа, че такова нараняване не е могло да остане незабелязано. — Голихър махна снимката от екрана и сложи на нейно място три нови. — Имаме и сваляне на повърхностния слой костна тъкан, което се наблюдава най-често при случаи на малтретиране на деца, когато възрастният нанася жестоки удари по крайника на детето, с ръка или някакъв предмет. Следите от възстановяване по тези кости показват, че травмите са били причинявани многократно, в течение на години.

Голихър направи пауза, за да погледне бележките си, после огледа костите върху масата. Избра горната част на ръката и я вдигна.

— Дясната раменна кост показва две отделни, зараснали фрактури — каза той. — Счупванията са по дължина на костта. Това показва, че фрактурите са резултат от извиване на ръката с голяма

сила. Не веднъж, а два пъти. — Голихър остави раменната кост на мястото ѝ и вдигна друга. — На лакътната кост има напречна фрактура. Счупването е довело до малко изменение, защото костта е била оставена да зарасне в положението, в което е останала след нанасянето на травмата.

— Имате предвид, че не е била наместена? — попита Едгар. — Момчето не е било заведено на лекар или в отделение за спешна помощ?

Точно така. Този вид нараняване, често срещано и лекувано ежедневно в спешните отделения, може да бъде не само случайно причинено, но и в резултат на защитна реакция. Лакътната кост поема силата на удара, когато човек вдигне ръката си, за да се предпази. Резултатът е фрактура. Поради липсата на оказана медицинска помощ в този случай, изводът е, че нараняването не е било случайно, а част от малтретирането.

Голихър върна на масата и лакътната кост и се наведе да разгледа гръдния кош. Някои от ребрата бяха извадени и лежаха отделно.

— Ребрата — почти две дузини фрактури, заздравели в различна степен. Зарасналата фрактура върху ребро номер дванайсет, по мое мнение, датира от времето, когато момчето е било на две или три години. Ребро номер девет показва надкостно образуване, резултат от рана само няколко седмици преди деня на смъртта. Фрактурите са преди всичко събрани към краищата на костите. При малки деца това показва, че са били разтърсвани силно. При по-големи е обикновено индикация за удари в гърба.

Бош си помисли за своята рана в ребрата и как това се беше отразило на съня му. След това помисли за детето, което е било принудено да понася такава болка с години.

— Трябва да си измия лицето — каза внезапно той. — Вие продължавайте.

По пътя към вратата Бош пъкна тефтера и химикалката си в ръцете на Едгар. След вратата свърна наляво. Тоалетните, доколкото му беше известно, се намираха в следващата чупка на коридора.

Влезе в тоалетната и веднага се насочи към една от кабинките. Повдигаше му се, но след като изчака известно време, усещането изчезна.

Излезе от кабинката точно когато вратата на тоалетната се отвори и вътре влезе видеооператорът на Тереза Корасон. Дватама се изгледаха уморено.

— Излизай — каза Бош. — Ела след малко.

Операторът мълчаливо се обърна и излезе.

Бош отиде до мивката и се погледна в огледалото. Лицето му беше червено. Наведе се и се напписа с вода. В главата му се въртяха мисли за кръщение и втори шанс. За обновление. Вдигна лице и пак се погледна.

„Ще го намеря този!“

Почти го каза на глас.

Когато се върна в стая А, Едгар му подаде тефтера и химикалката, а Голихър го попита дали е добре.

— Нищо ми няма — отговори Бош.

— Помагал съм при разследвания по целия свят. Чили, Косово, дори Световния търговски център. Но този случай...

— Голихър поклати глава. — Трудно е за възприемане. Мисля си дори, че за момчето е било по-добре, че се е разделило с този свят. Искам да кажа — ако човек вярва, че има Бог и че отиваме на по-хубаво място след смъртта.

Бош измъкна книжна салфетка от автомата на стената и избърса лицето си. После попита:

— А ако не вярваш в тия неща?

— Точно в това е причината да вярваме — каза Голихър. — Ако момчето не е отишло на по-добро място от този свят, тогава... мисля, че всички сме изгубени.

— Тази мисъл помогна ли ви, когато се ровехте из костите в Световния търговски център? — Бош моментално съжали, че е реагирал остро, но изглежда, думите му не притесниха Голихър.

— Да, помогна ми. Вярата ми не беше разколебана нито от ужаса, нито от несправедливостта, нито от толкова много смърт. Всъщност тя укрепна и ме преведе през изпитанието.

— Какво ще кажете за причината за смъртта? — Бош върна разговора към конкретния случай.

Голихър пак отиде до масата и взе черепа.

— При черепа имаме лоши... а може би и добри новини. Видни са три фрактури от различни периоди. Ето първата. — Той посочи

място в долната задна част на черепа. — Фрактурата е малка и зараснала. После имаме по-тежко нараняване на дясната предна издатина. То е изисквало хирургическа намеса, най-вероятно за отстраняване на хематом. — Голихър посочи с пръст пет малки гладки дупчици, подредени във формата на кръг. — Трепанация. Прави се за отваряне на черепа при хирургическа намеса или за облекчаване на налягането при издуване на мозъка. В този случай вероятно е имало издуване вследствие на хематома. Самата фрактура и хирургическият белег показват началото на процес на зарастване. Нова костна тъкан. Бих казал, че тази травма и последващата хирургия датират приблизително шест месеца преди смъртта на момчето.

— Значи ли това, че не тази травма е причината за смъртта? — попита Бош.

— Да. Ето това е причината. — Голихър извъртя черепа и им показа още една фрактура, този път в долната лява част на задната половина. — Мрежовиден белег без следи от зарастване. Рана, нанесена по времето на настъпване на смъртта. Видът на фрактурата подсказва удар със страхотна сила, с много твърд предмет. Може би бейзболна бухалка. Нещо от този род.

Кухите очи на черепа гледаха Бош.

— Има и други рани по главата, но не от фатален характер. Например костите на носа, но и там има формиране на нова костна тъкан след травмата. — Голихър се обърна към масата и внимателно постави черепа върху нея. — Мисля, че не е нужно да ви правя обобщение, господа, но очевидно някой най-редовно е разкатавал от бой това момче. Докато най-накрая е отишъл прекалено далеко. Всичко ще бъде отразено в окончателния ми доклад. Но има и малка светлинка в цялата работа, която може да ви е от помощ.

— Хирургическата обработка — вметна Бош.

— Именно. Отварянето на череп е много сложна операция. Тя трябва да е отразена писмено някъде. Има и последващи процедури. Поставя се кръг, който се закрепя към черепа с метални нитове — а от тях няма и следа. Следователно са били отстранени. Това също трябва да е писмено отразено. Хирургическите белези също помагат за определяне възрастта на костите. Дупчиците от трепанацията са много големи спрямо днешните стандарти. Към средата на осемдесетте

инструментите стават по-фини, а перфорациите по-малки. Надявам се това да ви даде насока.

— Ами зъбите? — попита Бош — Нещо интересно при тях?

— Липсва долната мандибула — отговори Голихър. — При намерените горни зъби няма никакви показания за зъболекарска намеса въпреки налични признаци на развала от периода преди смъртта. Мисля, че това поставя момчето в долните слоеве на социалната класификация. Не е посещавало зъболекар.

— Защо момчето не е разказало на лекарите какво му се случва, когато е лежало в болница с хематом? — попита Едгар напрегнато. — Ами учителите му, приятелите?

— Знаете не по-зле отговорите, детектив — отвърна антропологът. — Децата зависят от родителите си. Те се боят от тях и ги обичат. Не искат да ги загубят. Понякога няма обяснение защо не търсят помощ.

— Ами всичките тия фрактури и прочие? Защо докторите не са ги видели и не са направили нещо?

— Тук е иронията с моята професия. Аз виждам ясно цялата история и трагедията в нея. Но положението не е същото при жив пациент. Ако родителите успеят да представят някакво приемливо обяснение за някое нараняване, какъв мотив би имал докторът, за да направи рентгенова снимка на крак или гръден кош? Никакъв. И кошмарът си продължава.

— Нещо друго, докторе? — попита Бош.

Голихър прегледа бележките си още веднъж и скръсти ръце на гърдите си.

— Толкова от науката. Лично аз ще ви кажа следното: надявам се да намерите човека, извършил всичко това. Каквото и да е наказанието му, ще му е малко.

— Ще го пипнем — каза Едгар. — Хич не се притеснявайте за това.

Излязоха от сградата и се качиха в колата на Бош. Известно време мина в пълно мълчание. После Бош удари по кормилото с такава сила, че всичките ребра го заболяха.

— Не мога да вярвам в Бога — каза Едгар. — Вярвам в извънземни — малки зелени човечета от космоса.

— Как така?

— Защото човешко същество не е в състояние да причини това на детето си. Трябва да са го отвлекли на космически кораб и да са експериментирали върху него. Това е единственото ми обяснение.

— Искан ми се така да пишеше в заключението по случая, Джери. И просто да се приберем и да си починем. — Бош подкара колата към изхода на паркинга. — Трябва да пийна нещо.

— Без мен — каза Едгар. — Искан да видя детето си и да го прегърна.

И двамата не проговориха чак докато не стигнаха до управлението в Паркър Сентър.

8.

Качиха се с асансьора на петия етаж в лабораторията на отдела за експертизи, където имаха среща с Антоан Джеспър — криминалиста, на когото беше поверено делото с костите. Джеспър, млад чернокож мъж със сиви очи и гладка кожа, ги посрещна на охранителната преграда и ги въведе в лабораторията. Носеше бяла работна престилка, която се гънеше при широките му крачки и от непрекъснатото мърдащите му ръце.

— Насам, момчета — покани ги той. — Не разполагам с много, но всичко, каквото имам, е ваше.

Преведе ги през главната зала, където работеха само неколцина криминалисти, към сушилнята — обширно климатизирано хале, в което върху маси с неръждаемо покритие бяха разположени дрехи и всякакви други веществени доказателства от различни случаи. Това беше единственото място, което можеше да съперничи на етаж за аутопсии по интензитета на вонята на разложение.

Заведе ги до две маси, върху които се намираха отворената раница и няколко парчета от дрехи, почернели от покрилите ги пръст и растителност. В малка найлонова торбичка се мъдреше някаква неразпознаваема мърша.

— Вода и кал, които постепенно са проникнали в раницата, предполагам — каза Джеспър, извади писалка от един от джобовете си и я разпъна като показалка, с помощта на която да онагледява коментара си.

— Разполагаме с раницата, в която е имало три чифта дрехи и вероятно сандвич или нещо друго за ядене. По-точно три тениски, три чифта бельо и три чифта чорапи. Плюс храната. Имало е и плик, или остатъци от плик. Пликът не е тук, защото е даден на документна експертиза. Но не се надявайте на него. Състоянието му е по-лошо и от това на сандвича — ако е било сандвич.

— Идентифициращи белези? — попита Бош, докато си записваше чутото.

— Няма такива по облеклото или в раницата — отговори Джеспър. — Две неща за отбелязване. Върху тази тениска има име на марка — „Солид Сърф“ — може да помогне, може и не. Ако марката не ви говори нищо, ще ви кажа, че е термин от скейтборда.

— Записах си — каза Бош.

— Следва капакът на раницата. Почистих го и се показа това.

Бош се наведе към масата, за да види. Раницата беше от син брезентов плат. От външната ѝ предна страна, в средата, платът беше изтърган във формата на голяма буква Б.

— Изглежда, на това място някога е имало нещо залепено. — Махнато е и не може да се каже дали това е станало преди или след заравянето на раницата. Моето мнение е, че е преди.

— Дотук добре, Антоан. Нещо друго?

— Не и що се отнася до раницата и дрехите.

— Да минем тогава при документните.

Джеспър отново ги преведе през централната зала до една помалка, чиято врата се отключваше с код.

В лабораторията за документни експертизи имаше две редици бюра, в момента всичките празни. Всяко бюро имаше хоризонтален осветяващ се екран и увеличително стъкло с поставка за свободно въртене. Джеспър отиде до средното бюро на втората редица. На табелката с името пишеше Бернадет Форние. Бош я познаваше — бяха работили заедно по един случай с подправено писмо за самоубийство. Качествена експертиза.

Джеспър извади два найлонови плика от чантичка за доказателствен материал в средата на бюрото. В единия имаше пощенски плик, придобил кафяв цвят и покрит с черни петна. Другият съдържаше полуразпаднала се правоъгълна хартия, разделена на три отделни части по сгъвките и също силно обезцветена и на места почерняла.

— Това е резултатът от взаимодействието с влага — каза Джеспър. — На Берний отне цял ден само да разгъне плика и да извади писмото. Както виждате, разпаднало се е по прегънатото. А що се отнася до перспективите някога да разберем съдържанието му — никак не са добри.

Бош включи лампата на бюрото и постави пликите върху него. После нагласи увеличителното стъкло и разгледа внимателно плика и

съдържалото се по-рано в него писмо. Нямахше шанс нещо да бъде разчетено. Направи му впечатление, че на плика няма пощенска марка и печат.

— По дяволите! — беше заключението му. — И как ще процедира тя сега?

— Вероятно ще опита с някакви реактиви и различни спектри на светлината. Ще опита да постигне някаква реакция с мастилото, която да увеличи яркостта му, но вчера не преливаше от оптимизъм. Тъй че, както казах, не бих разчитал особено на пробив тук.

Бош кимна и изгаси лампата.

9.

До задния вход на холивудското полицейско управление имаше пейка със сандъчета, пълни с пясък, от двете ѝ страни. Наричаше се Код 7, по позивните за почивка или край на смяна. В 11,15 в събота вечерта Бош беше единственият седящ на Код 7. Не пушеше, макар че му се искаше. Чакаше. Пейката слабо се осветяваше от лампите над задната врата на участъка и предоставяше гледка към паркинга, поделен между полицията и пожарната в задния край на централния градски комплекс.

Полицейските коли се прибираха в края на смяната от три до единайсет и полицаите влизаха в сградата, за да смъкнат униформите, да вземат бърз душ и да се приберат у дома, ако им бъде дадена такава възможност.

Бош държеше фенерчето на Джулия Брашър. Беше доста тежко и той мислено го добави към списъка на оръжията, с които би могло да е убито момчето.

Поредната кола спря до гаража и от нея слезе Еджууд, партньорът на Джулия Брашър. Носеше автомата, с който разполагаше всяка патрулна двойка. Бош внезапно се разколеба в намеренията си и се зачуди дали не би могъл да се промъкне в участъка, без да бъде забелязан от никого.

Но преди да успее да реши какво да прави, Брашър се измъкна от мястото на шофьора и тръгна към участъка. Вървеше с наведена глава, като човек, напълно изтощен от дългия ден. Можеше да е от умора, а можеше да е заради някакъв проблем. В начина, по който Еджууд не я беше изчакал, имаше нещо не наред. Брашър беше новобранец, въпреки че той беше поне пет години по-млад от нея — и беше неин обучаващ. Полът и възрастта може би ги поставяха в неудобна ситуация. Или пък имаше нещо друго.

Брашър не забеляза Бош на пейката. Беше стигнала почти до вратата на участъка, когато той се обади:

— Забрави да изчистиш повърнатото на задната седалка.

Тя хвърли поглед през рамо, без да спира. Когато го позна, се обърна и отиде до пейката.

— Донесох ти нещо — каза Бош и ѝ подаде фенерчето. Тя се усмихна уморено и го взе.

— Благодаря, Хари. Нямахте нужда да ме чакаш, за да...

— Така исках.

За момент и двамата замълчаха.

— Тази вечер работи ли по случая? — попита тя.

— Донякъде. Започнах да се занимавам с бумагите. А и приключихме по-рано с аутопсията. Ако това може да се нарече аутопсия.

— По лицето ти личи, че не е било приятно преживяване.

Бош кимна. Чувстваше се странно. Тя все още стоеше права.

— Май и на теб не ти е било леко днес.

— Не е ли винаги така?

Преди Бош да успее да отговори, двама полицаи в цивилно облекло излязоха от участъка и тръгнаха към личните си коли.

— Горе главата, Джулия — каза единият. — Ще се видим, нали?

— Разбира се, Кико — отвърна му тя.

После се обърна отново към Бош и му се усмихна. — Ами...

— Не се притеснявай. Като те гледам, и ти имаш нужда от едно питие.

— Така е. Всъщност точно затова те чакам. Просто не съм сигурен дали съм в групово настроение за бар.

— Какво предлагаш тогава?

Бош погледна часовника си. Беше единайсет и половина.

— В зависимост от това колко ще се бавиш в съблекалнята, може би ще хванем последната поръчка на мартини в „Мусо“.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Обичам „Мусо“. Дай ми петнайсет минути.

И тръгна към участъка, без да дочака отговор.

— Ще те чакам — извика Бош след нея.

10.

„Мусо и Франк“ беше заведение, сервирало мартини на обитателите на Холивуд — известни и не толкова, цяло столетие. Предната зала, с червена кожена тапицерия, беше за тихи разговори — позастарели сервитьори с червени сетрета се движеха бавно между сепаретата. В задната част се намираще дългият бар, без места за сядане през повечето време, където редовните клиенти даваха мило и драго да привлекат вниманието на бармани, които биха могли да бъдат бащи на сервитьорите. Бош и Брашър влязоха в бара точно когато се освободиха две места и се пребориха за тях с конкуренцията на двама типове, облечени в черно като студийни звезди. Един от барманите — познаваше Бош — се приближи до тях и те си поръчаха мартини.

Бош вече се чувстваше съвсем свободно с нея. Бяха обядвали заедно и през двата дни на огледа, а и тя не беше излизала от погледа му по време на претърсването на района. Усещането беше като за трето или четвърто излизане заедно. На път за бара, в колата му, си разменяха клюки за отдела и за последния случай — поне това, което той смяташе, че може да сподели с нея. Когато барманът сложи пред тях чашите с коктейлите, Бош беше готов да забрави за известно време за кости, кръв и бейзболни бухалки.

Чукнаха се и Брашър каза:

— За живота.

— Да. Да оцелеем и утре.

— Някак си.

Бош знаеше, че моментът е подходящ да я заговори за проблемите ѝ. Ако не искаше да приказва за това, нямаше да настоява.

— Онзи, Кико — попита той. — Защо ти каза: „Горе главата“?

Тя отпи и не отговори веднага.

— Ако не ти се говори...

— Не точно. По-скоро, не ми се мисли за това.

— Познато усещане. Извинявай, че попитах.

— Няма нищо. Партньорът ми ще ме докладва и понеже съм в изпитателен период, може да има последствия.

— За какво?

— Пресичане на канала. — Значението на израза беше заставане пред дулото на автомат или друго оръжие, използвано от друг полицаи.

— Какво стана? Ако искаш да ми кажеш, разбира се.

— О, битова разправа. Мразя битовите. Някакъв се беше заключил с пистолет в спалнята си. Не знаехме дали мисли да стреля по себе си, по съпругата си или по нас. Изчакахме подкрепление и влязохме в стаята.

Тя отпи отново. Безпокойството прозираше в очите ѝ.

— Автоматът беше у Еджууд. Кико трябваше да изрита вратата. Фенел, партньорът на Кико, и аз чакахме да нахлуем. Кико е як и отвори вратата с един ритник, и двамата с Фенел влязохме. Онзи тип беше трупиран на леглото. На пръв поглед никакъв проблем, само дето Еджууд реши, че аз му създавам проблем. Каза, че съм била пресякла канала.

— Така ли беше?

— Не мисля. Но ако аз съм го направила, тогава и Фенел го е направил, а на него не каза и гък.

— Е, ти си новобранецът на изпитателен срок.

— Да. И вече ми писва. Ти как го изтърпя, Хари? Сега си имаш работа и е различно. Това, което правя аз, е да тичам безспир по обаждания, от боклук на боклук, все едно да гася пожар с плюнка. Не правим никакви рекордни постижения и отгоре на това тоя надменен идиот ми повтаря през две минути как съм се орездила.

Позната история за всяко униформено ченге. Ежедневната работа те поглъща до степен да мислиш, че просто друго в живота няма. Бездна. Затова Бош никога не би се върнал към патрулната полиция. Все едно да запушваш огнестрелни рани с памуче.

— Други очаквания ли имаше в академията?

— Не знам какво съм мислила тогава. Не знам дали ще издържа до момент, в който ще ми се струва, че върша нещо полезно.

— Мисля, че ще се справиш. Трудни са първите две години. После се окопаваш по-стабилно и започваш да виждаш перспектива. Избираш битките и тактиката си. Ще оцелееш.

Насърчението не звучеше убедително и за самия него. Дълго време съмнението за собствения му избор не го беше оставяло. Почувства неистинността в думите си.

— Да говорим за нещо друго — каза тя.

— Добре. — Бош отпи голяма глътка и реши да смени насоката на разговора. Остави чашата си на бара и ѝ се усмихна. — Значи, както си се разхождаше из Андите, изведнъж ти просветна: „Божичко, искам да съм ченге“?

Тя се засмя.

— Не беше точно така. И никога не съм била в Андите.

— Ами богатият, изпълнен със съдържание живот преди да си закачиш значката? Каза, че си обикаляла света.

— Така и не стигнах до Южна Америка.

— Ааа, там ли били Андите? Винаги съм си мислил, че са във Флорида.

Тя пак се засмя и Бош се зарадва на успешната смяна на темата. Харесваха му зъбите ѝ. Бяха точно толкова леко изкривени, че да не изглеждат чак идеални.

— Сериозно, как стана?

Тя се обърна в стола така, че рамената им се допряха. Погледите им се срещаха в огледалото на бара, зад бутилките.

— Известно време бях адвокат. Само по граждански дела, така че не се вълнувай. После разбрах каква мръсотия е, зарязах адвокатството и започнах да пътувам. Работех, където намеря. Грънчарство във Венеция. Обучавах коне в швейцарските Алпи известно време. Готвачка на туристическо корабче на Хаваите. Видях много свят... но Андите не успях. После се прибрах у дома.

— В Лос Анжелис?

— Тук съм родена и израсла. А ти?

— Също.

Тя протегна чашата си и се чукнаха.

Бош свърши питието си и си сипа ново, без да го е грижа, че е доста по-напред с материала от Брашър. Чувстваше се приятно отпуснат. Хубаво беше да забрави работата за малко. Хубаво беше да си в компанията на човек, не директно замесен в случая.

— И в кой район по точно?

— Не се смей. Бел Еър^[1].

— Бел Еър? Май нечий татко не е доволен от това, че дъщеря му е станала ченге.

— Особено при положение, че той беше собственик на адвокатската фирма, която тя напусна и не се видя, нито чу цели две години.

Бош се усмихна и вдигна чашата си. Чукнаха се пак.

— Смело момиче.

— Да приключим с въпросите — каза тя, след като отпиха.

— Добре. И какво да правим?

— Заведи ме у вас, Хари.

Той замълча за момент, загледан в блестящите ѝ сини очи. Нещата се развиваха със скоростта на светлината и за смазка им служеше алкохолът. Но между ченгета беше така. Хора, принадлежащи към затворено общество — животът им беше подчинен на инстинктите им и те всеки ден отиваха на работа с мисълта, че може да си заработят заплатата и с цената на живота си.

— М да — каза той накрая. — Мислех за същото.

Наведе се към нея и я целуна по устата.

[1] Супербогаташка част на Лос Анжелис. — Б. пр. ↑

11.

Джулия Брашър стоеше в дневната на Бош и разглеждаше колекцията му от музикални дискове, наредени на стойки до стерео-уредбата.

— Обичам джаз.

Бош беше в кухнята. Усмихна се на думите ѝ. Наля две мартинита, върна се в дневната и ѝ подаде едното.

— Кой ти харесва?

— Напоследък Бил Евънс.

Бош извади от стойката „Kind of Blue“ и го сложи в уредбата.

— Бил и Майлс — каза той. — Без да споменаваме Колтрейн и още неколцина. Няма нищо по-добро.

Когато музиката засвири, двамата се чукнаха, но вместо да отпият, се целунаха. Още преди да отлепят устни, тя започна да се смее.

— Какво има?

— Нищо. Просто се чувствам безразсъдна. И щастлива.

— Аз също.

— Ще ми върнеш ли фенерчето?

Бош я изгледа озадачено.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... толкова е фалическо.

Изражението му я накара да се засмее така, че мартинито ѝ плисна по пода.

По-късно тя лежеше по корем на леглото му, а Бош разглеждаше слънцето, татуирано на кръста ѝ, и си мислеше едновременно колко близка и непозната я чувства. Почти нищо не знаеше за нея. Татуировката беше почти пример за изненадите, които тя предлагаше всеки миг.

— За какво мислиш? — попита тя.

— За нищо. Чудех се кой ли е имал удоволствието да постави това на гърба ти. Може би защото ми се иска да съм бил аз.

— Защо?

— За да носиш винаги нещо от мен върху себе си.

Тя се обърна на една страна, откривайки гърдите и усмивката си. Плитката ѝ беше разпусната и косата покриваше раменете ѝ — това също му харесваше. Протегна ръка и го дръпна към себе си за дълга целувка. После каза:

— Това е най-хубавото нещо, което са ми казвали от доста време.

Той отпусна глава върху възглавницата. Беше поела сладкия аромат на женски парфюм, секс и пот.

— Няма никакви снимки по стените — каза тя.

Бош сви рамене. Джулия се обърна с гръб към него. Той пъкна ръка под мишницата ѝ, обгърна с нея гърдата ѝ и я придърпа към себе си.

— Можеш ли да останеш до сутринта?

— Мъжът ми ще се чуди къде съм, но... мога да му се обадя.

Бош замръзна. После се разсмя.

— Не ме стряскай така.

— Ами ти така и не попита дали съм омъжена.

— И ти не си ме питала дали не съм женен.

— При теб е очевидно. Типът на самотния детектив. — И продължи с гърлен мъжки тон: — Само фактите, госпожо. Никакво време за женички. Смъртта е моят занаят. Имам си работа и...

Той прекъсна монолога ѝ, като прекара пръст по ребрата ѝ.

— Ти ми даде фенерчето си — каза Бош. — Не мисля, че една „омъжена“ жена би го направила.

— Виж какво ще ти кажа, красавецо. Видях ти фенерчето в багажника, преди да успееш да го покриеш. Не си ме заблудил.

Бош скри лице в шепите си уж на шега, но наистина се изчерви.

— Божичко... Толкова ли съм ясен!

Тя се претърколи отгоре му, свали ръцете от лицето му и го целуна по брадичката.

— Хареса ми. Разведри ме и ме накара да живея в очакване на нещо приятно. — Хвана китките му и се взря в белезите, минаващи през кокалчетата.

— Какво е това?

— Белези.

— Виждам. От какво?

— Имах татуировки. Махнах ги, отдавна беше.

— Как така?

— Накараха ме да ги махна, когато влязох в армията.

Тя се засмя:

— Защо, да не би да пишеше: „Да го начукам на армията“ или нещо подобно?

— Нищо подобно.

— Тогава какво? Каж ми!

— Д-Р-Ъ-Ж на едната, Я-К-0 на другата.

— „Дръж яко“? В смисъл?

— Дълга история...

— Имам време и съпругът ми не възразява. — Тя се усмихна. — Хайде, кажи ми.

— Нищо особено. При едно от бягствата ми от къщи като дете стигнах до Сан Педро. На рибарските докове. Много от рибарите имаха такава татуировка. „Дръж яко.“ Един ми каза, че им било нещо като девиз. Когато излизат в открито море и не се прибират със седмици, и вълните стават огромни, и става страшно, на човек му остава само да хване руля и да държи здравата. — Бош стисна ръцете си в юмруци и ги вдигна. — Дръж се яко за живота... за всичко, което имаш.

— На колко години беше?

— Не помня, май на шестнайсет. — Той се усмихна. — Това, което не знаех, беше, че рибарите са го заели от флотата. Така че когато след година ме прибраха в казармата, първото нещо, което каза сержантът, когато видя ръцете ми, беше да махна татуировката. Не можеше да допусне флотска татуировка на някой от своите хора.

Тя се взря в кокалчетата му.

— Не прилича на правено с лазер.

— Тогава нямаше лазери.

— И после?

— После сержантът ме изведе от спалното и ме заведе до една тухлена стена. Накара ме да я удриям с юмруци до кръв. Изчака една седмица ръцете ми позараснат и повтори упражнението.

— Божичко, какво варварство!

— Не е варварство. Просто казарма. — Той се усмихна. Не беше толкова лошо, колкото звучеше. В този момент музиката спря и Бош

отиде, както си беше гол, да смени диска.

— Клифърд Браун? — попита Джулия.

Той кимна. Не познаваше друга жена, която да отбира от джаз толкова добре.

— Стой така — каза тя.

— Какво?

— Нека те погледам. Разкажи ми за другите белези.

Стаята беше слабо осветена само от крушката в банята, но Бош изпита неудобство от голотата си. Беше в добра форма, но пък и петнайсет години по-стар от нея. Чудеше се дали някога е била с толкова възрастен мъж.

— Изглеждаш чудесно. Страшно ме възбуждаш. И така, за белезите?

Бош докосна кожата над левия си хълбок и каза: — Нож.

— Къде се случи?

— В тунел.

— А рамото?

— Куршум.

— Къде?

Той се усмихна.

— В тунел.

— Олеле, пази се от тунели.

— Опитвам се.

Бош легна и придърпа чаршафа нагоре. Тя докосна рамото му и прокара пръст по удебелената кожа на белега.

— Точно в костта.

— Да, извадих късмет. Не е фатално. Боли само през зимата и като вали дъжд.

— Какво е усещането? Имам предвид — да си прострелян.

Бош сви рамене.

— Адска болка в началото и после безчувственост.

— Колко време се възстановява?

— Почти три месеца.

— Не ти ли дадоха инвалидност?

— Предложиха ми, но отказах.

— Защо?

— Не знам. Работата ми харесва. А си мислех и че ако се задържа, някой ден ще срещна красива млада полицайка, която ще се впечатли от белезите ми.

Тя го притисна в ребрата и той се смръщи от болка.

— Бедничкият — каза тя с престолено съчувствие.

— Заболя ме.

Джулия докосна татуировката на рамото му.

— Какво е това? Мики Маус, залят с киселина?

— Почти. Тунелен плъх.

Лицето ѝ загуби всяка следа от шеговитост.

— Какво има? — попита Бош.

— Бил си във Виетнам. Знам тези тунели.

— Тоест?

— Когато пътешествах. Бях във Виетнам месец и половина. Сега тунелите са нещо като туристическа атракция. Плащаш вход и влизаш. Сигурно е било ужасно.

— Ужасът идва по-късно. Когато премисляш нещата.

— Местните хора ги ограждат с въжета. Но никой не се занимава да те следи какво правиш. Аз се проврях под въжето и влязох. Хари, беше толкова тъмно!

Бош я гледаше внимателно.

— И видя ли я? Изгубената светлина?

Тя издържа погледа му и кимна.

— Видях я. Когато очите ми привикнаха, видях светлина. Почти като шепот. Но достатъчна, за да намеря пътя.

— Изгубената светлина, така я наричахме. Не знаехме откъде идва. Но я имаше. Като дим, висящ в мрака. Някои казваха, че не било светлина, а призраците на всички умрели в тунелите. И от двете страни.

Не проговориха повече. Бош я държа в прегръдките си, докато тя заспа.

Хвана се, че повече от три часа не се е сещал за убийството. Отначало изпита вина, но после тази мисъл го напусна и той също заспа. Сънува, че се движи през тунел. Но не пълзеше. Сякаш беше змиорка, придвижваща се през подводен лабиринт. Стигна до края на тунела и видя, че там, в дъното, седи момче. Колената му бяха свити, а лицето наведено и скрито в шепите му.

— Ела с мен — каза му Бош.

Момчето го погледна плахо. От устата му излезе само едно въздушно балонче. После погледът му се премести някъде зад Бош, сякаш нещо приближаваше оттам. Бош се обърна, но зад гърба му беше само мракът на тунела.

Когато пак се обърна към момчето, то беше изчезнало.

12.

Късно сутринта в неделя Бош закара Брашър до участъка, та тя да си вземе колата, а той да се върне към работата по случая. Брашър нямаше дежурства през неделите и понеделниците. Разбраха се да се видят за вечеря в къщата ѝ в квартал „Венис“. На паркинга имаше и други полицаи. Бош знаеше, че скоро ще тръгнат клюки.

— Съжалявам. Трябваше да го обмисля по-добре.

— Не ме е грижа, Хари. Ще се видим довечера.

— Трябва да внимаваш. Ченгетата понякога са много груби.

Тя направи гримаса.

— О, полицейската бруталност! Да бе, чувала съм.

— Сериозно говоря. А е и против правилника. От моя страна. Аз съм Д-3, надзорно ниво.

Тя го погледна за момент, после се засмя.

— Значи топката е в твоята половина. Надявам се, че ще те видя довечера.

Тя слезе, а Бош паркира колата си на определеното за нея място и влезе в детективския офис. Опитваше се да не мисли за усложненията в живота си, на които току-що беше поставил началото.

В оперативната стая нямаше никого — той се надяваше тъкмо на това. Искаше да остане насаме със случая. Все още оставаше много канцеларска работа, но желанието му беше да осмисли всички натрупани след откриването на костите улики и информация.

Първата му цел беше да изготви списък на най-неотложните задачи. Трябваше да се завърши следственият дневник, включващ всички писмени доклади по убийството. Трябваше да попълни заповеди за претърсване в регистрите на отделенията за мозъчна хирургия на местните болници.

Трябваше да провери наличната компютърна информация за живеещите в близост до Уъндърланд. Трябваше да прочете и записите на телефонни обаждания, провокирани от медийното отразяване на

случая, и да започне събирането на доклади за липсващи и избягали хора, чието описание би съвпаднало с това на жертвата.

Ясно му беше, че за сам човек работата ще отнеме повече от ден, но реши все пак да остави Едгар да си почине. Партньорът му — баща на тринайсетгодишно момче, беше силно разтревожен от чутото при Голихър и Бош искаше да му даде възможност за кратък отдих.

След като приключи със списъка, Бош извади чашата си от едно чекмедже и отиде до дежурната стая за кафе. Нямаше по-дребни пари от петдоларова банкнота, но я остави в кутията, където се събираха пари за кафе — консумацията му през деня определено щеше да оправдае разхода.

— Знаеш ли какво казват хората? — обади се някой, докато той пълнеше чашата си.

Бош се обърна. Беше Манкиевич, дежурният сержант. — За?

— Ловене на риба в чужда река.

— Не знам. Какво казват?

— И аз не знам. Затова те попитах. — Манкиевич се усмихна и се приближи до кафе-машината, за да си налее кафе.

Значи слухът вече беше пуснат. Клюки и злостни слухове, особено със сексуален привкус, се разнасяха из всички полицейски участъци като августовски пожар.

— Каж ми като разбереш — каза Бош на излизане от дежурната. — Може да е от полза.

— Ще ти кажа. А, и още нещо, Хари.

— Какво?

— Престани да се туткаш и си приключвай случая. Омръзна ми моите хора да ти поемат обажданията. — В шеговито-саркастичния му тон се съдържаше и основателният упрек, че на колегите му не им остава много време да се занимават с нещо друго освен с обаждания.

— Да, знам. Някакви интересни днес?

— Според мен не, но по-добре да прегледаш докладите и да използваш следователските си хитрини, за да прецениш сам.

— Хитрини?

— Да, хитрини. Изглежда, Си Ен Ен не са имали много с какво да се занимават тази сутрин, защото се заглавичква само с вашата история — видеокадри, всички вие горе по хълмовете, с малките си кутии, пълни с кости. И сега вече ни се обаждат от цялата страна, чак

от Филадельфия тая сутрин. Няма да се свърши, докато не разчистиш, Хари.

— Много разчитаме на теб. — И отново малко гадна усмивчица.

— Добре, ще пусна хитрините си в употреба, Манк. Обещавам.

— Точно това се очаква от теб.

Бош влезе в стаята си, отпи от кафето и започна да обмисля подробностите по случая. Имаше аномалии, противоречия. Между избора на място и метода на заравяне, забелязани от Кати Кол. Заключениета на Голихър още повече увеличаваха въпросителните. Антропологът бе определил случая като физическо малтретиране. Но пък пълната с дрехи раница навеждаше на мисълта за бягство на момчето от къщи.

Бош беше разговарял с Едгар по въпроса предишния ден. Партньорът му не виждаше особено противоречие и предложи хипотезата, че момчето е било жертва, както на родителите си, така и впоследствие на убиец, несвързан с тях. Много жертви на физическо насилие извършваха бягства, след което биваха подлагани на друга форма на малтретиране. Хипотезата беше добра, но Бош не желаше да я приеме сериозно, защото това щеше да го отведе към още потискащ сценарий от начертания от Голихър.

Извън директния му номер и Бош вдигна слушалката. Очакваше да чуе Едгар или лейтенант Билетс. Беше Джош Майер, репортер от „Лос Анжелис Таймс“. Бош почти не го познаваше и беше сигурен, че никога не му е давал директния си номер, но не издаде раздразнението си. За момент се изкуши да му каже, че полицията разследва нишки, водещи чак до Филадельфия, но вместо това просто отрязва, че няма нищо ново след петъчното комюнике на пресотдела.

Затвори телефона, допи първата си чаша кафе и се хвана за работа. Най-неприятната част от всяко разследване му беше тази с компютрите. Винаги, когато беше възможно, я прехвърляше на партньора си. Затова реши да остави компютърните проверки накрая и се зае с телефонните обаждания. Те бяха няколко десетки, но никъде не се съдържаше достатъчно информация, за да се предприеме нещо във връзка със случая. Всички бяха от родители, роднини или приятели на изчезнал. Всичките пропити от отчаяние и търсещи някакво облекчение и разгадаване на най-потискащата мистерия в живота им.

Бош премести стола си пред една от старите пишещи машини, сложи лист и натрака четири въпроса:

— Знаете ли дали вашият изчезнал близък е претърпял някаква хирургическа намеса през месеците, предхождащи изчезването му?

— Ако е да, в коя болница е станало това?

— Какво е било нараняването?

— Как се казва лекуващият лекар?

После отнесе въпросите на Манкиевич, за да ги използват при всяко обаждане, отнасящо се до случая, и попита:

— Достатъчно хитро ли ти се струва?

— Не. Но е добро начало.

Бош си взе още една чаша кафе и се върна в стаята си. Отбеляза си да се обади на Билетс в понеделник да поиска помощ за свързване с всички обадили се през последните няколко дни, за да им се зададат четирите въпроса. Помисли за Джулия Брашър. Тя не работеше в понеделниците и сигурно би пожелала да помогне. Но бързо отхвърли тази мисъл — до понеделник целият участък щеше да знае за тях двамата и привличането ѝ само щеше да влоши положението.

След това се залови със заповедите за претърсване. Съвсем нормално беше в процеса на разследване на убийство да се изисква медицинска документация — най-често от отделни лекари и зъболекари, понякога и от болници. Бош имаше списък на всичките двайсет и девет болници в района на Лос Анжелис, както и имената на адвокатите, които се занимаваха с техните дела. Двайсет и деветте заповеди бяха готови за малко повече от час. С тях се изискваше документацията за всички пациенти от мъжки пол на възраст до шестнайсет години, претърпели мозъчни операции, и по-точно трепанации, за периода между 1975 и 1985 година.

Размножи заповедите и ги прибра в куфарчето си — беше краят на седмицата и нямаше смисъл да ги праща по факса до съдия за одобрение и подписване. Освен това болничните адвокати нямаше как да бъдат намерени в неделя. Щеше да ги занесе на съдия в понеделник сутринта и след това щяха да си ги поделят с Едгар и лично да минат през всяка болница и да ги връчат. Така щяха и да ускорят процеса на издирване, въпреки че едва ли щяха да получат документални записи преди средата на следващата седмица.

Дойде редът и на обобщеното изложение по случая за дневника, с приложената информация, получена от Голихър, и изводите на отдела за експертизи.

Когато приключи с писането, Бош се замисли за писмото, намерено в раницата. Не очакваше някакъв успех от понататъшните опити за разчитането му. Загадка в загадката на убийството. Изгълта остатъка от кафето си и отвори дневника на страницата, съдържаща копие от скицата на местопрестъплението. Раницата беше намерена точно до мястото, отбелязано от Кол като вероятно първоначалното, където е било закопано тялото. Не знаеше точно какво може да означава това, но инстинктивно усещаше, че въпросите, които си задава, ще са в съзнанието му като филтър за цялата новопостъпваща информация.

Накрая попълни дневника си на следовател по случая — за цялото му досегашно развитие по часове. После прибра цялата следователска документация в куфарчето си.

Изми чашата, прибра я в чекмеджето, взе куфарчето и излезе.

13.

Подземният етаж на полицейското управление на Лос Анжелис служи за съхраняване на докладите по всяко следствено дело от началото на модерната ера. До средата на деветдесетте докладите се съхраняваха на хартиен носител по осем години, след което се прехвърляха на микрофилм за постоянно съхранение. Сега всичко беше компютризирано, като едновременно течеше процес на връщане назад в годините, за да се вкара в компютърната памет цялата налична информация. Но процесът беше бавен и не беше стигнал по-далеч от края на осемдесетте.

Бош застана пред бюрото на архивния служител точно в девет. Носеше си два термоса кафе и два сандвича в книжна кесия.

— Вярвате или не, трябва да прегледам микрофилмите на всички изчезнали от седемдесет и пета до осемдесет и пета — каза той с усмивка.

Служителят — възрастен мъж с типична бледност на човек, прекарващ много време в затворено помещение, подсвирна и каза:

— Доста работа. Искате записите за пълнолетни или за хлапета?

— Непълнолетни.

— Е, това улеснява нещата.

— Благодаря.

— Няма за какво.

Архиварят изчезна между рафтовете и Бош зачака. След пет минути мъжът се появи с десет малки плика с материалите. Купчина с поне десетсантиметрова дебелина. За награда получи единия от сандвичите, а Бош се разположи с другия и кафето до устройство за прожектиране на микрофилмите.

Започна с 1985 година. След като свикна да работи с устройството, прехвърлянето на файловете се ускори. Ако отделното досие не беше маркирано като „закрито“ и ако възрастта и полът на жертвата съответстваха на търсеното от него, Бош прочиташе описанието на случая и му правеше копие.

Микрофилмите съдържаха и досиета, изпратени от външни агенции на лосанжелиското полицейско управление, ако се смяташе, че изчезналият се е отправил към Лос Анжелис.

Бяха необходими повече от три часа, за да прегледа целия материал. Когато приключи, имаше повече от триста преснимани досиета. Без да е ясно дали усилието и отделеното време са си стрували.

Болеше го главата от взирание в екрана и попиване на толкова истории, пропити със скръб. Дори не беше пипнал сандвича си.

Върна пликите с микрофилмите и реши да свърши компютърната работа в централното управление, вместо да се връща в Холивуд. От Паркър Сентър щеше да излезе на магистрала 10 и по нея директно да стигне до Венис.

В помещението на отдела „Кражби и убийства“ имаше само двама детективи на смяна — гледаха мач по телевизията. Кизмин Райдър, бившата партньорка на Бош, а някакъв мъж. Когато видя Бош, Райдър се изправи и се усмихна.

— Хари, какво правиш тук?

— Работя по един случай. Нещо против да използвам някой от компютрите ви?

— Оная работа с костите? Чух за нея по новините. Хари, това е Рик Торнтън, партньорът ми.

Бош стисна ръката му и се представи.

— Ела на моето бюро — каза Райдър. — Можеш да използваш компютъра ми. — Тя го настави на стола си. — Само си клатим краката. Никаква работа. А пък аз не обичам футбол.

— Не се оплаквай от скучните дни. Не са ли ти го казвали?

— Да, предишният ми партньор. Единственото смислено нещо, казано от него.

— Права си.

— С нещо да помогна?

— Проверявам имена, нищо особено.

Бош извади от куфарчето си дневника на разследването. Отвори го на страницата с имената и адресите на разпитаните, живеещи на Уъндърланд Авеню. Подобна проверка беше съвсем редовна практика.

— Искаш ли кафе или нещо друго? — попита Райдър.

— Няма нужда. Благодаря, Киз. — Той кимна към Торнтън, който седеше с гръб към тях в другия край на стаята.

— Как е?

Тя сви рамене и прошепна:

— От време на време ми дава да свърша някоя истинска детективска работа.

— Винаги можеш да се върнеш в Холивуд — прошепна той в отговор.

Започна да вкарва паролите за влизане в компютъра на Националния индекс на престъпленията и Райдър моментално се обади:

— Хари, ти още пишеш с два пръста!

— Толкова мога, Киз. Така съм го правил почти трийсет години. Да не би да очакваш отгоре да ми дойде как да пиша с десет? Също така испанският ми все още не е блестящ, а и не мога да танцувам. Само от една година не сме заедно.

— Я ставай, динозавър такъв. Аз ще я свърша тая работа. Иначе ще нощуваш тук.

Бош вдигна ръце в знак, че се предава. Тя зае мястото му и затрака по клавиатурата.

— Също като едно време — каза Бош.

— Не ми напомняй. Гадната работа беше винаги за мен.

— Виж, не го правя нарочно. Не знаех, че ще си тук.

— Да бе! Я по-добре кажи за придобивката?

— Какво?

— Чу ме. Новобранчето, с което тъъ... излизате.

— Как, по дяволите, вече си научила?

— Защото съм опитен събирач на информация. И все още имам връзки в Холивуд. Хубава ли е? Това е всичко, което исках да знам. Не си вра носа.

— Да, хубава е. Почти не я познавам. Изглежда, знаеш повече за нас, отколкото знам аз.

— Ще вечеряте ли заедно днес?

— Да, ще вечеряме заедно.

— Хари! — Шеговитите нотки в гласа на Райдър изчезнаха.

— Какво?

— Имаме много добро попадение.

Бош се наведе и погледна екрана. После каза:
— Днес май няма да вечерям.

14.

Бош спря колата пред къщата и огледа тъмните ѝ прозорци.

— Връзва се — каза Едгар. — Обаче той отдавна е издухал. — Сърдеше се на Бош, който му се беше обадил у дома. Както виждаше нещата, така и така костите си бяха лежали кротко в земята двайсет години — какво пречеше да се изчака до понеделник сутринта, за да се разговаря с този човек? Но Бош каза, че щял да отиде и сам, ако Едгар не искал да дойде с него, така че той нямаше избор.

— Не, вкъщи си е — каза Бош.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Бош погледна часовника си и записа времето и адреса в малкия си бележник. Сети се, че точно в тази къща беше забелязал да се дърпат пердетата, когато обикаляше тук след първото повикване.

— Да вървим — каза той. — Ти си разпитвал, ти ще започнеш разговора. Аз ще се намеся, когато е подходящо.

Мъжът, за когото говореха, се казваше Николас Трент. Живееше сам в къща, намираща се само през две къщи от хълма, където бяха намерени костите. Петдесет и седем годишен, ерген, бездетен. По време на първия им разговор беше казал на Едгар, че се занимава с вътрешно обзавеждане за едно студио в Бърбанк. Не знаел нищо за костите и не можел да помогне по никакъв начин.

Едгар потропа силно на вратата и двамата зачакаха.

— Господин Трент, полиция — каза той високо. — Детектив Едгар. Отворете, ако обичате.

Тъкмо вдигна ръка да потропа отново, когато входната лампа светна. Вратата се откряна и през процепа надникна мъж с обръсната глава.

— Господин Трент? Аз съм инспектор Едгар. Това е партньорът ми, детектив Бош. Имаме няколко допълнителни въпроса, ако не възразявате.

Трент не отвърна нищо и Едгар реши да вложи малко повече тежест в казаното, като бутна вратата и я отвори по-широко.

— Може ли да влезем? — попита той, макар вече да беше наполовина влязъл.

— Не, не може — бързо каза Трент.

— Но, господине, имаме още няколко въпроса, които трябва да ви зададем. — Тонът на Едгар издаваше удивлението му.

— Дрън-дрън!

— Моля?

— Знам какво искате. Вече говорих с адвокатата си.

Бош разбра, че доникъде няма да стигнат с надхитряне, затова издърпа партньора се за ръката, за да излезе очи в очи с Трент.

— Господин Трент, ако сте предполагали, че ще се върнем, значи сте очаквали, че ще разберем за миналото ви. Защо не го споменахте пред детектив Едгар? Щеше да ни спести време. Вместо това давате основание да бъдете подозиран.

— Защото миналото си е минало. Забравено и заровено. Оставете го така.

— Не и когато с него са заровени и кости — обади се Едгар.

— Виждате ли? — каза Трент. — Затова искам да си вървите. Нямам какво да ви кажа. Нищо. Нищичко не знам.

— Господин Трент, малтретирали сте деветгодишно момче — каза Бош.

— През хиляда деветстотин шейсет и шеста. И бях наказан. Жестоко. Това е минало. Оттогава съм примерен гражданин. Нямам нищо общо с ония кости горе.

Бош заговори по-спокойно:

— Ако е истина, тогава пуснете ни вътре да си зададем въпросите. Колкото по-скоро отпаднат подозренията от вас, толкова по-скоро ще се заемем с други хипотези. Но трябва да ни разберете — костите на малко момче са намерени на сто метра от къщата на човек, малтретирал деветгодишен през шейсет и шеста. Трябва да го разпитаме, независимо какъв гражданин е бил оттогава. И ще си зададем въпросите. Нямаме избор. Вашият избор е дали това да стане тук, сега, или в присъствието на адвокатата ви в участъка, където журналистите ще ви чакат отвън. Ние ви разбираме, господин Трент,

разберете ни и вие. Целим бързина и дискретност, но не можем да ги постигнем без сътрудничеството ви.

След кратко мълчание Трент направи крачка назад и ги пусна да влязат.

Беше бос, в провиснали черни шорти, разкриващи тънките му бели крака без никакви косми по тях. Тънкото му тяло беше в широка копринена риза. Цялата му структура беше ъглеста. Въведе ги в дневна, затрупана с антикварни предмети, и се разположи в средата на един диван. Гостите му седнаха срещу него в кожени кресла. Бош реши да продължи да води разговора.

— Ще караме внимателно — започна той. — Ще ви прочета конституционните ви права и ще подпишете формуляр, че това е направено. За ваша и наша сигурност. Разговорът ни ще се записва на касета, от която можете да получите копие, ако желаете.

Трент сви рамене и Бош прие жеста за съгласие, макар и дадено с нежелание. Формулярът беше подписан и Бош го прибра в куфарчето си и извади малък касетофон. В началото записа на касетата присъстващите, времето и мястото и кимна на Едгар да задава въпросите, за да има възможност да разгледа обстановката.

— Господин Трент, откога живеете в тази къща?

— От хиляда деветстотин осемдесет и четвърта. — Трент се засмя.

— Какво е смешното?

— Осемдесет и четвърта. Не схващате ли? Джордж Оруел. Големия брат? — И ги посочи.

Едгар явно не схвана мисълта му и продължи:

— Под наем или като собственик?

— Собственик. Всъщност отначало под наем, после купих къщата от предишния ѝ собственик.

— Така. Значи вие изготвяте декори за развлекателната индустрия?

— Разкрасявам декори. Има разлика.

— Каква е разликата?

— Дизайнерът прави скиците за декорите и ръководи изработването им. След което декораторът добавя разни детайли. Характеризиращи детайли за действащите лица.

— Откога се занимавате с това?

— Двайсет и шест години.

— Вие ли заровихте момчето на хълма?

Трент се изправи възмутено.

— Разбира се, че не. Кракът ми не е стъпвал на този хълм. А вие правите голяма грешка, като си губите времето тук, докато истинският убиец се разхожда някъде на свобода.

— Седнете, господин Трент — намеси се Бош. Реакцията на домакина им създаваше впечатление или за невинност, или за много добре изиграна роля. — Вие сте умен човек. Знаете точно защо сме тук. Трябва или да ви очистим от подозрения, или да ви приберем на топло. Тъй че защо не ни помогнете? Вместо да ни играете сценки, защо не си помогнете, като ни помогнете?

Трент разпери широко ръце.

— Не знам как! Не знам нищо за случая! Как да ви помогна като всъщност не знам за какво точно става дума?

— За начало можете да ни покажете къщата. Ако ми помогнете да се отпусна с вас, може би ще успея да видя нещата от вашата страна. Но засега... разполагам само с миналото ви и с костите, намерени съвсем близо до къщата ви. А това не е във ваша полза.

Трент се изправи и ги подкани с жест към вътрешността на къщата.

— Хубаво. Гледайте, колкото щете. Но нищо няма да намерите. Нищо!

Бош погледна Едгар и му кимна, в смисъл „заеми се с него, докато огледам“.

— Благодаря ви, господин Трент — каза той и се изправи.

Когато тръгна по коридора към задната част на къщата, чу Трент да казва:

— Спомням си само, че децата играеха... — и спря, осъзнал, че всяко споменаване на деца само ще засили подозренията към него.

— Харесваше ли ви да гледате как децата си играят, господин Трент? — попита Едгар.

Бош остана скрит на мястото си в коридора, заслушан в разпита.

— Не можех да ги видя, ако бяха в гората. Понякога се качвах с колата или разхождах кучето си, докато беше живо, и виждах деца да се катерят нагоре. Момиченцето от другата страна на улицата. Децата на Фостърови. Всички деца от квартала. Правото на преминаване е на

общината — това е единственият неработен парцел наоколо. Затова се качваха там да играят. Някои съседи мислеха, че по-големите се качват, за да пушат, и се притесняваха, че може да причинят огромен пожар.

— За кой период говорите?

— Когато се преместих да живея тук. Не съм се замесвал в тия истории. Съседите, които живееха тук по-отрано, се занимаваха с тях.

Бош продължи по коридора. Къщата беше малка, не по-голяма от неговата. Коридорът завършваше с три врати — две за спални и една за килер за чаршафи и друго домашно бельо. При чаршафите нямаше нищо, достойно за внимание, и Бош влезе в дясната спалня — тази на Трент. Чиста и подредена, само по бюрата и до кревата бяха натрупани разни джунджурии, вероятно необходими за работата на Трент.

След това провери килера. На горния рафт имаше няколко кутии, в които се съхраняваха стари, износени обувки. Явно Трент не се разделяше със старите, след като си купеше нови. Може би и те ставаха част от работния му инвентар. В една от кутиите имаше стари ботуши със засъхнала пръст по подметките. Бош си отбеляза да вземе това предвид при обиска. Сегашното посещение включваше само повърхностен оглед. Ако Трент официално станеше заподозрян, щеше да има и обиск и ботушите биха били добра отправна точка, при положение че вече беше заявил, че никога не се е качвал на хълма. Съществено при следователската работа със заподозрени беше улавянето им в лъжа.

Иначе нито в килера, нито във втората спалня и банята към нея нямаше нещо подозрително. Но пък Трент бе разполагал с години да прикрие следите си. Включително и възможността да направи повторна проверка през трите дни, след като Едгар беше разговарял с него.

След като приключи със задната част на къщата, Бош влезе през една кухненска врата в гаража. В две клетки бяха разположени караваната на Трент и купчини кутии, надписани като съдържащи багаж от различни стаи. Първоначално Бош си помисли колко е странно, че Трент още не е разопаковал всичкия си багаж, при положение че се е нанесъл преди двацет години, но после се сети, че отново става дума за неща, свързани с професията на домакина.

Една от стените беше покрита с глави от различен дивеч, с втречени в него стъклени очи. Полазиха го тръпки — цял живот беше мразил подобни гледки.

Остана още няколко минути в гаража, да разгледа по-специално една кутия, маркирана с етикет „Стая на момчето 9-12“. Съдържаше играчки, модели на самолети, скейтборд и футболна топка. Бош се сети за тениската с надпис „Солид Сърф“ и разгледа скейтборда по-внимателно.

През странична врата от гаража се излизаше на пътека, водеща към задния двор. По-голямата част от него се заемаше от басейн, който стигаше до обрасъл с дървета наклон. В тъмнината не се виждаше особено и Бош реши да разгледа външната част през деня.

Цялата обиколка отне двајсет минути. Когато Бош се върна в дневната, Трент го погледна очаквателно.

— Доволен ли сте?

— Засега, господин Трент. Оценявам вашата...

— Виждате ли? Няма край. „Засега“. Няма да ме оставите на мира, нали? Ако бях пласъор на наркотици или обирач на банка, щях да си изплатя дълговете и повече нямаше да ви видя. Но само защото съм пипнал някакво момче преди сто години, ще съм виновен цял живот.

— Мисля, че „пипнал“ не е съвсем точната дума — намеси се Едгар. — Но ще проверим за това в досието ви.

Трент скри лице в шепа от отчаяние, а Бош погледна Едгар, който му кимна, че е приключил. Бош взе касетофона и го пхна в предния джоб на якето си, но без да го изключва. Беше научил този трик при един случай преди година: понякога най-ценни за разследването неща се казват, когато разпитваният остане със заблудението, че записът е приключил.

— Господин Трент, благодарим за помощта ви. Ще тръгваме. Но може да се наложи пак да разговаряме утре. На работа ли сте?

— Господи, само не ми звънете там! Нуждая се от тази работа, а вие може да съсипете всичко. — Той даде на Бош номера на пейджъра си. Бош си го записа и тръгна към изхода.

Преди да го последва, Едгар направи последно уточнение:

— Господин Трент, работите във филмовата индустрия, знаете какъв е редът — обаждате ни се, ако решите да напускате града. Ако не

го направите и се наложи да ви издирваме... последствията няма да ви харесат.

Трент отговори монотонно, погледът му беше втренчен някъде надалеч:

— Никъде няма да ходя. А сега, моля ви, си тръгвайте и ме оставете сам.

Те излязоха и Трент затръшна вратата след тях.

Когато стигнаха до улицата, внезапно ги заслепи ярка светлина. Репортерка, следвана от оператора си, почти ги атакува.

— Привет, детективи. Джуди Съртейн, новините на Канал Четири. Имаме ли пробив в случая с костите?

— Без коментар — излая Едгар. — И изключете тази проклета светлина.

Бош най-сетне успя да фокусира репортерката и я позна — беше от групата на журналистите, които бяха спрени на загражденията. Също така му беше ясно, че „без коментар“ не е начин за излизане от ситуацията. Трябваше медиите да се задържат по-далеч от Трент.

— Не — отговори той. — Никакъв пробив. Просто рутинни процедури.

Съртайн тикна микрофона си в лицето на Бош.

— Защо се върнахте в квартала?

— Привършване рутинната обиколка на обитателите. Нямах възможност досега да говоря с един от тях, това е всичко. — Надяваше се да забележи досадата в тона му. — Съжалявам, нямам сензация за вас тази вечер.

— Беше ли този съсед или някой от съседите полезен за разследването?

— Засега работата ни върви трудно въпреки съдействието на жителите на квартала. Някои от тях дори не са живеели тук по времето, когато са заровени костите. — Бош посочи къщата на Трент. — Този господин например. Научихме, че е купил къщата си през осемдесет и седма, тоест след убийството.

— Значи обратно в отправната точка?

— Нещо такова. Това е наистина всичко, което мога да ви кажа. Лека вечер.

Той мина покрай репортерката и се отправи към колата си. Малко по-късно тя го настигна, вече без оператора си.

— Детектив, трябва ми името ви.

Бош извади визитна картичка от портфейла си и ѝ я подаде. Само с името и номера на участъка.

— Вижте, мога да гарантирам анонимността ви, ако желаете да ми кажете нещо неофициално — каза Съртейн. — Каквото и да е, без камера.

— Нямам какво. Лека вечер.

В момента, когато вратата на колата се затвори, Едгар изруга.

— Как, по дяволите, знаеше, че ще сме тук?

— Вероятно някой ѝ се е обадил. Два дни висях тук, докато копахме. Правила е мили очи на съседите и се е сприятелила с някого. Освен това едва ли бихме могли да се скрием. — В рамките на програмата, целяща да направи полицаите по-забележими на улицата, колите бяха боядисани в чер-но-бяло, без сигнални лампи.

От колата се виждаше как репортерката и операторът тръгват към вратата на Трент. Бош бързо извади мобифона си и се нареди да звънна на Трент, за да го предупреди да не отваря, но се сети, че в този район няма сигнал, и изруга:

— Проклятие!

— Късно — каза Едгар. — Да се надяваме, че ще прояви разум.

Вратата на къщата се отвори и на прага се появи Трент, мигновено окъпан в бялата светлина на камерата. Той каза няколко думи, махна с ръка и затвори вратата.

Бош обърна колата и потегли към участъка.

— Какво следва? — попита Едгар.

— Трябва да погледнем съдебните му материали.

— Първо с това ще се заема.

— Не. Първо искам да разнесем заповедите за претърсване по болниците. Трябва да идентифицираме момчето, та евентуално да го свържем с Трент. Давай да се срещнем в районния съд на Ван Найс в осем. Даваме ги за подпис и си ги разделяме. — Бош избра този съд, защото се намираше близо до мястото, където живееше Едгар, и можеха да почнат работа веднага след като получеха съдийско съгласие.

— Ами обиск у Трент? — попита Едгар. — Видя ли нещо подозрително?

— Не много. В гаража, при неговите си неща, държи в една кутия скейтборд. Помислих си за тениската на жертвата. А също има и ботуши със засъхнала кал по тях, която би могла да съвпадне с пробите от хълма. Но не възлагам особени надежди на обиск. Имал е двайсет години на разположение да се очисти от ненужното. Ако е той, разбира се.

— Ти не мислиш ли така?

— Времето не се връзва. Осемдесет и четвърта почти излиза от рамките ни.

— Мислех, че ни интересува всичко между седемдесет и пета и осемдесет и пета.

— По принцип. Но ти чу Голихър — преди двайсет до двайсет и пет години. Това връща до началото на осемдесетте. Осемдесет и четири не ми се струва като да е съвсем в началото на десетилетието.

— Може да се е преместил в тази къща заради тялото. Заровил е момчето и се е преместил наблизко. Тоя е от типа болни мозъци, Хари.

— Има такова нещо. Но пък ми вдъхна доверие, докато го слушах. Никакви отрицателни излъчвания.

— По тази линия си се подвеждал.

— О, да...

— Мисля, че той е нашият човек. Чу ли го само как каза: „само защото съм пипнал някакво момче“? Сигурно за него содомията е просто докосване.

Едгар очевидно реагираше емоционално, но все пак беше баща, за разлика от Бош.

— Ще му проверим досието. Трябва да отидем и до Залата да проверим обратните за хората, които са живели на тази улица тогава. — „Обратните“ бяха телефонни книги, в които обитателите на даден квартал фигурират не по адреси, а по име. Книги за всяка отделна година се съхраняваха в Залата на регистрите. С тяхна помощ щяха да научат имената на всички, живели на Уъндърланд в интересуващия ги период.

— Голяма веселба ще падне — каза Едгар.

— Направо нямам търпение да се захвана.

Останалата част от пътя мина в мълчание. Бош беше в лошо настроение. Не му харесваше как се справя с разследването до момента. Костите бяха открити в сряда, а цялостното разследване

стартира още на другия ден. Трябваше да провери имената преди неделя. С отлагането беше дал преимущество на Трент — три дни, през които да се подготви за въпроси. Дори да се срещне с адвокат. Дори, ако желае, да разиграе отговорите си на разпита пред огледало. Бош имаше собствен детектор на лъжата. Но знаеше, че един добър актьор е в състояние да се справи с него.

15.

Бош пиеше бира на задната веранда. Беше оставил вратата отворена, за да чува Клифърд Браун от включената уредба. Преди почти петдесет години тромпетистът беше направил няколко записа — и после бе загинал в автомобилна катастрофа. Подобна загуба за музиката накара Бош да се замисли за костите на млади хора, заровени в земята. Оттам мисълта му се пренесе към него самия и неговите загуби. Мозъкът му представляваше смес от джаз, бира и сивотата, която му навяваше случаят. Чувстваше се напрегнат от усещането, че пропуска нещо, което е пред очите му. За полицейски детектив подобно усещане се класираше в челото на най-неприятните.

В 11 вечерта влезе и намали музиката, за да може да види новините по Канал Четири. Репортажът на Джуди Съртейн беше трети подред. Водещият обяви:

— Новини от случая с костите в Лоръл Кениън. Джуди Съртейн е на мястото на събитието. — На Бош подобно въведение никак не се хареса.

Програмата се включи на живо. Съртейн стоеше пред къщата на Трент.

— Намирам се на Уъндърланд Авеню в Лоръл Кениън, където преди четири дни куче донесе на стопанина си кост, за която се потвърди, че е човешка. Находката на кучето доведе до намирането на още кости на момче. Следователи те са убедени, че е било убито и закопано преди повече от двайсет години.

Телефонът на Бош зазвъня. Той се пресегна и вдигна слушалката.

— Изчакайте — каза Бош, постави я до себе си и продължи да гледа репортажа.

Съртейн продължаваше:

— Тази вечер разследващите случая пак посетиха квартала, за да разговарят с един от обитателите му, живеещ на по-малко от сто метра от мястото, където е било заровено момчето. Става дума за Николас Трент, петдесет и седем годишен декоратор в Холивуд. — На фона на

разказа на репортерката беше показан разговорът ѝ с Бош. — Следователите отклониха въпросите за разпита на Трент, но Канал Четири научи, че Трент е осъждан за малтретиране на малко момче. — Точно в този момент в коментара беше включен и гласът на Бош: „Това е наистина всичко, което мога да ви кажа.“

Следващият кадър беше на Трент — стоеше на прага и размахваше ръка към камерата; после затръшна вратата.

Трент отказа коментар за положението си по отношение на случая. Но негови съседи от иначе тихия квартал изразиха шока си при научаване на подробности от миналото му.

Репортажът продължи със запис на интервю с човек, в чието лице Бош разпозна Виктор Улрих, и вдигна слушалката, като изключи звука на телевизора. Звънеше Едгар.

— Гледаш ли тая гадост?

— О, да.

— Изглеждаме като идиоти. Все едно че го е научила от нас. Цитират те без връзка с казаното от теб, Хари. Ще ни разкатаят за това.

— Ще се опитат, но няма да могат да хвърлят калта по нас.

— Кой друг знаеше? Съмнявам се, че го е научила от Трент. Поне един милион души сега знаят, че е тормозил дете.

Бош осъзна, че единствените хора, разполагащи с информацията, са Киз, която му беше помогнала с компютъра, и Джулия Брашър, на която беше казал, за да се извини за вечерята. После в съзнанието му отново изплува картината на скупчените на заграждението журналисти. Брашър беше помагала доброволно и през двата дни на огледа на хълма. Напълно възможно беше по някакъв начин да е свързана със Съртейн. От нея ли беше изтекла информацията?

— Не е задължително да е имало изтичане — каза той на Едгар.

— Напълно достатъчно ѝ е да знае името Трент. Оттам ѝ трябва само да познава някой полицаи, за да провери досието му. Или просто да прегледа базата данни на сексуалните престъпления, тя е общодостъпна. Задръж така. — На другата линия го чакаше лейтенант Билетс. — Джери, търсят ме. Ще ти звънна по-късно, ако става дума за нещо, което трябва да ти предам веднага. Иначе действаме според уговорката ни. Във Ван Найс в осем.

Той се прехвърли на Билетс.

— Предполагам, че си гледал Канал Четири?

— Гледах. И мога да ти кажа, че не съм нито аз, нито Едгар. Тази жена е разбрала, че ще ходим там, и ние се измъкнахме с едно „без коментар“. Как се е добрала до...

— Хари, не беше само „без коментар“. Има те на запис, устните ти се движат и те чух да казваш: „Това е всичко, което мога да кажа“. Щом казваш „това е всичко“, значи тя е получила нещо от теб.

— Не съм казал думичка, просто се измъкнах. Казах, че извършваме рутинна обиколка на квартала и че за първи път разговарям с Трент.

— Така ли беше?

— Не точно. Но не смятах да споделям, че сме при него, защото се е гаврил с дете. Виж какво, тогава тя не е знаела нищо за Трент. Ако знаеше, щеше да ми задава конкретни въпроси. По-късно е разбрала, а как — представа нямам. За това току-що си говорихме и с Джери.

Билетс замълча за момент, после каза:

— Разберете се кой какво е говорил, защото до утре искам писмено обяснение, което да придвижва нагоре. Още преди репортажът да е свършил, ми се обади капитан Ле Вали и ми каза, че вече се бил обадил заместник-шефът Ървинг.

— Ясно, ясно. Надолу по хранителната верига.

— Знаеш, че изтичането на информация за досието на гражданин е нарушение на вътрешния ни ред, независимо дали човекът се разследва, или не. Надявам се, че имаш готова достоверна история за случилото се. Не е нужно да ти напомням, че в управлението има хора, които не изгарят от любов по теб.

— Лейтенант, искам да кажа, че докато се опитвам да разплета убийство, ми се поставят допълнителни препятствия. А не че случилото се с репортерката не е грешка. Това е типичното. Винаги се слагат допълнително прътове в колелата.

— Значи следващия път трябва да си по-внимателен.

— Защо? Къде съм сгрешил? Просто следвам накъдето ме водят уликите. — Повиши тон и веднага съжали за това. Билетс със сигурност не беше в списъка на враговете му в управлението. А и гневът му по-скоро беше насочен срещу самия него, за неправилния подход с репортерката. Овладея се и продължи по-спокойно: — Виж, съжалявам. От работата по случая е — явно ми играе по нервите.

— Разбирам — отвърна Билетс. — Но какво точно става с този случай? Трент ми дойде съвсем изневиделица. Мислех, че ще ме държите в течение.

— Всичко стана днес. Късно. Щях да ти разкажа утре сутринта. Не очаквах, че Канал Четири ще ме нарочи за мишена. А и Ле Вали и Ървинг.

— Забрави за тях засега. Кажи за Трент.

16.

Бош стигна до квартал Венис^[1] доста след полунощ. По малките улички покрай каналите, разбира се, беше немислимо да се намери място за паркиране. След десетминутно напразно обикаляне той паркира на доста голямо разстояние и се върна пеша.

Не всички мечтатели идват в Лос Анжелис, за да правят филми. Венис бе мечтата на човек на име Абът Кини. Преди сто години, тоест преди зората на Холивуд, Кини дошъл до блатата по крайбрежието на Атлантика и си представил множество канали с изгърбени мостове над тях и градски център в италиански архитектурен стил. Място, отдадено на общуването с културата и изкуствата. Намерението му било да го нарече Венеция на Америка.

Но както става с повечето мечтатели, дошли в Лос Анжелис, мечтата му не била всеобщо споделена и реализирана изцяло. Циници по природа, повечето финансисти и финансови авантюристи вложили парите си в по-малко величави проекти. На „Венеция на Америка“ било лепнато прозвището „Лудостта на Кини“.

Век по-късно обаче много от каналите и мостовете, отразяващи се във водите им, продължаваха да съществуват, докато скептиците отдавна се бяха превърнали в прах. На Бош му харесваше мисълта, че те са били надживени от Лудостта на Кини.

Отдавна не беше идвал до каналите, въпреки че известно време, след връщането си от Виетнам, беше живял тук, в бунгало заедно с още трима приятели от войната. След няколко години повечето бунгала бяха разрушени, за да се направи място за дву- и триетажни къщи за по милион долара и повече.

Джулия Брашър живееше в къща на пресечката на каналите Хауленд и Източен. Бош очакваше това да е от новите постройки, купена с парите от адвокатската фирма. Но се оказа, че се заблуждава. Ставаше дума за бунгало, облицовано с бели дъски. Входната врата гледаше към мястото на сливането на двата канала.

В бунгалото светеше. Беше късно, но не чак прекалено късно, особено за човек на смяна от три до единайсет, който едва ли си лягаше преди два през нощта.

Той се поколеба дали да почука. Преди да се появят съмненията му от последния час, отношението му към Брашър и разцъфтяващата им връзка беше изцяло положително. Сега имаше едно наум да е повнимателен. Можеше да няма нищо гнило и все пак да се стигнеше до пълен провал при първата грешна стъпка.

Накрая вдигна ръка и потропа. Брашър отвори мигновено.

— Чудех се дали ще почукаш, или ще останеш отвън цяла нощ.

— Откъде знаеше, че съм отвън?

— Дъските скърцат, чух ги.

— Ами дойдох и чак след това си помислих, че може би е твърде късно. Трябваше първо да ти се обадя.

— Влизай. Проблем ли имаш?

Бош влезе, без да отговаря, и се огледа.

Дневната носеше непогрешимия аромат на плажен тип живот — с бамбуковите и ратанови мебели и дъската за сърф, подпряна в един от ъглите. Единственото изключение правеше коланът със служебното ѝ оръжие, окачен на стената близо до вратата. Типична грешка на новобранец при избора на място, но Бош предположи, че това е от професионална гордост, а и като напомняне към приятелите, непринадлежащи към полицейския свят.

— Сядай — каза Брашър. — Имам отворено вино. Искаш ли?

Бош се замисли дали смесването на бира и вино няма да завърши с главоболие на другия ден, когато трябваше да е напълно съсредоточен.

— Червено е.

— Ами... съвсем малко.

— Трябва да си във форма утре ли?

— Аха.

Тя отиде до кухнята, а той се разположи на едно канапе и се огледа. Над бялата тухлена камина беше окачена риба — марлин. Цветовете ѝ блестящо преливаха от синьо към черно, с добавки от бяло и жълто отстрани под хрилете. Препарираните риби не го притесняваха колкото препарираните животни, но все пак немърдащото ѝ око го смущаваше.

— Ти ли улови това нещо? — извика той към кухнята.

— Да. Край нос Кабо. Отне ми три часа и половина да я измъкна от водата. — Тя се появи с две чаши. — Доста ме измори. — Брашър вдигна чаша първо към рибата, после към Бош. — Дръж яко.

Бош я погледна.

— Това е новата ми наздравица. Върви за всякакъв повод.

Тя седна на стола до канапето. Зад гърба ѝ беше дъската за сърф — бяла, с нарисувана дъга по краищата. Къса.

— Значи и сърфираш по бурните вълни?

Брашър се усмихна.

— Опитвам се. Запалих се на Хаваите.

— Познаваш ли Джон Бъроус?

Тя поклати глава.

— На Хаваите е пълно с такива хора. На кой плаж ходи?

— Той е ченге, оттук. Работи в „Убийства“ на Тихоокеанското управление. Живее на крайбрежната улица. Не много далеч оттук. На дъската му е написано „Да защитава и да сърфира“^[2].

Тя се засмя.

— Добре звучи, харесва ми. Ще дам дъската си да го изпишат и на нея. Джон Бъроус ли каза? Ще питам за него. — В гласа ѝ имаше съвсем лека нотка на закачка.

— А може би не. — Бош се усмихна. Харесваше му начинът, по който го занасяше. Всичко му харесваше, когато беше с нея, и това го караше да се чувства още по-притеснен от причината на посещението си. Той сведе поглед към чашата си. — Ловувах цял ден. Предимно микрофилми.

— Видях те по новините тази вечер. Опитваш се да притиснеш този, който е малтретирал деца ли?

Бош отпи от виното си, за да има време да помисли. Тя беше отворила темата, сега той трябваше да се възползва много внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами нали си дал сведения на репортерката от досието му. Реших, че водиш някаква твоя игра. Като да го пържиш на по-силен огън. За да се разприказва. Струва ми се рисковано.

— Защо?

— Винаги е рисковано да се довериш на репортер. Знам го от адвокатстването си. И второ... и второ, не знаеш как ще реагира човек,

когато тайните му престанат да бъдат тайни.

Бош я погледна, после поклати глава.

— Не съм й казвал нищо. Някой друг го е направил.

Очите й не издаваха нищо.

— Ще стане напечено — добави той. Пак никаква реакция освен учудено повдигане на вежди.

— Защо, ако не ти си дал информацията? Защо... — Тя спря, защото очевидно разбра къде е проблемът. В очите й се изписа разочарование. — О, Хари...

Той се опита да се измъкне по същия път.

— Какво? Не се притеснявай, нищо няма да ми се случи.

— Не съм аз, Хари. Затова ли дойде тук? Да провериш дали е заради мен? — Тя постави рязко чашата си на масичката и част от виното се разля. Нямаше смисъл да се правят опити за избягване на сблъсъка. Издънил се беше Бош.

— Виж, разбери, знаеха само четирима...

— И затова реши да дойдеш на шпионска акция и да разбереш дали не съм аз?

Тя замълча. Очевидно очакваше отговор. Бош събра сили само да кимне.

— Е, не съм аз. А сега мисля, че трябва да си тръгваш.

Бош остави чашата си и се изправи.

— Съжалявам. Издъних се. Мислех, че най-добрият начин да не разбърквам нещата помежду ни е да... — Той разпери безпомощно ръце — да изиграя шпионския вариант. Трябваше да знам и не исках това да застане между нас.

Мисля, че ако беше на мое място, щеше да разсъждаваш по същия начин.

Бош отвори вратата и погледна към нея.

— Съжалявам, Джулия. Благодаря за виното.

— Хари.

Тя се приближи до него и сграбчи реверите му с две ръце. После бавно го раздруса, като на забавен кадър. Постепенно в погледа й се изписа, че е стигнала до решение.

— Ще го преживея — каза тя. — Поне така мисля. — Привлече го към себе си и го целуна силно и продължително, после го отблъсна и го пусна. — Или поне се надявам. Обади ми се утре.

Бош кимна и излезе. Брашър затвори вратата след него.

Той тръгна по тротоара покрай канала. Гледаше отраженията на къщите във водата. Двайсетина метра по-нататък, осветено само от луната, се виждаше и отражението на мост. Той се върна и се изкачи отново по стъпалата на къщата на Брашър. И отново се поколеба, и тя пак отвори.

— Нали помниш, че скърца?

Той кимна и тя зачака. Бош не беше сигурен как точно да каже това, което искаше. Накрая просто започна:

— Веднъж, в един от онези тунели, за които вече говорихме, се озовах лице срещу лице с някакъв мъж. Виетнамец. Черни дрехи, зацапано лице. За секунда просто гледахме, преди инстинктът ни да се задейства. И двамата вдигнахме оръжието си и стреляхме едновременно. После хукнахме в противоположни посоки. Бяхме уплашени до смърт и крещяхме от страх. — Спря за момент: виждаше случката повече като картина в съзнанието си, отколкото като конкретен спомен. — Както и да е, реших, че ме е ранил. Беше почти от упор, невъзможно за пропускане на целта. Стори ми се, че автоматът ми заяде или блокира. Рита-нето не беше по нормалния начин. Когато излязох, първата ми работа беше да се разгледам внимателно. Нямаше кръв, нито болка. Съблякох се гол и пак проверих. Нищо. Някак си не ме беше улучил. — Бош пристъпи и се облегна на стената под входната лампа. — Проверих автомата си за засечка и разбрах защо не ме е улучил. Куршумът му беше в цевта ми. Заедно с моя. Какви са шансовете да се случи такова нещо? Едно на милион? По-малко?

Ръката му се протегна като оръжие, насочено към нея и излизащо от сърцето му.

— Всъщност искам да ти кажа, че искам да знаеш, че знам какъв късметлия съм, че бях с теб тази вечер.

Обърна се и слезе по стъпалата.

[1] Венеция (англ.) — Б. пр. ↑

[2] Девизът на американската полиция е „Да защитава и да служи“ Б. пр. ↑

17.

Разследването на убийство е вид преследване с неизброими задънени улички, препятствия и колосални разходи на похабени усилия и време. Бош не го забравяше нито ден от живота си като ченге, но трябваше да получи поредното напомняне за това, когато малко преди обяд в понеделник се върна в участъка и налетя на нововеничко препятствие.

На звеното, занимаващо се с убийства, беше отделен отдалечен ъгъл в голямото помещение на детективите. Звеното се състоеше от три екипа, всеки от по трима души. Всеки екип си имаше кътче, направено от по три детективски бюра — две опрени едно до друго и трето, долепено отстрани до тях. На мястото, освободено от Киз Райдър от екипа на Бош, се беше разположила млада жена в делови костюм. Чернокоса, с очи по-тъмни и от косата ѝ. Очи, които не изпуснаха Бош през цялото време, докато пресичаше залата.

— Добър ден — каза той, когато стигна до бюрото си. — Какво има?

— Вие ли сте Хари Бош?

— Аз съм.

— Детектив Каръл Брадли, отдел за вътрешно разследване. Трябва ми писмено обяснение от вас.

Бош се огледа. Няколкото му колеги в помещението се опитваха да си придадат зает вид, без ни най-малко да изрекат от вниманието си разиграващото се.

— Относно?

— Заместник-шеф Ървинг се обърна към отдела ни с молба да определим дали на медиите е бил даден неправилен достъп до съдебното досие на Николас Трент.

Бош опря ръце на облегалката на стола си.

— Мисля, че има пълно основание да се допусне, че информацията е била разкрита от друго лице.

— Тогава трябва да разбере кое е то.

— Вижте какво, докато се опитвам да провеждам разследване, единственото, което правят всички, е да...

— Знам, че мислите, че това е пълна глупост. Може и моето мнение да е същото. Но аз имам заповед. Затова нека да отидем в някоя от стаите и да запишем разказа ви на касета. Няма да отнеме много. После се върнете към разследването си.

Бош постави куфарчето си на бюрото, отвори го и извади малкия си касетофон.

— Като говорим за записване, защо не чуете първо това? Аз го прослушах снощи. Би трябвало да прекъсне връзката ми с вашата задача много бързо.

Жената взе колебливо касетофона и Бош ѝ показа коридора, водещ до трите стаи за разпити.

— И все пак ще се нуждая от...

— Добре. Но първо чуйте касетата.

— Също и от партньора ви.

— Ще дойде всеки момент.

Брадли тръгна с касетофона в ръка, а Бош най-сетне седна на мястото си, без да си дава труда да поглежда към другите детективи.

Още нямаше обяд, а той вече се чувстваше изтощен. Сутринта беше прекарал в чакане на съдия, който да подпише разпореденията за претърсване, след което беше обиколил целия град, за да ги разнесе на адвокатите на градските болници. Едгар беше поел десет от тях. Времето, което му се освободи по този начин, беше посветено на ровене в досието на Николас Трент и в телефонните архиви на Уъндърланд Авеню.

Чакаха го и многобройни телефонни съобщения, най-пресните от които получени от дежурната стая. От всичко дванайсет съобщения, девет бяха от репортери, без съмнение с искане за повече информация за предаването на Канал Четири, излъчено повторно в сутрешните новини. Останалите бяха от адвоката на Трент, Едуард Мортън, който беше звънял между 8 и 9.30 часа сутринта.

Бош не познаваше Мортън, но очакваше оплакване относно даване сведения за миналото на Трент на медиите. Обикновено не бързаше да се свързва с адвокатите, но в случая искаше да приключи веднага с назряващия конфликт и да обясни на Мортън, че изтичането не е дошло от следователите. Въпреки че Мортън сигурно нямаше да

повярва и дума от казаното. На позвъняването му отговори секретарка — Мортън бил на съдебно заседание, но трябвало да се прибере в кантората си всеки момент. Бош каза, че ще го чака да се обади.

Изхвърли бележките за обажданията на репортери в кошчето и се зае със записките от обаждания до дежурните, които явно вече следваха матрицата, дадена на Манкиевич. Единадесетото обаждане беше попадение в десетката. Жена, на име Шийла Делаacroa, 8.41 сутринта. Малкият ѝ брат Артър Делаacroa изчезнал в Лос Анжелис през 1980 година. По това време момчето било на дванайсет години.

В отговор на въпросите, оставени от Бош, тя казваше, че брат ѝ се наранил при падане от скейтборд няколко месеца преди да изчезне. Получената от него мозъчна травма изисквала хоспитализация и намеса на неврохирург. Не помнела точните подробности, нито имената на някой от лекарите, но била сигурна, че става дума за болницата „Куийн ъв Ейнджълс“. Шийла Делаacroa беше оставила и адрес и телефонен номер за връзка.

Бош загради думата „скейтборд“ в описанието на разговора, после извади визитната картичка, дадена му от Бил Голихър. В университета се включи телефонен секретар. Голихър се обади на втория номер на визитката — очевидно обядваше.

— Само един бърз въпрос: за черепната рана, която е била лекувана оперативно. Възможно ли е да е била причинена от падане от скейтборд?

От другата страна настана мълчание и Бош остави Голихър да мисли. Приеманият обажданията му направи знак, че го търсят, и Бош закри слушалката с ръка.

— Кой е?

— Киз Райдър.

— Кажй ѝ да изчака. — Той махна ръка от слушалката. — Докторе, чувате ли ме?

— Да. Мисля. Възможно е — зависи в какво се е ударил. Но не особено, ако става дума просто за удар в земята. Фрактурата показва малка, директно засегната област в по-високата част на черепа. Не е тази област, която обикновено се свързва с рани от падане.

Бош усети как увереността му се изпарява. Мислеше си, че е попаднал на подходящ обект за идентифициране като жертва.

— За конкретен човек ли говорим? — попита Голихър.

— Да, току-що получихме сигнал.

— Има ли рентгенови снимки, хирургически картон?

— В момента се занимавам с това.

— Искам да ги видя, за да направя сравнение.

— Веднага след като се сдобия с тях. Ами другите наранявания?

Може ли да са от каране на скейтборд?

— Разбира се, част от тях — но не всички. Не и тези, получени през ранното детство. Детектив, знаете, че често в случаи на малтретиране се съобщава различна от реалната причина.

— В смисъл, че който и да доведе детето в спешното от деление, няма да каже, че го е ударил яко по главата с фенер или нещо подобно.

— Точно така. Ще има някаква съчинена история, към която ще се придържа и детето.

— Падане със скейтборд например.

— Възможно е.

— Добре, докторе, трябва да свършваме. Ще ви осигуря рентгенови снимки възможно най-скоро. Благодаря. — Той включи другата линия на телефона. — Киз?

— Здравсти, Хари, как си?

— Зает. Какво има?

— Чувствам се ужасно, Хари. Мисля, че издъних нещата.

Бош се отпусна тежко назад.

— Канал Четири?

— Да. Аз... вчера, след като си тръгна и след като партньорът ми, Торнтън, се нагледа на футбол, ме попита за какво си идвал. И аз му казах. Разбираш ли, все още се опитвам да установя нормални колегиални отношения с него. Казах му, че съм проверила имената и че сме попаднали на подходящ човек с досие за малтретиране. Хари, кълна се, че му казах само това.

Бош въздъхна облекчено. Не Райдър го беше подвела — тя просто се беше доверила на човек, на когото при нормални обстоятелства би трябвало да може да се доверява.

— Киз, от вътрешни разследвания чакат да говорят с мен. Откъде си сигурна, че Торнтън е дал сведенията на Канал Четири?

— Знам, че познава репортерката Съртейн. Преди няколко месеца с него работихме по едно убийство за взимане на застраховка в Уестсайд и случаят привлече вниманието на медиите. Той й подаваше

информация неофициално. Виждала съм ги заедно. Вчера, след като му казах какво сме намерили, веднага се сети, че му се ходи до клозета. Взе си спортната страница и тръгна натам. След малко получихме позвъняване и отидох и му потропах на вратата, че трябва да излитаме. Не отговори отвътре. Реших да не го притеснявам и да го изчакам. Сетих се чак когато видях новините днес. Сигурно е слязъл до фоайето дай се обади. Наистина съжалявам, Хари. Много кофти са те изтипосали в този репортаж. Ще говоря с вътрешни разследвания.

— Задръж засега, Киз. Ще ти кажа, ако имам нужда да говориш с тях. Но какво ще правиш по твоя проблем?

— Ще си търся нов партньор. Не мога да работя с този човек.

— Внимавай. Ако сменяш често партньорите, скоро ще останеш сама.

— По-добре сама, отколкото със скапаняк, на когото нямам доверие.

— И това е вярно.

— Ами ти? Предложението ти важи ли още?

— В смисъл че съм скапаняк, на когото можеш да се довериш?

— Знаеш какво искам да кажа.

— Важи. От теб се иска само...

— Трябва да затварям, Хари. Той идва.

— Добре, чао.

Бош затвори и се замисли какво можеше да се направи в случая с Торнтън. Да се обади на Карол Бродли? Все още имаше възможност да се заблуждава, а не искаше да прибегва до вътрешни разследвания ако не е съвсем сигурен. Бездруго самата мисъл да го направи му звучеше отблъскващо. Но нямаше да го преглътне, при положение че някой се опитваше да попречи на разследването му.

След няколко минути планът му беше готов и той погледна часовника си. Дванайсет без десет. Обади се на Киз Райдър.

— Хари се обажда. При теб ли е?

— Да, защо?

— Повтаряй след мен и се направи на развълнувана: „Така ли, Хари? Страхотно! Кой е той?“

— Така ли, Хари? Страхотно! Кой е той?

— Така. Сега слушаш, слушаш, слушаш. Сега кажи: „Как десетгодишен е стигнал до тук от Ню Орлийнс?“

— Как десетгодишен е стигнал до тук от Ню Орлийнс?

— Супер. Сега затвори и не казвай нищо. Ако Торнтън те заразпитва, кажи му, че сме идентифицирали детето по зъбни отпечатъци и че става дума за десетгодишен беглец от Ню Орлийнс, видян за последен път през седемдесет и пета.

Родителите му са хванали самолет за насам. А шефът ще даде пресконференция за всичко това днес в четири.

— Добре, Хари. Успех.

— И на теб.

Едгар, който тъкмо беше дошъл, го гледаше озадачено.

— Опитваме се да запустим пробойната — каза Бош. — И да затворим устата на репортерката.

— Кой е певецът?

— Партньорът на Киз. Така мислим. Но наистина имаме потенциален обект за жертвата. — Бош му разказа за обаждането за Артър Делакроа и последвалия си разговор с Бил Голихър.

— Осемдесета? Това не ни върши работа в случая на Трент. Проверих телефонните архиви — не е живял на тази улица преди осемдесет и четвърта, точно както ни каза снощи.

— Чувството ми подсказва, че той не е нашият човек.

Дори мисълта за скейтборда в гаража на Трент не можеше да промени интуитивното усещане на Бош.

— Кажи го на ония от Канал Четири.

Телефонът на Бош иззвъня. Беше Райдър.

— Току-що отиде до тоалетната.

— Каза ли му за пресконференцията?

— Всичко му казах. Не престана да пита, скапанякът му със скапаняк.

— Ако й каже, че всички ще научат в четири, те ще го включат като гореща новина в обедната емисия. Ще гледам.

— Ще разправяш после.

Бош погледна часовника си. Имаше на разположение още няколко минути.

— Между другото, разследват ни. Вътрешните, в една от стаите са.

Ченето на Едгар увисна. Като повечето полицаи, той не изпитваше топли чувства към отдела за вътрешни разследвания,

защото дори когато човек си вършеше работата съвестно, те винаги намираха причини да му висят на главата. Също като данъчните — от всяко тяхно известие стомахът ти се свива на топка.

— Успокой се. Заради Канал Четири е. След няколко минути ще сме чисти. Ела с мен.

Отидоха в стаята на Билетс, където имаше телевизор. Тя се занимаваше с някакви документи на бюрото си.

— Имаш ли нещо против да погледаме обедните новини на Канал Четири? — попита Бош.

— Заповядайте. Сигурна съм, че капитан Ле Вали и Ървинг също ще ги гледат.

Емисията започна с новината за верижна катастрофа на магистралата за Санта Моника. Нищо особено — шестнайсет коли една върху друга, но без човешки жертви. Видеозаписът беше добър, затова пускаха първо него. Случаят с „кучешката кост“ обаче се беше придвижил до престижното второ място. Водещият обяви включване с Джуди Съртейн за поредното извънредно съобщение:

— Канал Четири научи, че костите, намерени в Лоръл Кениън, са били идентифицирани, като принадлежащи на десетгодишен, избягал от къщи в Ню Орлийнс.

Билетс отвори уста да каже нещо, но Бош ѝ махна да изчака.

— Родителите на момчето, които са съобщили за изчезването му преди повече от двайсет и пет години, са на път за Лос Анжелис за среща с полицията. Останките са били идентифицирани с помощта на зъбни експертизи. По-късно днес се очаква пресконференция на началника на полицията, на която където ще бъде съобщено за идентифицирането и ще се обсъди ходът на разследването. Както Канал Четири събщи снощи, полицията съсредоточи вниманието си върху...

Бош изключи телевизора.

— Какво става? — попита веднага Билетс.

— Заблуда на врага. Запушвам пробойната.

— Кой е?

— Партньорът на Киз. Казва се Рик Торнтън. — Бош преразказа наученото от Райдър и описа плана си на действие.

— Къде е човекът от вътрешни разследвания? — попита Билетс.

— В една от стаите за разпити. Прослушва касета, на която съм записан с репортерката снощи.

— Касета? Защо не ми каза?

— Забравих.

— Добре, отгук поемам аз. Сигурен си, че Киз е чиста, така ли?

Бош кимна.

— Нормално е тя да иска да му има доверие и да му разказва всичко. Той се е възползвал от доверието ѝ и го е продал на Канал Четири. И не ме интересува какво всъщност е получил в замяна — той ми прецаква разследването.

— Добре, Хари. Гледай си разследването, аз ще се оправя тук. Нещо друго ново, което би трябвало да знам?

— Имаме възможност за идентификация, ще я проверим днес.

— Трент?

— Отлежава, докато не сме сигурни, че това е детето. То е изчезнало през осемдесета, а Трент се появява в квартала през осемдесет и четвърта.

— Чудно. Междувременно се появяваме ние и разгласяваме тайните на живота му по телевизията. Патрулните казаха, че медиите направо са вдигнали лагер в двора му.

— Говори с Торнтън за това.

— Нямай грижи.

Докато се връщаха в стаята си, Бош попита Едгар дали е прегледал досието на Трент.

— Смешна история. Ако беше се случило сега, прокуратурата изобщо нямаше да му обърне внимание.

Когато се върнаха до бюрото, Бош видя, че е изпуснал позвъняване от адвоката на Трент. Понечи да звънне веднага, но реши да изчака Едгар първо да довърши разказа си.

— Работил е като учител в основно училище в Санта Моника. Негов колега го сварил в една от тоалетните да държи пениса на осемгодишно момче, докато то пикаело. Казал, че му помага да се научи да уцелва чинията, защото опикавало целия под. Разказът на момчето обаче не се връзвал с неговия, а и родителите отрекли да има такова нещо, детето си пишкало най-нормално. Осъдили го на три години, от които излежал петнайсет месеца в Уейсайд.

Бош осмисли чутото, с ръка върху слушалката.

— Разликата с пребиване до смърт с бейзболна бухалка е доста голяма.

— Така е.

Бош набра номера на Едуард Мортън, адвоката на Трент. Прехвърлиха го на мобилния му телефон, защото отивал да обядва.

— Ало?

— Детектив Бош.

— Искам да знам къде е.

— Кой?

— Не ми играйте игрички, детектив. Звънях във всички затвори из областта. Искам да ми се даде възможност да говоря с клиента си. Веднага.

— Предполагам говорите за Николас Трент. Опитайте ли в работата му?

— У дома и в работата — никакъв отговор. Нито на пейджъра. Ако сте го задържали, има право на защита. Не ме будалкайте, защото отивам направо при съдия. И ще кажа някоя приказка и на медиите.

— Вашият човек не е при нас. От снощи не съм го виждал.

— Той ми се обади, след като сте си тръгнали, и после след новините. Вие му разказахте играта и мисля, че трябва да ви е срам от това.

— Мислите ли, че е избягал, за да се укрие, господин Мортън?

— Кой се крие, когато е невинен?

— Ами не знам. Питайте О'Джей Симпсън.

Стомахът на Бош внезапно се сви от ужасяваща мисъл. Той се изправи, притиснал слушалката до ухото си.

— Къде се намирате, господин Мортън?

— Движа се по Сънсет в западна посока.

— Върнете се и ме чакайте пред къщата на Трент.

— Имам обяд. Няма да...

— Чакайте ме пред къщата на Трент. Тръгвам веднага натам.

Бош затвори и подбра Едгар с думите, че ще му обясни в движение.

18.

Пред къщата на Николас Трент се бяха събрали доста репортери. Бош паркира зад караваната на Канал 2 и двамата с Едгар слязоха от колата. Не познаваше Едуард Мортън, но никой в групата не му приличаше на адвокат. След двайсет и пет години в професията беше развил усета да различава адвокатите и репортерите. Преди да влязат в обсега на журналистите подхвърли на Едгар:

— — Ако се наложи да влезем, ще е отзад — без публика.

— — Ясно.

Тръгнаха към входа на къщата. Веднага ги наобиколиха камери и хора, които заподхвърляха въпроси един през друг. Бош забеляза, че Съртейн не е сред присъстващите.

— Тук сте, за да арестувате Трент ли?

— Какво можете да ни кажете за момчето от Ню Орлийнс?

— Каква пресконференция? Пресотделът ви не знае нищо подобно.

— Трент заподозрян ли е, или не?

Бош мина през тълпата, спря и се обърна с лице към камерите. Престори се, че си подрежда мислите — всъщност ги изчакваше да се нагласят по-добре за снимане.

— Няма насрочена пресконференция — започна Бош. — Костите не са идентифицирани. Мъжът, който живее в тази къща, беше разпитан снощи, както всеки от живеещите в квартала, и по никакъв начин той не е бил определян като заподозрян по случая. От човек, неучастващ в разследването, е изтекла информация до медиите, която е била излъчена, без предварително да е проверена достоверността ѝ, и по този начин е нанесена вреда на разследването. Това е всичко, което имам да кажа. При наличието на достоверна информация тя ще ви бъде подадена чрез отдела ни за връзки с медиите.

Обърна гръб на журналистите и въпросите им и придружен от Едгар, се отправи към вратата на къщата.

Потропа силно и извика на Трент да отвори на полицията. Малко по-късно тропането и подканата бяха повторени, без да последва никаква реакция.

— Отзад? — попита Едгар.

— Аха. Или през страничната врата на гаража.

Тръгнаха да заобикалят, следвани от непрестанните подвиквания на журналистите. „Толкова са свикнали да не им отговарят на въпросите — помисли си Бош, — че го приемат като нещо съвсем естествено. Приличат на кучета, които лаят след господаря си дълго след като той вече е заминал за работа.“

Двамата с Едгар отминаха вратата на гаража, която се отключваше само отвътре, и продължиха към задния двор. Към кухнята имаше врата с резе, а също и плъзгаща се врата, която нямаше да е трудно да отворят. Едгар я огледа. В канала за плъзгане беше поставен щифт и вратата не можеше да се отвори отвън.

— Няма да стане, Хари — каза той.

Бош имаше комплект шперцове, но не му се искаше да се занимава с бравата на кухненската врата.

— Да пробваме през гаража, освен ако...

Хвана дръжката на кухненската врата. Беше отключено. В същия момент той разбра, че ще намерят Трент мъртъв. Помислилият за всичко самоубиец, който оставя отключена врата, за да не се налага да я разбиват.

— По дяволите!

Едгар се приближи, като измъкна пистолета си от кобура.

— Няма да имаш нужда от това.

Влязоха в кухнята.

— Господин Трент? — извика Едгар. — Полиция! В къщата ви сме! Тук ли сте, господин Трент?

— Мини отпред — каза Бош.

Разделиха се и Бош се отправи към спалните. Намери Трент в душ-кабината на голямата баня. Беше си направил примка от тел и я беше закачил за тръбата на душа. Беше с дрехите, в които ги беше посрещнал предишната вечер. Голите му стъпала опираха в плочките на пода. Изобщо не изглеждаше да е имал колебания относно начинанието си. Собствената му тежест го беше удушила, тоест можел

беше да се откаже от самоубийството във всеки момент, но не го беше направил.

Хората от съдебна медицина трябваше да се произнесат, но по потъмняването на езика, провиснал от устата на жертвата, Бош прецени, че Трент е мъртъв поне от дванайсет часа. Смъртта беше настъпила в ранната сутрин, скоро след като Канал Четири беше разгласил на света скритото му минало и му беше лепнал етикета на заподозрян по случая с намерените кости.

— Хари?

Бош почти подскочи и се обърна.

— Не ме стряскай така. Какво има?

— Оставил е три страници прощално писмо на масичката за кафе.

Бош мина покрай Едгар и тръгна към дневната, като извади от джоба си латексови ръкавици.

— Прочете ли го?

— Да. Полицията и журналистите били унищожили живота му. Има и разни шантави неща.

Листата бяха разпръснати върху масичката. Бош седна на дивана до нея.

— В този вид ли ги намери?

— Да. Не съм ги докосвал.

Бош започна да чете. Последните думи на Трент представляваха яростна тирада на отрицание на вина за убийството на момчето и срещу сторената му неправда.

„Сега ВСИЧКИ ще узнаят! Вие ме унищожихте, УБИХТЕ МЕ! Кръвта пада върху вас, не върху мен. Не го направих аз, не го направих аз, не, не, НЕ! Никога не съм наранявал никого. Никога, никога, никога. Аз обичам децата. ОБИЧАМ ГИ! Вие наранихте мен. Вие. Но аз не мога да живея с болката от това, което най-безскрупулно ми причинихте. Не мога.“

Приличаше повече на речитатив, отколкото на излагане на мисли върху хартия. В средата на втората страница няколко имена бяха оградени, под заглавие „Носещи отговорност“. Списъкът започваше с Джуди Съртейн, включваше водещия на новините на Канал Четири и включваше още Бош, Едгар и трима непознати — Калвин Стъмбо, Макс Ребнер и Алисия Фелзер.

— Стъмбо е бил ченгето, а Ребнър — прокурорът по първото дело през шейсетте — вметна Едгар.

— Фелзер?

— Не ми е известна.

До листата лежеше химикалката, с която сигурно беше писано. Бош трябваше да я даде за проверка на отпечатащи.

Всяка страница беше подписана. На последната се мъдреше странна молба, която Бош не успя съвсем да разбере:

„Единственото ми съжаление е за децата ми. Кой ще се грижи за тях? Те имат нужда от храна и дрехи. Имам малко пари. Парите остават за тях. Всичко, с което разполагам. Това е последното ми желание и завещание, подписано от мен. Дайте парите ми на децата. Нека Мортън даде парите безвъзмездно. Направете го за децата.“

— Децата му? — попита Бош.

— Много странно.

— Какво правите тук? Къде е Николас?

Детективите погледнаха към коридора. Там беше застанал нисък мъж в костюм. Бош реши, че е Мортън.

— Мъртъв е. Прилича на самоубийство.

— Къде е?

— В голямата баня, но не бих ви...

Мортън беше вече изчезнал към банята. Бош извика подире му:

— Не пипайте нищо. — После кимна на Едгар да го последва и да се погрижи за това, седна и отново заразглежда страниците. Чудеше се колко ли време е отнело на Трент, за да реши, че самоубийството е единствената му останала възможност и да напише цели три страници. Най-дългото прощално писмо, на което беше попадал.

Мортън се върна в стаята. Лицето му беше станало пепеляво.

— Опитах се да ви спра — каза Бош.

Гневът върна част от цвета на лицето на адвоката. Очите му се впиха в Бош.

— Доволни ли сте сега? Убихте го. Хвърлихте го на лешоядите и ето ви резултата. — Мортън махна към банята.

— Грешите, господин Мортън, въпреки че се създава такова впечатление. Всъщност ще се учудите колко съвпадат мненията ни за лешоядите.

— Лесно е да говорите сега, когато вече е мъртъв. Това писмо ли е? Оставил е писмо?

Бош се изправи и му направи място да седне на дивана.

— Само не пипайте страниците.

Мортън седна, извади очилата си и започна за разучава написаното.

Бош се приближи до Едгар и му подшушна:

— Ще използвам телефона в кухнята. По-добре да задвижим „връзки с медиите“ преди да сме затънали в лайна до гуша.

— Добре.

Преди да избере първия номер Бош провери последното обаждане на Трент с бутона за повторно избиране. Отговори телефонен секретар, от дома на Мортън.

Бош звънна на директния номер на Билетс. Тя вдигна веднага. Дъвчеше нещо.

— Съжалявам, че трябва да доведа това до знанието ти точно когато ядеш, но сме на гости на Трент, който малко се е поубил. Обесил се е в банята си с помощта на две телени закачалки. Оставил е и три страници прощално писмо. Отрича да има нещо общо с костите. Обвинява най-вече Канал Четири и полицията, в частност мен и Едгар, за смъртта си. Ти си първата, на която се обаждам.

— Всички знаем, че не ти си...

— Нямам нужда от опрощение, лейтенант. Какво ще разпоредиш да правя тук?

— Ще направиш рутинните обаждания. Аз ще се свържа с Ървинг и ще му кажа за последните събития. Ще стане напечено.

— Ами „връзки с медиите“? На улицата има цяла тайфа репортери.

— Аз ще им се обадя.

— Направено ли е нещо във връзка с Торнтън?

— Пуснато е по веригата. Брадли от „вътрешни“ го пое. След това, сега мога да се обзаложа, че Торнтън не само ще си загуби работата, но може и да му лепнат нещо отгоре.

— Добре, ние ще сме тук. Поне за известно време.

— Извести ме, ако намерите нещо, което свързва Трент с другия случай.

В съзнанието на Бош изплува скейтбордът и засъхналата кал по ботушите.

— Дадено.

Прекъсна връзката с Билетс и набра последователно съдебна медицина и отдела за експертизи.

Междувременно Мортън беше приключил с четенето.

— Господин Мортън, кога за последен път говорихте с господин Трент? — попита Бош.

— Снощи. Обади ми се вкъщи след новините. Шефката му ги била гледала и му се обадила.

— Знаете ли името ѝ?

Мортън посочи средната страница от писмото.

— Написано е. Алисия Фелзер. Тя ми каза, че смятала да го освободи от работа. Студиото прави филми за деца. Не можела да го остави да изработва декори на място с деца. Разбирате ли? Даването на досието му на медиите унищожил този човек. Напълно безотговорно се намесихте в живота на един човек и...

— Господин Мортън, оставете ме да си задавам въпроси те. Запазете си гнева за репортерите, с които ми е ясно, че възнамерявате да си поговорите. Какво ще ми кажете за последната страница от писмото? Споменава децата си. Какво означава това?

— Нямам представа. Бил е разстроен, когато го е написал. Може и нищо да не означава.

— Защо ви потърси вчера?

— Защо, мислите? За да ми каже, че сте били тук, че всичко е минало по новините, че шефката му е звъняла и че искала да го уволнява.

— Каза ли ви дали той е заровил момчето на хълма?

Адвокатът възприе възможно най-негодуващото си изражение:

— Каза, че няма абсолютно нищо с тази история. Беше убеден, че го наказват за минала грешка, грешка от твърде далечното минало, и бих казал, че има право.

Бош кимна.

— Добре, Мортън, можете да си тръгвате.

— Какво говорите? Аз няма да...

— Понастоящем тази къща е обект на разследване. Разследваме смъртта на клиента ви, за да потвърдим или отречем, че е станало от

собствената му ръка. Няма повече какво да правите тук. Джери?

Едгар направи знак с ръка на Мортън.

— Хайде. Време е да излезете и да покажете лицето си по телевизията. Ще е добре за бизнеса, нали така?

Мортън се изправи и напусна намусен. Бош отиде до прозореца и леко отмести завесата. Щом излезе от къщата, Мортън се насочи директно в центъра на скупчилите се репортери и започна една пледоария. Нямаше нужда да се чува, за да се разбере за какво става дума.

Когато Едгар се върна, Бош го помоли да позвъни на дежурния в участъка и да извика кола на Уъндърланд Авеню. Бяха нужни хора за въвеждане на ред. Имаше усещането, че журналистическата тълпа ще се умножи като вирус — все по-голяма и по-гладна с всяка изминала минута.

19.

Намериха децата на Трент, докато претърсваха къщата му, след като тялото беше откарано от съдебна медицина. Двете чекмеджета на малкото бюро в дневната бяха натъпкани със сведения, снимки и банкови документи, включително няколко дебели плика със спрени чекове. Всеки месец Трент беше изпращал малки суми на няколко благотворителни организации, занимаващи се с обличането и изхранването на деца. По целия свят. Нямаше чек за по-голяма сума от дванайсет долара. Бош намери десетки снимки на децата, на които се предполагаше, че Трент е помогнал, както и малки, написани на ръка бележки с благодарности от тях.

Безброй организации от този род се рекламираха в късните програми на телевизиите. Бош винаги се беше отнасял с подозрение към дейността им. Не за това дали няколко долара са в състояние да облекат и нахранят някого, а дали наистина долларите стигат до адресатите си. Възможно беше снимките, които Трент държеше в чекмеджетата си, да са стандартни и да се разпращат на всеки спонсор. Може би и благодарствените бележки бяха изфабрикувани.

— Боже, този човек май наистина се е опитвал да си плаща греховете — коментира Едгар, докато разглеждаше съдържанието на бюрото.

— И за какво ли е плащал?

— Може и никога да не узнаем.

Едгар се зае с претърсването на втората спалня. Бош разглежда снимките, които беше пръснал върху бюрото. Момчета и момчета, които не изглежда да бяха на повече от десет години, колкото и да беше трудно да се определи точната им възраст. В очите на всичките се виждаше един и същи отпечатък на глад и безразличие. Бош взе една от снимките и я обърна, за да види какво е написано на гърба ѝ. Десетгодишно дете, чиито родители загинали в Косово при артилерийски обстрел. Експлозиите бяха ранили и него.

Бош беше останал сирак на единайсет години. Погледна очите на момчето и видя в тях своите собствени.

В 4 следобед заключиха къщата на Трент и отнесоха три кутии с веществен материал. Десетина репортери още упорито висяха отпред, въпреки съобщението на отдел „връзки с медиите“, че цялата информация за случилото се през деня ще се дава от Паркър Сентър.

Бош веднага парира всички въпроси с репликата, че не му е разрешено да коментира хода на разследването. Кутиите бяха натоварени в багажника на колата и двамата отпратиха към центъра на града, на оперативка, свикана от заместник-шефа на участъка Ървин Ървинг.

Бош беше притеснен. Самоубийството на Трент без съмнение щеше да отклони и забави развитието на следствието по убийството на момчето. Той беше похабил половин ден в ровене из вещите на Трент, а му се щеше да следва сламката, подадена му за идентифициране на момчето чрез обажданията.

— Какво ти е, Хари? — попита Едгар.

— Нищо, защо?

— Ами, не знам. Като мумия си. Знам, че си си такъв, но обикновено не го показваш толкова много.

Едгар се усмихна, но не получи същото в отговор.

— Мисля си. Тоя човек можеше да е жив, ако бяхме подходи л и различно.

— Хайде стига. Да не би искаш да кажеш, че не трябваше да го разследваме? Ние си свършихме работата, а нещата се случиха, както било писано. Нищо не можем да променим. Ако някой трябва да носи отговорност, това е Торнтън, и той ще си получи заслуженото. Ако питаш мен, светът е по-добро място за живеене без такива като Трент. Съвестта ми е чиста, друже. Кристално чиста.

— Радвам се за теб.

Ако Бош не беше оставил Едгар свободен в неделя, можеше да възложи на него да се занимае с преглеждането на имената в компютъра. Киз изобщо нямаше да се замесва и Торнтън изобщо нямаше да знае за какво става дума.

Бош въздъхна. Изглежда, теорията на доминото действаше безотказно. Ако — тогава, ако — тогава, ако — тогава.

— Какво подсказва чувството ти за тоя човек? — попита Бош.

— Имаш предвид — дали той е убил момчето? Не знам.

Трябва да се изчака какво ще кажат от лабораторията за засъхналата кал, и сестрата за скейтборда.

Бош замълча. Не обичаше да разчита на резултатите от лабораторни тестове.

— А ти, Хари?

Бош си помисли за всичките деца, на които Трент си бе мислил, че помага. Неговият акт на разкаяние. Неговият шанс за изкупление.

— Мисля, че се оплитаме — каза той. — Не е Трент.

20.

Заместник-шеф Ървинг седеше зад бюрото в просторния си кабинет на шестия етаж в Паркър Сентър. В стаята заедно с него бяха лейтенант Билетс, Бош, Едгар и един от екипа на „връзки с медиите“, Серджо Медина. Помощничката на Ървинг — лейтенант Симънтън чакаше в готовност в съседната стая, ако възникнеше нужда от услугите ѝ.

Върху покритото със стъкло бюро на Ървинг се мъдреха единствено два листа хартия.

— Така — започна Ървинг. — Какво ни е известно със сигурност за господин Трент? Че е бил педофил с досие за блудство с дете. Че е живял на хвърлей от мястото, където е заровено друго убито дете. И че се е самоубил вечерта, след като е бил разпитан от следователи във връзка с по-рано споменатото.

Ървинг взе един от листовете и продължи:

— Разполагам с прескомюнике, в което са изложени същите тези факти и което продължава така: „Господин Трент е обект на течащо разследване. Неговата причастност към убийството на жертвата, заровена недалеч от къщата му, е в зависимост от резултатите от лабораторни изследвания и по-нататъшни следствени действия.“ Кратко и ясно. Но недостатъчно да задоволи жаждата на медиите за сензация. Или да ни помогне да се предпазим от още подобни проблеми в този отдел. Детектив Бош, имате нещо да кажете ли?

— Изглежда, като че ли положението не ви задоволява. Само че то е точно такава, каквото го описва комюникето. За мен би било много по-лесно да ви кажа, че самоубиецът е пречукал детето и го е заровил на хълма, но това е толкова далеч от истината, че ми се струва, че окончателният ни извод ще е точно обратният.

— Основаващ се на какво? — вметна рязко Ървинг.

Целта на срещата ставаше очевидна. Бош се досети, че втората страница върху бюрото представлява следващото прескомюнике, което Ървинг иска да пусне. Най-вероятно в него се съобщаваше, че Трент е

убиецът, и самоубийството му се обясняваше със страх от разкриване. Това щеше да позволи на отдела да се занимае с Торнтън на спокойствие, далеч от очите на пресата. Щеше да спести унижението от едно признание, че изтичането на поверителна информация от служител на отдела е станало причина за самоубийството на вероятно невинен човек. Щеше да позволи и закриването на следствието по убийството на момчето от хълма.

На всеки в стаята му беше ясно, че става дума за измиване на ръцете. Случаят привличаше все повече внимание от страна на медиите и Трент им беше предоставил начин за измъкване. Подозренията щяха да бъдат стоварени върху един мъртъв педофил, а отделът щеше да продължи да си гледа другата работа и да се заеме със случаи, по-леки за разкриване.

Разбираема тактика, но неприемлива за Бош. Той беше видял костите. Беше чул безкрайното изреждане на нараняванията от Голихър. В залата за аутопсии се беше заклел да намери убиеца. За него експедитивността и запазването на имиджа бяха съображения от второстепенна важност.

Бош извади тефтера си, отвори го на една страница с прегънат ъгъл и се загледа в нея, сякаш беше изписана цялата. А там всъщност се мъдреше само един ред, написан в събота: 44 отделни индикации на травми.

Ървинг прекъсна проточилото се мълчание:

— Детектив Бош? Попитах: основаващ се на какво?

Бош затвори тефтера.

— Основаващ се на времето. Трент се е преместил в този квартал, когато момчето вече е лежало в земята. Освен това и на анализа на костите. Детето е било продължително малтретирано — почти от рождението си. Не се връзва с Трент.

— Не можем да се опираме единствено на времето и на анализа на костите — каза Ървинг. — Независимо какво ни казват те, все пак остава възможност, колкото и незначителна да е, Трент да е извършителят на престъплението.

— Съвсем незначителна.

— Какъв е резултатът от претърсването на къщата на Трент?

— Иззехме стари работни ботуши със засъхнала кал по грайферите на подметките. Ще бъде сравнена с проби, взети от

мястото, където бяха намерени костите. Но и това няма да е достатъчно сигурно доказателство. Дори и да съвпадат, калта по ботушите може да е от задния двор или от разходка. Почвата е от същия вид.

— Друго?

— Не много. Разполагаме със скейтборд.

— Скейтборд?

Бош обясни за обаждането, с което не беше имал възможност да се занимае, заради самоубийството. Тази част от изложението му видимо зарадва Ървинг.

— Искам това да ви е приоритет — каза той. — Искам да приключите бързо и да ми докладвате моментално.

— Разбрано, сър — вметна Билетс.

Ървинг замълча, с поглед, вперен в двата листа пред себе си. Накрая взе втория, който не им беше прочел, и го пусна в машината за рязане на хартия. После подаде другия на Медина.

— Можете да пуснете това за пресата.

Погледна часовника си.

— Точно навреме за новините в шест.

— Сър? — обади се Медина.

— Да?

— Ами... имаме много запитвания относно погрешната информация по Канал Четири. Трябва ли да...

— Кажете, че не правим коментар на вътрешни разследвания. Можете да добавите и че отделът няма да търпи изтичането на поверителна информация в медиите. Това е всичко, Медина.

Изречението на Медина подсказваше, че има още въпроси, но му е ясно, че е по-добре да не пита. Той кимна и излезе от кабинета.

Ървинг кимна на сътрудничката си и тя затвори вратата между приемната и кабинета. Погледна останалите и каза:

— Ситуацията е деликатна. Имаме ли яснота как трябва да процедираме?

— Да — отговориха едновременно Билетс и Едгар.

— Детектив Бош, имате ли да добавите нещо?

Бош се замисли, после каза:

— Искам само да кажа, че възнамерявам да пипна убиеца на момчето и да го натикам, където му е мястото. Ако е Трент, добре. Но

ако не е, смятам да продължа, докато не разбера кой е.

В този момент Ървинг забеляза нещо върху бюрото си. Нещо микроскопично и неуловимо за очите на останалите. Той го вдигна с два пръста и го пусна в кошчето за отпадъци, след което изтърка пръстите си над машината за хартия. Приличаше на демонстрация, със съдържаща се в нея заплаха.

— Не всеки случай се разплита, детектив. Не всеки случай може да бъде разплетен. В определен момент задълженията ни може да ни наложат да се заемем с по-наболели проблеми.

— Срок ли ми давате?

— Не. Искам да кажа, че ви разбирам. И се надявам и вие да ме разбирате.

— Какво ще стане с Торнтън?

— Тече проверка. Засега не мога да обсъждам тези неща с вас.

Бош поклати глава неразбиращо.

— Внимавайте, детектив Бош — сряза го Ървинг. — Доста търпение съм проявявал към вас. По повод и на това, и на предишни разследвания.

— Торнтън закучи разследването. Би трябвало той...

— Ако е виновен, с него ще се постъпи по съответния начин. Но не забравяйте, че той не е действал във вакуум. За да подаде информация, е трябвало да я получи отнякъде. И това се проверява.

Посланието беше ясно. Киз Райдър си отиваше с Торнтън, ако Бош не заиграеше по свирката на Ървинг.

— Сега разбирате ли ме, детектив?

— Абсолютно.

21.

Преди да тръгнат към участъка в Холивуд, Бош извади от багажника на колата кутията със скейтборда и го отнесе в лабораторията в Паркър Сентър. Докато чакаше на входа да извикат Антоан Джеспър, разгледа скейтборда. Ламиниран и лакиран шперлат, с няколко добавени декорации, най-забележителната от които череп и кръстосани кости в средата на дъската.

Джеспър дойде, Бош му подаде кутията и каза:

— Искам да знам кой и кога е произвел това и кога е било продадено. Приоритетна задача. Досега ми четеха конско по този повод на шестия етаж.

— Няма проблеми. Веднага мога да ти кажа производителя. Боуни. Вече не ги правят. Собственикът продаде фирмата и се премести — на Хаваите, доколкото си спомням.

— Откъде знаеш всичко това?

— Като малък бях скейтбордист, но така и не можах да си купя такава дъска — нямах пари.

— Случва се. До утре искам да знам всичко, което можеш да разбереш.

— Ще опитам. Не мога да обе...

— До утре, Антоан. Шестият етаж не чака. Утре ще те потърся пак.

— Поне ми остави и сутринта.

— Дадено. Нещо ново при документите?

— Още не. Опитавме с химикали, но не стана по-ясно за разчитане. Нищо няма да изкараш от тях, Хари.

— Ясно.

По пътя към Холивуд Бош остави Едгар да кара, а той се обади по мобилния си телефон на Шийла Делаacroa. Тя веднага отговори и Бош ѝ се представи и обясни, че обаждането ѝ е прехвърлено на него.

— Артър ли е? — попита напрегнато жената.

— Не знаем, госпожо. Точно затова се обаждам.

— О!

— Ще бъде ли удобно да ви посетим утре с колегата ми, за да поговорим за Артър и да получим малко информация от вас? Ще ни помогне да определим дали останките са на брат ви.

— Разбирам. Да. Можете да дойдете вкъщи.

— Къде живеете, госпожо?

— На пряка на „Уилшир“ в Миракъл Майл.

Бош погледна бележката от позвъняването ѝ.

— На „Ориндж Гроув“.

— Точно така.

— Осем и тридесет твърде рано ли е за вас?

— Добре е. Бих искала да помогна, ако мога. Притеснява ме мисълта, че този човек е живял на същото място толкова години, след като е извършил убийството. Дори и да не е бил брат ми.

Бош реши, че няма смисъл да ѝ обяснява, че най-вероятно Трент е напълно невинен. Прекалено много хора по света вярваха на всяка дума, чута по телевизията. Вместо това ѝ даде номера на мобилния си телефон, с молба да се обади, ако се появи неочакван ангажимент, който да възпрепятства срещата им в осем и половина.

— Не вярвам — каза тя. — Искам да знам дали е Артър. Част от мен желае да е той, за да се приключи веднъж завинаги. Но още повече ми се иска да не е той. Да е жив, може би с ново семейство, на някое ново място.

— Разбирам ви — каза Бош. — Ще се видим утре сутринта.

22.

Въпреки усилията си Бош пристигна във Венис с повече от половин час закъснение. Положението се усложни от безплодното търсене на място за паркиране. За щастие, закъснението му не беше основната грижа на Джулия Брашър, която се намираше в разгара на кухненските си занимания. Каза му да пусне някаква музика и да си налее вино от отворената бутилка върху масичката за кафе. Без да го прегръща или целува. Но все пак си личеше, че охлаждането е преминало. Изглежда, гафът от предишната вечер беше забравен.

Бош избра запис на живо от концерт на „Бил Евънс трио“ в Ню Йорк. Имаше този диск и прецени, че е подходящ за спокойна вечеря. Наля си вино, заразхожда се из стаята и я заразглежда.

Полицата на камината беше отрупана с малки снимки, на които не беше имал възможност да обърне внимание досега. Някои заемаха по-видно място от други. Не на всички бяха снимани хора. Имаше места, снимани най-вероятно по време на пътувания. Например снимка на вулкан, бълващ пушек и разтопена лава. Или друга, подводна, на озъбената паст на акула, която, изглежда, се беше засилила точно срещу камерата и снимащия. Забелязваха се и решетките на защитната клетка, в която бе фотографът, най-вероятно Джулия Брашър.

На следващата снимка Брашър беше в компанията на двама аборигени, застанали от двете ѝ страни, нейде из австралийската пустош. Имаше и още снимки в най-различни екзотични местности, които Бош не можеше да познае от пръв поглед. На никоя от тях Джулия не гледаше в обектива. Очите ѝ бяха или вперени в далечината или гледаха някой от спътниците ѝ.

Като че ли скрита зад останалите, в позлатена рамка и по-малък формат, доста по-младата Джулия Брашър се мъдреше в компанията на по-възрастен от нея мъж. Бош вдигна снимката, за да я види по-добре. Бяха в ресторант или на сватба. Джулия беше в бежова официална рокля с дълбоко изрязано деколте. Мъжът носеше фрак.

— Знаеш ли, че в Япония го смятат за бог? — провикна се Джулия от кухнята.

Бош сложи снимката на мястото ѝ и отиде в кухнята. Днес Джулия беше с разпусната коса и той се зачуди така ли му харесва повече, или когато я е прибрала.

— Бил Еванс ли?

— Да. Всички радиостанции излъчваха само неговата музика.

— Не ми казвай, че си била и в Япония.

— Почти два месеца. Невероятна страна.

Доколкото Бош можеше да прецени, тя готвеше ризото с пиле и аспержи.

— Много вкусно мирише.

— Благодаря. Надявам се и да стане вкусно.

— И от какво си мислеше, че бягаш?

Тя го погледна през рамо.

— Какво?

— Пътуванията ти. Бягството от фирмата на татко, за да плуваш с акули и да скачаш във вулкани. От стареца ли избяга, или от фирмата му?

— Ами ако съм бягала не от, а към нещо?

— Към мъжа с фрака?

— Хари, свали си пищова и значката. Лично аз винаги го правя, когато вляза вкъщи.

— Извинявай.

Той застана зад нея и започна да разтрива врата ѝ. Тя не възрази. Бош скоро усети как мускулите ѝ се отпускат. Забеляза празната ѝ чаша върху бар-плота и каза:

— Чакай малко.

Донесе бутилката, напълни чашата ѝ и я подаде. Чукнаха се.

— За бягането — каза Брашър. — Дали от или към нещо. Няма значение.

— Какво стана с „дръж яко“?

— И за него.

— А също и за прошката и одобряването.

Бош отново почна да масажира врата ѝ.

— Знаеш ли, цяла нощ мислех за историята ти — каза тя.

— За историята ми?

— За тунела и куршума.

— И?

— Нищо. — Тя сви рамене. — Удивителна е.

— След този ден вече не ме беше страх от тъмнината.

Сигурен бях, че няма да ми се случи нищо. Не мога да обясня защо. Което е глупаво, защото гаранции не може да има. Станах безразсъден. Което не е добре, защото ако свикнеш да си играеш с огъня, все някога ще се изгориш.

— Лекция ли ми изнасяш, Хари? Да не искаш да влезеш в ролята на обучаващ офицер?

— Не. Вече си оставих оръжието и значката до вратата.

— Добре тогава.

Тя се обърна към него и го целуна. После се отдръпна.

— Знаеш ли кое му е хубавото на ризотото? Може да го оставим във фурната, колкото си искаме.

По-късно, след като се бяха любили, Бош стана от леглото и отиде в дневната. Тя извика след него да усили фурната. Той се върна — носеше малката снимка в позлатена рамка. Легна и включи нощната лампа.

— Хари, какво правиш? Пусна ли фурната?

— Да. Кой е този мъж?

— Защо?

— Искам да знам.

— Лично е.

— Ясно ми е. Но можеш да ми разкажеш.

Тя се опита да вземе снимката, но Бош я дръпна.

— Той ли е голямата любов? Разби ти сърцето и те прогони?

— Хари, нали си свали значката.

— Да. И дрехите също.

Тя се усмихна.

— Нищо не казвам.

Лежеше по гръб, с глава на възглавницата. Бош остави снимката на нощното шкафче, прегърна я и я притисна към себе си.

— Искаш ли да си споделим тайните? На мен една и съща жена ми разби сърцето два пъти. И знаеш ли какво? Дълго държах снимката ѝ в стаята си. После, на една Нова година, реших, че достатъчно съм я

гледал, и я магнах. После ме повикаха по радиостанцията и срещнах теб...

Тя го изгледа, сякаш да открие неискреност, изписана на лицето му.

— Да — каза накрая. — Той разби сърцето ми.

— Кой е този гадняр?!

Тя се разсмя.

— Хари, ти какво си? Моят рицар-защитник ли? — Надигна се на възглавницата, откривайки гърдите си. — Работеше във фирмата. Бях наистина много влюбена — направо до уши. И тогава... тогава той реши да сложи край. И да ме предаде, като разкаже тайните ми на баща ми.

— Какви тайни?

— Това никога вече няма да кажа на мъж.

— От къде е снимката?

— На някакво фирмено мероприятие — може би новогодишен банкет, не помня. Често ги организират.

Бош се наведе и я целуна по корема.

— Не можех да остана на едно и също място с него. Затова напуснах и казах, че искам да пътувам. Баща ми помисли, че съм в криза, защото тъкмо навършвах трийсет. Отидох първо в Австралия — възможно най-отдалеченото място.

Бош подпъкна две възглавници зад гърба си, после я при-тегли към гърдите си и целуна косата ѝ.

— Имах много пари и нямаше от какво да се притеснявам. Пътувах непрекъснато, хващах се да работя на най-странни места, когато ми дойдеше желание за работа. Не се прибрах почти четири години. Когато се върнах, веднага влязох в академията. Просто си се разхождах по улицата и видях центъра за набиране на полицейски кандидати. Взех си листовка... и после нещата се развиха много бързо.

— Историята ти показва доста импулсивен и вероятно безразсъден процес на взимане на решения. Как си минала през първоначалното сито?

Тя се засмя.

— Ами напоследък се хвърлят много усилия за така наречените „зрели“ жени — кандидатки за академията. За оглаждане на острите тестостеронови ръбове в отдела. — Брашър се притисна към

слабините му, за да илюстрира казаното. — И като споменах тестостерон, не ми разказа как мина днес при старата кримка.

Бош отговори само с изръмжаване.

— Веднъж Ървинг дойде да говори пред класа ни за моралната отговорност при носенето на полицейската значка — продължи тя. — При положение че нямаше човек, на когото да не е известно, че на шестия етаж се правят повече сделки, отколкото са дните в годината. Този, който ни наставляваше, всъщност беше въплъщение на комбинатор. Порнографията беше пълна.

Двамата замълчаха.

— Невероятно е — каза Брашър. — След толкова години в земята тия кости решиха да изплуват, като някакъв призрак.

— Цял град от кости е. И всичките чакат реда си да се покажат. Но не ми се говори сега нито за кости, нито за Ървинг, нито за нищо, свързано с тях.

— А какво ти се ще тогава?

Той не отговори. Брашър се обърна към него и го натисна да легне по гръб.

— Какво ще кажеш, ако една зряла жена се опита да ти изглади поне един остър ръб?

Беше му невъзможно да не се усмихне.

23.

Бош си тръгна преди зазоряване, без да буди Джулия Брашър. Преди да потегли пи кафе наблизко. Венис приличаше на призрачен град, обвит от носещата се над улиците мъгла. Колкото повече се доближаваше до Холивуд обаче, светлините на коли се увеличаваха — напомняха му, че за града от кости няма почивно време.

Прибра се, изкъпа се и се преоблече. После, в седем и половина, вече беше в холивудското полицейско управление. За негова изненада, не беше първият на работното си място — доста други вече се занимаваха с дела и документи. Едгар не беше сред тях. Бош отиде в дежурната, за да си налее кафе и да види дали някой доблестен гражданин не е донесъл понички — това беше начин да се покаже, че все още се намират хора, които си дават сметка за трудностите на професията. Всеки ден, във всяко управление, безброй ченгета навличаха униформата и се опитваха да работят според силите си сред хора, които не ги разбираха, не изпитваха особено топли чувства към тях и в много случаи направо ги презираха. Няколко понички бяха достатъчни да стопят много лед и от двете страни.

Наля си кафе, взе си поничка и пусна един долар в кутията на фонд „кафе“. Манкиевич седеше зад бюрото си — веждите му бяха сключени в остър ъгъл; четеше нещо, което приличаше на задачи за деня.

— Манк, мисля, че изтеглихме печеливш билет от обажданията.

— Добре — отговори Манкиевич, без да вдига поглед. — Уведоми ме, когато момчетата ми могат да се откачат от тая работа. През следващите дни ще ми трябва всеки човек.

Това означаваше, че ще му се наложи да жонглира с подчинените си. При недостиг на хора за патрулните коли — заради отпуски, болнични или съдебни заседания, главният дежурен взимаше от хората си и ги качваше по колите.

— Дадено.

Когато се върна в стаята, Едгар още не се беше появил. Следващите петнайсет минути писа допълнение към заповедта за достъп до архивите на болницата „Куийн ъв Ейнджълс“, с което изискваше дневниците от престоя там на Артър Делаacroa, за периода между 1975 и 1985 година. После го пусна по факса на съдия Джон Хутън, който предишния ден беше подписал всички заповеди. Добави и бележка, изискваща съдията да обърне внимание на допълнението колкото е възможно по-скоро, защото чрез него можеше да се стигне до идентифициране на костите и промяна на следствието в положителна посока.

Извади от чекмеджето на бюрото си купчината преснети досиета на изчезнали, които беше подбрал от микрофилмовия архив. Преглеждането им само по име отне точно десет минути. Сред тях не фигурираше Артър Делаacroa. Бош не беше наясно какво може да означава това, но възнамеряваше да си поговори по въпроса със сестрата на момчето.

Стана осем. Никакъв Едгар. Бош реши да даде на партньора си още десет минути преди да тръгне сам. От десет години работеха в тандем, но липсата на чувство за точност у Едгар все още го нервираше. Закъснението за обяд и закъснението за работа бяха съвсем различни неща. Винаги беше възприемал мудността на партньора си като нежелание за отдаване на професията.

Телефонът звънна и той раздражено вдигна слушалката — очакваше да е Едгар и да му каже, че ще закъснее. Беше обаче Джулия Брашър.

— Така ли изоставяш всички жени? Самотни в леглото?

— Малко ми е напрегнат денят. — Бош се усмихна. — Просто се наложи да се изнеса по този начин.

— Знам. Но можеше да кажеш едно чао все пак.

Влезе Едгар. Последното, което искаше Бош, беше да му даде възможност да се заеме с целия сутрешен ритуал: кафето, поничката и спортната страница.

— Окей, чао сега. Трябва да бягам.

— Хари...

— Какво?

— Помислих, че се каниш да ми затвориш телефона или нещо подобно.

— Няма такова нещо, но наистина трябва да тръгвам. Виж, мини оттук преди да ти започне смяната, става ли? Сигурно дотогава ще съм се върнал.

— Добре. Ще се видим.

Бош затвори телефона и стана точно когато Едгар хвърли вестника върху бюрото.

— Хайде.

— Обаче аз още не съм...

— Тръгваме. Не ми се ще да караме жената да ни чака. Колкото до кафето, тя сигурно ще направи.

На излизане Бош погледна в кутията за получени факсове. Допълнението към заповедта за преглед на архивите беше върнато, подписано от съдия Хутън.

— Развързаха ни ръцете — каза Бош и го показва на Едгар. — Виждаш ли? Който идва рано, си свършва работата навреме.

— Това камъни в моята градина ли са?

— Че то останала ли ти е градина?

— Пие ми се кафе бе, човек.

24.

Шийла Делакроа живееше в квартал Миракъл Майл — на юг от Уилшир и с малко по-нисък стандарт от близкия Хенкок Парк, но все пак застроен с добре поддържани къщи — самостоятелни или близнаци, но със скромни стилистични добавки, изразяващи индивидуалност.

Апартаментът ѝ се намираще на втория етаж на къща-близнак и беше обзаведен с имитации на пластике. Тя най-приятелски покани детективите да влязат, но каза, че може да им предложи само чай, защото религията ѝ забранява кафето. Едгар прие с нежелание. Бош отказа и се зачуди коя ли ще е религията, забраняваща употребата на кафе.

Седнаха в хола и зачакаха домакинята да приготви чая за Едгар в кухнята. Тя им извика оттам, че има само час преди да тръгне за работа.

— С какво се занимавате? — попита Бош, когато тя донесе чашата с димящ чай и я постави пред Едгар. Делакроа беше висока жена с късо подстригана руса коса. С малко повечко килограми и доста повече грим от допустимото.

— Набирам актьори за най-различни продукции — отвърна тя и се настани на дивана. — Най-вече за по-малките студиа, понякога и за телевизията. Всъщност точно тази седмица работя по един полицейски сериал.

Едгар отпи от чая, понамръщи се и огледа етикета на пакетчето.

— Плодов е — каза Делакроа. — Ягода и дарджилинг. Нали е чудесен?

Едгар остави чашата на масичката.

— Става.

— Госпожице Делакроа, след като сте в развлекателния бизнес, познавате ли случайно господин Николас Трент?

— Моля ви, наричайте ме Шийла. Името ми звучи познато, но не мога да го свържа с определен човек. Актьор ли е, или е в моя бизнес?

— Нито едно от двете. Това е мъжът от Уъндърланд. Декораторът.

— О, този по телевизията, самоубиецът. Ясно защо името ми прозвуча познато.

— Значи не сте го чували покрай работата?

— Не.

— Всъщност не трябваше да започна с въпроси за него. Разкажете ни за брат си. Имате ли негова снимка, която бихме могли да видим?

— Да. — Тя стана и отиде зад гърба на Бош до един шкаф, върху който бяха подредени фотографии, също както на камината на Джулия Брашър. — Ето го. — Подаде една снимка в рамка на Бош.

На снимката момче и момиче седяха на стълби — същите, които детективите бяха изкачили на идване към жилището й. Момчето беше доста по-дребно от момичето. И двете деца се усмихваха, както очевидно ги бяха инструктирали преди да ги щракнат — с показване на всичките зъби. Бош | подаде снимката на Едгар и пак се обърна към Делакроа.

— Тук ли е правена?

— Това е домът, в който израснахме.

— Артър оттук ли изчезна?

— Да.

— Нещата му все още тук ли са?

Жената се усмихна тъжно и поклати глава:

— Дадох ги за благотворителни разпродажби в църквата, много отдавна.

— Коя църква?

— Уилширската Църква на Природата.

— Те ли са, които не ви разрешават кафе? — попита Едгар, като остави снимката до чашата си.

— Нищо, съдържащо кофеин.

— Имате ли други негови снимки?

— Разбира се. Цяла кутия.

— Може ли да ги разгледаме? Така, докато си говорим.

Делакроа като че ли се обърка.

— Шийла — каза Бош, — намерихме и дрехи заедно с останките. Искаме да видим снимки, за да потърсим съвпадения. Ще

ни е от помощ.

— Разбирам. Ей сега ще я извадя от килера.

Докато я чакаха да се върне, Едгар се наведе към Бош и прошепна:

— Тоя църковен чай има вкус на пикня.

— Откъде ти е познат вкусът? — прошепна му Бош в отговор.

Преди Едгар да измисли какво да каже, Шийла Делакроа се появи със стара кутия за обувки. Беше пълна със снимки.

— Не са подредени, но той е на повечето от тях.

Бош направи знак на партньора си да се заеме с разглеждането на снимките, докато той задава въпросите.

— Защо не ми разкажете за брат си и изчезването му?

— Четвърти май, хиляда деветстотин и осемдесета. Не се прибра от училище. Това е всичко. Помислихме, че е избягал от къщи. Споменахте, че сте намерили и дрехи при останките. Баща ми прегледа чекмеджетата му и каза, че е взел дрехи. Това ни накара да мислим, че е избягал.

Бош си записваше в тефтера.

— Споменахте, че няколко месеца преди това се е наранил, докато карал скейтборд.

— Удари си главата и се наложи операция.

— Когато изчезна, взе ли дъската?

— Много отдавна беше... всичко, което помня, е, че беше влюбен в тази дъска. Така че най-вероятно я е взел. Но си спомням със сигурност само за дрехите.

— Обадохте ли се в полицията?

— Баща ми се обади, сигурна съм.

— Не можах да намеря никакъв документ, удостоверяващ, че е имало такова обаждане. Напълно сигурна ли сте в това?

— Аз закарах баща си до полицията тогава.

— В Уилшир?

— Мисля, че да. Не си спомням точно.

— Шийла, къде е баща ви? Жив ли е?

— Живее във Вали. Но напоследък не е добре.

— Къде във Вали?

— Ван Найс. Паркингът за каравани „Манчестър“.

Мястото не беше от приятните за живеене.

— Пие... Откакто Артър...

Едгар подаде на Бош пожълтяла снимка на малко момче върху дъска за скейтборд, с ръце, вдигнати в усилието да пази равновесие, докато се пързала по тротоара. На самата дъска не се различаваше почти нищо.

— Не се вижда много — каза Бош и понечи да му я върне.

— Дрехите. Блузата.

Бош се вгледа в снимката. Сива тениска с надпис „Солид Сърф“. Бош я показа на Шийла.

— Това е брат ви, така ли?

— Да.

— Спомняте ли си дали тениската, която носи на тази снимка, е била сред дрехите, които е взел?

— Не. Беше толкова... Помня само, че много си харесваше тази тениска.

Не ставаше за солидно доказателство, но все пак думите на Шийла бяха крачка в определена посока. Бош чувстваше как постепенно се приближават към идентифициране. Едгар добави снимката към купчина други, които щяха да поискат да им бъдат дадени временно.

Бош погледна часовника си.

— Ами майка ви?

— Нея... нея вече я нямаше.

— Имате предвид, че е починала?

— Напусна ни. Артър беше трудно дете, от самото начало. Изискваше много грижи и целият товар падна върху майка ми. Не можа да се справи. Една вечер уж отиде до аптеката и просто не се прибра. Намерихме бележки от нея под възглавниците си.

— На колко години бяхте тогава? А брат ви?

— Аз на шест, а Арти на две.

— Запазихте ли бележката от майка си?

— Не. Не исках да ми напомня колко много ни е обичала, но все пак е предпочела да не е с нас.

— А Артър запази ли своята?

— Баща ми му я запази. Даде му я, когато поотрасна. Може и да я е запазил. Той не я познаваше истински и затова му беше интересно да знае повече за нея. Задавал ми е много въпроси. Не можех да му

покажа нейни снимки, защото баща ми ги изхвърли, след като тя ни напусна — не искаше да му напомнят за нея.

— Знаете ли какво ѝ се е случило? Дали е жива?

— Нямам представа. И не ме интересува.

— Как се казва?

— Кристин Дорсет Делакроа. Второто име е моминското ѝ.

— Дата на раждане или номер на социална осигуровка?

Шийла поклати глава.

— Вашето свидетелство за раждане у вас ли е?

— Мога да го потърся.

— Оставете, ще го потърсите накрая. Баща ви ожени ли се пак, след като майка ви избяга?

— Не. И досега живее сам.

— Да е имал някога приятелка или някой, който да живее с него?

Тя го погледна с почти безжизнени очи.

— Не, никога.

Бош реши да смени темата с нещо по-малко болезнено.

— В кое училище ходеше брат ви?

— Последното беше „Братята“.

Бош си записа името и подчерта дебело буквата „Б“ — мислеше за отпечатъка на раницата на момчето. Шийла продължи:

— Частно училище за момчета с психически проблеми.

Баща ми го изпрати там. Намира се на Кресънт Хайтс, близо до Пико.

— Имал е психически проблеми?

— Не точно. Изхвърляха го от другите училища, най-вече за участие в побои.

Едгар погледна снимката най-отгоре на купчината.

— Момчето е като вейка. Той ли започваше боевете?

— Повечето пъти. Не се разбираше с другарчетата си. Скейтбордът беше единственото, което го интересуваше. Може би днес биха казали, че има проблеми с концентрирането на вниманието. Предпочиташе да е сам.

— Получавал ли е наранявания, когато се е бил?

— Понякога. Предимно синини.

— Счупвания?

— Не. Просто училищни свади.

Информацията не ги водеше натам, накъдето Бош се беше надявал в началото на разговора.

— Помните ли в какво брат ви е сложил дрехите си? В куфар, в сак?

— Мисля, че училищната си чанта. Не си беше взел учебниците.

— Помните ли как изглеждаше чантата?

— Обикновена раница. Всички имаха еднакви в „Братята“. И досега виждам хлапета да се разхождат по Пико с раници, на които е изписано „Б“.

— Да се върнем към скейтборда. Сигурна ли сте, че го е взел?

— Абсолютно.

Бош реши да привърши с този първи разговор, за да се съсредоточи върху идентифицирането. Ако се потвърдеше, че костите са на Артър Делакроа, можеха да се върнат при сестра му.

Голихър беше споменал, че раните по костите са резултат от системно малтретиране. Можеха ли пък да са резултат от училищни схватки и каране на скейтборд? Не беше подходящ момент за отваряне на темата за физическо насилие въкъси — дъщерята можеше да се отприщи и да разкаже грозни истории за баща си. Бош смяташе да спре дотук и да се върне по-късно, с по-ясна представа за случая и по-прецизен план за по-нататъшното разследване.

— Скоро свършваме, Шийла. Само още няколко бързи въпроса. Имаше ли Артър приятели? Най-близък приятел, на когото би могъл да се доверява?

— Не бих казала. Беше единак.

Бош кимна и се приготви да затвори тефтера си, но тя продължи:

— Имаше едно момче, с което ходеха заедно да карат скейтборд. Джони Стоукс. Живееше някъде около Пико.

Беше по-голям от Артър, но бяха в един и същи клас. Баща ми беше сигурен, че пуши трева. Затова не ни харесваше, че са приятели.

— „Ни“? Имате предвид и себе си?

— Баща ми беше силно притеснен.

— Някой от вас разговарял ли е с Джони Стоукс след изчезването на Артър?

— Същата вечер баща ми му се обади, но той каза, че не бил виждал Арти. На следващия ден, когато отиде до училището да пита за него, каза, че пак бил говорил с Джони Стоукс.

— И?

— Казал му същото, както и по телефона.

Бош си записа името и го подчерта.

— Друг приятел, за когото да се сещате?

— Не.

— Как се казва баща ви?

— Самюъл. Ще разговаряте ли с него?

— Най-вероятно.

Тя наведе поглед към стиснатите ръце в скута си.

— Има ли проблем, ако разговаряме с него? — попита Бош.

— Не. Просто не е добре. Ако се окаже, че онези кости са на Артър... По-добре е да не разбере.

— Ще го имаме предвид. Но няма да го притесняваме, ако няма положително идентифициране.

— Но ако говорите с него, той ще се досети.

— Може и да се окаже неизбежно, Шийла.

Едгар подаде на Бош друга снимка, на която Артър беше застанал до висок рус мъж. Мъжът изглеждаше някак познат на Бош. Той показа снимката на Шийла и попита:

— Това баща ви ли е?

— Да.

— Изглежда ми познат. Бил ли е някога...

— Актьор е. Беше всъщност. Участвал е в телевизионни сериали през шейсетте и в малки роли в киното по-късно.

— Недостатъчно, за да изкарва приличен доход?

— Винаги се налагаше да работи и друго. За да може да ни издържа.

Бош понечи да върне снимката в купчината, но Шийла посегна и я взе.

— Не ми вземайте тази. Нямам много снимки на баща ми.

— Разбира се. Бихте ли потърсили свидетелството си за раждане?

— Да. Един момент.

Когато тя излезе, Едгар показа някои от другите отделени снимки.

— Това е той, Хари — прошепна Едгар. — Без съмнение.

Показа му снимка на Артър Делаacroa, очевидно правена за училище. Косата му беше грижливо сресана и беше облечен в син блейзер и вратовръзка. Очите му напомниха на Бош за снимката на Трент от Косово. Погледът, вперен някъде в хоризонта.

— Намерих го.

Шийла Делаacroa донесе един плик, от който извади сгънат пожълтял документ. Бош преписа имената, рождените Дати и номерата на социалните осигуровки на родителите.

— Благодаря. Вие с Артър сте от едни и същи родители, нали?

— Разбира се.

— Добре, Шийла. Благодаря още веднъж. Ще тръгваме. Ще ви се обадим веднага след като разберем нещо със сигурност.

Двамата с Едгар се изправиха.

— Може ли да вземем тези снимки за малко? — попита Едгар. — Обещавам лично да се погрижа да ви бъдат върнати.

— Щом имате нужда от тях...

Тя им отвори входната врата. Докато стояха на прага, Бош ѝ зададе последен въпрос:

— Шийла, винаги ли сте живеели тук?

— Цял живот. Останах, в случай че той се върне, разбирате ли? В случай че не знае откъде да започне и накъде да тръгне, и дойде тук.

Тя се усмихна, но в усмивката ѝ нямаше капчица веселие.

25.

Бош се приближи до касата на музея и каза на жената зад стъклото, че има уговорена среща с доктор Уилям Голихър в лабораторията по антропология. Тя вдигна телефона и набра някакъв номер. После направи знак на стоящия наблизо пазач да заведе Бош до лабораторията.

Бош никога не беше влизал в музея, въпреки че като дете често беше ходил на екскурзии и разкопки — част от находките им сигурно бяха в експозицията.

Бош беше разговарял с антрополога, след като бе видял медицинския картон на Артър Делаacroa. Голихър обаче вече работеше по друг случай и му беше невъзможно да губи време в разкарване до офиса на съдебния медик, а Бош нямаше търпение да чака. Голихър предложи като компромис неофициалното си становище, въз основа на сравнение между рентгеновите снимки и снимките, направени на Уъндърланд, и новите материали, които Бош би могъл да му покаже, и го покани да си направи разходка до музея. Едгар остана в участъка със задача да издири по данните в компютъра майката на Артър и Шийла Делаacroa, както и приятеля на Артър Джони Стоукс.

Бош влезе в лабораторната зала, където се идентифицираха, класифицираха, датираха и почистваха кости. Кутии с кости имаше едва ли не на всяко свободно място. С тях се занимаваха пет-шест души, а Голихър беше единственият без бяла престилка. Този път хавайската му риза беше на папагали, а работното му място — в най-отдалечения ъгъл на залата. На масата пред него бяха сложени две дървени кутии, в едната от които се мъдреше череп.

— Как сте, детектив Бош?

— Горедолу. Какво е това?

— Човешки череп, както виждате. Беше изровен преди два дни, заедно с човешки кости, при разкопаване за разширение на музея. Помолиха ме да ги погледна преди да направят съобщение за тях.

— Стари ли са или, да речем, отпреди трийсет години?

— Доста стари. Въглеродният анализ показва, че са отпреди девет хиляди години. Погледнете. — Голихър извади черепа от кутията, извъртя го със задната му страна към Бош и очерта с пръст звездовидна фрактура в горната част. — Да ви напомня на нещо?

— Удар с тъп предмет?

— Също като във вашия случай. Доста показателно.

— За какво?

Голихър внимателно сложи черепа в кутията.

— За това, че нещата всъщност не се променят. Тази жена — както смятаме — е била убита преди девет хиляди години и тялото ѝ най-вероятно е било хвърлено в дупка, за да се прикрият следите от престъплението. Човешката природа не се променя. Да не говорим, че това не е единствената ни такава находка. През хиляда деветстотин и четиринайсета е бил намерен почти цял скелет със съвсем същата рана на главата, датиран към същата епоха.

— Да не искате да кажете че преди девет хиляди години е имало серийни убийци?

— Невъзможно е да се каже, при положение че разполагаме само с кости. Но вие си имате предостатъчно неща на главата и без да ви занимавам с разкопки. Носите ли записките от болницата?

Бош извади една папка от куфарчето си и я подаде на Голихър заедно със снимките, взети от Шийла Делакроа.

— Не знам дали ще са от полза — каза той, — но това е момчето.

Голихър взе снимките и се загледа в тази с блейзера и вратовръзката. После също извади една папка, от която измъкна снимка голям формат на черепа от Уъндърланд Авеню, и се втренчи в двете, за да ги сравни. Накрая каза:

— Очертанията на скулите и надочните кости изглеждат сходни. — И очерта с пръст споменатите части от черепа на двете снимки. — По-широки са от обичайното и това се забелязва. Да видим сега рентгеновите снимки.

Отведе Бош до друга работна маса с рентгенов екран, отвори папката с болничния дневник и се зачете в него. Съдържанието му вече беше известно на Бош. Момчето било докарано от баща си в спешното отделение на болницата на единадесети февруари 1980 година, в пет и четиридесет следобед. Според твърденията на бащата синът му изпаднал в ступор вследствие на падане от дъска за скейтборд, при

което си ударил главата. Наложила се намеса на неврохирург, за да се намали вътрешно черепното налягане, причинено от издуването на мозъка. Момчето било оставено под наблюдение в болницата за десет дни, след което баща му го прибрал. След две седмици му била направена операция за отстраняване на нитовете, с помощта на които черепът му бил затворен след първата хирургическа намеса.

Никъде не се споменаваха оплаквания на момчето за малтретиране от страна на бащата или някой друг. По време на престоя на детето в болницата с него разговарял служител на социалните служби — докладът му бе по-малко от половин страница. В него се казваше, че момчето се наранило, докато карало скейтборд. Липсваха по-нататъшни разговори и момчето не беше препращано нито на органите, занимаващи се с проблемите на малолетни, нито на полицията.

Голихър поклати глава.

— Нещо ново? — попита Бош.

— Там е работата, че нищо — това е проблемът. Липсва разследване. Приели са думите на момчето за чиста монета. Най-вероятно са разговаряли с него в присъствието на баща му. Представете ли си колко трудно му е било да говори истината? Просто са го зашили и са го върнали на човека, който му е причинявал болка.

— Докторе, малко изпреварвате събитията. Нека първо установим твърдо коя е жертвата и после ще стигнем и до това кой ѝ е причинявал болка.

— Добре, вие водите разследването. Аз само казвам това, което съм виждал десетки пъти.

Голихър се зае с рентгеновите снимки. Постапи две върху екрана, после добави към тях още една, направена на черепа от Уъндърланд Авеню.

— Това е радиоложка снимка, която използвах, за да разгледам вътрешността на черепната кост. Можем засега да я използваме за целите на сравнението. Когато отида в офиса на съдебния медик, ще използвам самия череп.

Голихър взе едно увеличително стъкло и започна да прави сравнения. Когато приключи, стана, подпря се на съседната маса и скръсти ръце на гърдите си.

— „Куийн ъв Ейнджълс“ беше държавна болница и парите им винаги бяха разчетени до стотинка. Трябвало е да направят повече от две снимки на главата на момчето. Ако го бяха направили, щяха да забележат някои от другите му наранявания.

— Но не са.

— Не са. Но на базата на направеното от тях и на това, с което разполагаме, успях да направя няколко сравнения — форма, линия на фрактури и на направения хирургически шев. Нямам съмнения. Това е Артър Делаacroa.

— Доколко сте сигурен?

Голихър започна да събира снимките от екрана.

— Казах вече — нямам съмнения. Ще погледна черепа утре, когато слеза в центъра, но отсега ви казвам — той е.

Има покриване.

— Тоест, ако заловим някого и го отведем на съд, няма да има неприятни изненади, така ли?

— Няма да има. Сравненията не могат да бъдат оспорени. Поне доколкото се основават на интерпретация на нараняванията. В случая на това момче видяното е ужасяващо и с радост ще го повтора в съда. Но освен моите думи трябва да се има предвид и болничният дневник. В него се споменава скейтборд и там тезата може да бъде оспорена.

— Благодаря ви, че ми отделихте време. Мисля, че...

— Детектив Бош?

— Да?

— Миналия път, когато споменах за нуждата от вяра в работата ни, вие се притеснихте. Всъщност дори сменихте темата.

— Вярата е тема, в която не се чувствам в свои води.

— Според мен във вашата работа човек би трябвало непременно да разчита на една здрава духовност.

— Не зная. Партньорът ми обвинява за злото по света извънземните. Може би и това е здравословно.

— Пак избягвате въпроса.

Раздразнението на Бош премина в гняв.

— За какво става дума, докторе? Какво толкова сте се загрижили за мен и вярванията ми?

— Защото е важно за мен. Аз изучавам кости. Рамката на живота. И ми се иска да вярвам, че животът се състои не само от кръв, тъкан и

кост. Друго ни държи свързани. В себе си нося нещо, което е невидимо за рентгена, което ми помага да съществувам като единна цялост. Затова изпитвам страх, когато срещна някой, който носи празнота там, където у мен е вярата.

Бош го изгледа.

— Грешите по отношение на мен. Имам вяра, имам и цел. В случая това е убеждението ми, че това разследване няма да бъде покрито и ще бъде доведено докрай. Убеден съм, че тези кости се показаха от земята, за да ги намеря тъкмо аз и да потърся справедливост. Това ме крепи и то също не би се забелязало на рентгена. Така по-добре ли е?

Бош замълча, но Голихър не каза нищо.

— Благодаря за помощта, докторе. Благодарение на вас всичко ми се изясни.

И излезе, като остави доктора заобиколен от потъмнелите кости, върху които беше израснал градът.

26.

Когато Бош се върна в участъка, Едгар не беше в стаята.

— Хари? — Лейтенант Билетс беше застанала на вратата на кабинета си. Пред бюрото ѝ седеше Едгар. Бош остави куфарчето си и влезе при тях.

— Какво става?

— Точно това питам и аз — каза Билетс, след като затвори вратата. — Жертвата идентифицирана ли е?

— Да. Артър Делакроа, изчезнал на четвърти май хиляда деветстотин и осемдесета.

— Официално мнение на съдебния медик?

— Без съмнение, според специалиста по кости.

— Установено ли е времето на смъртта?

— Почти. Още преди да знаем нещо с категоричност, антропологът беше казал, че фаталното нараняване на черепа се е получило около три месеца след предишна злополука, последвана от операция. Днес се сдобихме с документите по тази операция. Единадесети февруари хиляда деветстотин и осемдесета, в „Куйин ъв Ейнджълс“. Добави три месеца и попадението е почти точно в десетката — по думите на сестра му, Артър Делакроа изчезва на четвърти май. Работата е там, че Артър Делакроа е бил мъртъв четири години преди идването на Николас Трент в този квартал. Смятам, че това обстоятелство смъква подозренията от него.

— Ървинг и „връзки с медиите“ са ми цял ден на главата все за това — каза Билетс. — Разсъжденията ти няма да им се понравят.

— Лошо. Но положението е такова, каквото е.

— Трент не е бил в квартала през осемдесета. Знаем ли къде е бил?

Бош издиша шумно.

— Няма ли да се спрете с тоя Трент? Няма ли да обърнем внимание на детето?

— Не мога да спра, защото не ме оставят на мира. Лично Ървинг ми звънна сутринта. Беше пределно ясен и без да назовава нещата с имената им. Ако се окаже, че невинен човек се е самоубил заради злепоставила го информация в медиите, дошла от наш източник, на цялото управление се лепва огромно черно петно. Като че ли не понесохме достатъчно унижения през последните десет години. Бош се усмихна саркастично.

— Говориш като негова родна сестра. Браво.

Не беше редно да го казва и видя, че от думите му я заболя.

— Може пък и аз да съм съгласна с него. Връхлитат ни скандал след скандал. Аз се смятам за почитено ченге и ми е дошло до гуша от тях.

— И на мен. Но става дума за убийство. Недопустимо е да напасваме резултатите от следствието според имиджовата си тактика.

— Знаем, Хари, и не искам нищо такова. Просто казвам, че трябва да сме съвсем сигурни.

— Сигурни сме. Аз съм сигурен. Замълчаха. Избягваха да се гледат в очите.

— Как е Киз? — попита Едгар накрая.

— Ървинг няма да смее да я пипне — каза Бош. — Разбира, че няма да е добре за репутацията му. Освен това тя е може би най-доброто ченге, с което разполагат на третия етаж.

— Винаги говориш със страхотна увереност, Хари — каза Билетс. — Сигурно е приятно усещане.

— В случая е така. — Той се изправи. — Искам да се върна към работата си. Нещата не са спрели на едно място.

— Знаем. Джери тъкмо ми разказваше. Отдели ми още минута, ако обичаш.

Бош пак седна на стола.

— Аз просто не мога да разговарям с Ървинг по начина, по който позволявам на теб да говориш с мен. Виж какво ще направя. Ще му сведа цялата последна информация за личността на жертвата и прочие. Ще му предложи да възложи историята на Трент на човек от „вътрешни разследвания“. Така ще получи цялата информация, която би могла да го заинтересува, в случай че обстоятелствата по установяване идентичността на жертвата не му се харесват.

Бош с нищо не показва дали одобрява или не одобрява това. Каза само:

— Сега може ли да тръгваме?

— Сега може.

По-късно, когато бяха само двамата, Едгар го попита защо не е споменал за версията, че Трент се е преместил на Уъндърланд, защото е знаел за местонахождението на костите.

— Защото теорията ти за „болния мозък“ е прекалено крайна, за да бъде споделяна извън тази стая за момента. Ако стигне до Ървинг, още на същия ден ще я видиш под формата на официално изявление за медиите и ще се превърне в основна линия на разследването. Нещо изскочи ли от кутията?

— Има това-онова.

— Какво?

— Първо, установих със сигурност адреса на Самюъл Делаacroa — там е, където ни каза дъщеря му. Може да го навестим по всяко време. През последните десет години е имал две сериозни нарушения като шофьор, в момента шофьорските му права са ограничени. Проверих и номера на осигуровката му. Работи към градската управа.

— Като какъв? — Бош не скри изненадата си.

— На непълен работен ден в градския голф-клуб до района за каравани. Кара количката за събиране на топки от терена. Той е човекът, дето всеки момент може да го удари някоя топка по време на игра. Сигурно прескача един-два пъти на ден от паркинга.

— Ясно.

— Второ — Кристин Дорсет Делаacroa. По номера на социалната осигуровка е Кристин Дорсет Уотърс. Адрес в Палм Спрингс. Там е отишла да се преоткрива. Ново име, нов живот и прочие.

— Провери ли за развод?

— Подаде заявление през седемдесет и трета. Момчето тогава е било на пет. Посочва психическо и физическо насилие, без да споменава подробности. Не е стигнало до съда, затова повече не се знае.

— И той не го е оспорил?

— Изглежда, са стигнали до споразумение. Получил е родителски права върху двете деца и не е оспорвал останалото. Чиста

работа. Документите са само дванайсет странички. Виждам съм папки с по хиляда и двеста. Например от моето собствено дело.

— Ако Артър е бил на пет... някои от нараняванията, според антрополога, са отпреди това време.

— Бракът фактически е престанал да съществува три години преди това — живеели са разделено. Тоест, когато момчето е било на около две години, както каза Шийла.

— Нещо друго?

— Това е. Направил съм копия, ако искаш да прочетеш сам.

— Добре. Ами приятелят по скейтборд?

— Жив е и е в града. Проблемът е, че намерих трима Джон Стоуксовци на възрастта, която ни трябва. Двама живеят във Вали и досиетата им са чисти. Третият е играч. Многобройни арести за дребни кражби, кражба на кола, взлом и притежание на наркотици, за които е стигнал до педагогическа стая. Преди пет години най-накрая късметът не му помогнал и му дали две и половина години условно.

— Говори ли с наблюдаващия го? Гаранцията му тече ли още?

— Преди два месеца е изтекла. Не е известно къде е.

— По дяволите!

— Помолих да отворят биографичната му справка. Израснал е в Уилшир, от един приют в друг. От беля на беля. Той трябва да е нашият човек.

— Мислят ли, че е още в града?

— Да. Само трябва да го открием. Вече изпратих кола на последния му адрес — махнал се е оттам веднага след изтичане на гаранцията.

— И сега е волна птичка. Чудно. Трябва да го пуснем за издирване. Дай на...

— Направих го — прекъсна го Едгар. — Дадох на Манкиевич съобщение до всички патрули. Обеща да им напомня при всяко повикване. Приготвил съм и опознавателни снимки.

— Добре. — Бош беше впечатлен — обикновено Едгар не си даваше зор чак да размножава снимка на търсения за всяка патрулна кола.

— Ще го хванем, Хари. Не знам от каква полза ще ни е, но ще го намерим.

— Може да се окаже особено важен свидетел. Ако жертвата е споделяла с него, че баща му го бие, има на какво да се опрем.

Бош си погледна часовника. Беше почти два. Най-трудното за него беше чакането, независимо дали ставаше дума за получаване на лабораторни резултати, или за съдействие от колеги.

— Какви са плановете ти за довечера? — попита Бош.

— Нищо особено.

— С теб ли е детето?

— Не, само в четвъртъците. Защо?

— Мисля да отида до Спрингс.

— Сега?

— Ще говоря с бившата съпруга.

Едгар на свой ред погледна часовника си. Дори да тръгне веднага, нямаше да успеят да се върнат преди да е станало доста късно.

— Мога да отида и сам. Само ми дай адреса.

— Не. Идвам с теб.

— Сигурен ли си? Не е необходимо. Просто не ми се виси да чакам нещо да се случи.

— Знам, Хари. — Едгар стана и свали якето си от облегалката на стола.

— Тогава отивам да кажа на Билетс.

27.

Почти до Палм Спрингс никой от двамата не проговори. Това беше една от силните им страни като партньори — способността им да споделят мълчанието си.

Минаха покрай един вятърен агрегат. Във въздуха нямаше никакво движение. Витлата на колелото не помръдваха.

— Родителите ти развеждали ли са се? — попита Бош.

— Не — отговори Едгар и после се засмя. — Въпреки че понякога им се искаше. Но устискаха. Така се получава. Силните оцеляват.

Бош кимна. И двамата бяха разведени, но рядко обсъждаха пропадналите си бракове.

— Хари, чух за теб и малката. Разнася се.

— Ето какво било.

— Казвам само да се пазиш. Старши си й все пак.

— Знам. Все ще измисля нещо.

— От видяното и чуто за нея, струва си риска. Въпреки това трябва да си предпазлив.

Бош не каза нищо. След няколко минути минаха покрай табела, на която пишеше, че Палм Спрингс е на 15 километра. Вече се здрачаваше. Бош се надяваше да почукат на вратата на Кристин Уотърс преди да се е стъмнило съвсем.

— Хари, ти поемаш главната роля, като стигнем.

— Няма проблем. Ти можеш да играеш на надменност.

— Е, това е лесно.

Спряха на една бензиностанция и взеха карта. По нея намериха булевард „Франк Синатра“ и подкараха по него към планината до пропуската на „Маунтънгейт Истейтс“. Картата им показваше, че улицата, на която живее Кристин Уотърс, е в границите на Маунтънгейт.

Един униформен охранител излезе от пропуската и огледа таратайката им с преценяваща усмивка.

— Момчета, бая сте се отклонили от пътя.

Бош се опита да се усмихне, но заприлича на човек, току-що захапал нещо кисело.

— Така е — каза той.

— Какво има?

— Трябва да разговаряме с Кристин Уотърс, адрес „Дийп Уотърс Драйв“ номер 312.

— Госпожа Уотърс очаква ли ви?

— Не, освен ако не е екстрасенс или ти ней кажеш.

— Това ми е работата. Изчакайте секунда.

Той се върна в будката си и вдигна телефона.

— Изглежда, тая Кристин Делакроа доста се е издигнала — каза Едгар. Гледаше къщите, които се виждаха оттук — огромни, със също така огромни скосени ливади — бяха като футболни игрища.

Пазачът пак излезе и се наведе към прозореца на колата.

— Искате да знаете за какво става дума.

— Кажете ми, че ще го обсъдим насаме с нея в къщата ѝ. И че имаме съдебна заповед.

Мъжът сви рамене с безразличие и се върна в будката. След като размени още няколко реплики по телефона, порталът бавно започна да се отмества. Пазачът им махна да влизат и каза:

— И да знаете, този подход на супермени може да ви върши много работа в Ел Ей. Но тук, в пустинята...

Бош мина покрай него с вдигнато стъкло, без да доизслуша наставленията.

Дийп Уотърс Драйв се намираше в края на оградения квартал. Къщите тук бяха с по половин милион долара по-скъпи от тези в началото на Маунтънгейт.

На адреса на Кристин Уотърс отговаряше цяло имение в съвременен испански стил, заемащо целия край на едностранна улица на самата граница на Маунтънгейт Истейтс. Определено — притежание на предприемача, построил богатия квартал. Гледката му включваше абсолютно всички останали къщи в квартала, както и цялото игрище за голф от птичи поглед.

Имението си имаше собствена порта, в момента широко отворена. Неясно дали специално отворена за посещението, или постоянно в това състояние.

— Май ще е интересно — каза Едгар, докато слизаха на паважа на колелото за паркиране.

— Не забравяй едно — хората променят адресите, но не и характера си.

— Правилно. Буквар на следователя по убийства.

Минаха под дълга сводеста арка и стигнаха до двойната входна врата, където вече ги очакваше жена в черно-бяла униформа на прислужница. С ясно доловим испански акцент тя им обясни, че госпожата ги очаква в дневната.

„Дневната“ беше с размерите и величествеността на катедрала със седемметровия си таван с открит гредоред. Високо в източната стена бяха вградени три стъклописа — изгрев на слънце, градина и лунен изгрев. На противоположната стена имаше шест плъзгащи се врати, разкриващи зеленината на игрище за голф. В стаята бяха подредени две отделни мебелировки, сякаш с идеята за приютяване на две различни групи хора едновременно.

В средата на едно кремаво канапе се беше настанила русокоса жена с напрегнато изражение. Бледосините ѝ очи проследиха влизането на двамата мъже и първоначалното им стъписване от размерите на стаята.

— Госпожа Уотърс? — започна Бош. — Аз съм детектив Бош, а това е детектив Едгар. Ние сме от полицейското управление на Лос Анжелис.

Той подаде ръката си и жената я пое, но без да се здрависа. Просто я докосна за момент, преди да докосне по същия начин протегнатата ръка на Едгар. Свидетелството за раждане твърдеше, че е на петдесет и шест. Изглеждаше почти десет години по-млада. Гладката кожа със загар беше нагледно доказателство за чудесата, на които е способна съвременната медицинска козметика.

— Моля, седнете — каза тя. — Не мога да ви опиша колко неудобно е усещането, че колата ви е пред къщата ми. Изглежда, дискретността не е част от рицарското възпитание, що се отнася до полицията на Лос Анжелис. Бош се усмихна.

— Неудобство е и за нас, госпожо Уотърс, но шефовете ни предоставят само такива коли.

— За какво става дума? Охраната ми каза, че сте имали съдебна заповед. Мога ли да я видя?

Бош седна на канапето точно срещу нейното. Двете канапета бяха разделени от черна масичка със златни инкрустации.

— Сигурно съм бил разбран неправилно. Казах на пазача, че бихме могли да поискаме съдебна заповед, ако откажете да ни видите.

— Разбира се, че не ви е разбрал правилно — отвърна тя с тон, пропит от ирония. — За какво желаете да ме видите?

— Трябва да ви зададем няколко въпроса за съпруга ви.

— Съпругът ми е мъртъв от пет години. Освен това той рядко ходеше до Лос Анжелис.

— За първия ви съпруг, госпожо Делаacroa. Самюъл Делаacroa. Трябва да поговорим и за децата ви.

В очите ѝ се изписа предпазливост.

— Н-не съм ги виждала и чувала от години. Почти тридесет години.

— Откакто един ден сте излезли за лекарство за сина си и сте забравили да се приберете вкъщи — намеси се Едгар.

Жената го погледна, сякаш я беше зашлевил.

— Кой ви каза това?

— Госпожо Уотърс — каза Бош, — искам първо аз да си задам въпросите и после да минем към вашите.

— Не разбирам. Как ме открихте? С какво се занимавате? Защо сте тук? — С всеки следващ въпрос гласът ѝ се извисяваше. Ненадейно в грижливо подреденото ѝ настояще нахлуваше живот, който беше загърбила преди трийсет години.

— Ние сме следователи по убийства, госпожо. Работим по случай, в който може би е замесен съпругът ви. Ние...

— Той не ми е съпруг. Разведох се с него преди повече от двайсет и пет години. Това е лудост — идвате тук да разпитвате за човек, когото отдавна не познавам и за когото дори не знам дали е жив. Мисля, че трябва да си тръгвате. Настоявам да си тръгнете веднага.

Тя стана и посочи изхода.

Бош погледна Едгар, после домакинята. Ядът беше превърнал тена ѝ в петна с различен цвят — прозираци следи от пластичната хирургия.

— Госпожо Уотърс, седнете — каза той строго. — Моля ви, опитайте да се отпуснете.

— Да се отпусна ли? Знаете ли коя съм аз? Съпругът ми построи това място. Къщите, игрището за голф, всичко. Не можете просто да нахлувате така. Мога да вдигна телефона и ще ме свържат с шефа на полицията след две минути.

— Синът ви е мъртъв, госпожо — срязва я Едгар. — Изоставеният от вас преди трийсет години син. Затова седайте и ни оставете да ви зададем въпросите си.

Тя се строполи на канапето, сякаш краката ѝ се бяха подкосили. Устата ѝ се отвори и се затвори като на риба на сухо. Погледът ѝ отплува нанякъде, към далечен спомен.

— Артър...

— Правилно. Артър. Радвам се, че най-сетне си спомних те.

Бош извади бележника си и го отвори на празна страница. Написа „успокой топката“ и го подаде на Едгар.

— Джери, защо не записваш? Мисля, че госпожа Уотърс е готова да ни сътрудничи.

Думите му изкараха Кристин Уотърс от вцепенението и тя погледна Бош.

— Какво се е случило? Самюъл ли?

— Не знаем. Точно затова сме тук. Артър е мъртъв от доста време. Останките му бяха открити едва миналата седмица.

Тя вдигна ръка към устните си, после попита:

— Кога е станало?

— Бил е заровен преди двайсет години. Обаждане на дъщеря ви ни помогна да го идентифицираме.

— Шийла. — Каза го така, сякаш проверяваше дали все още е в състояние да произнася името след толкова време.

— Госпожо Уотърс, Артър е изчезнал през хиляда деветстотин и осемдесета. Знаехте ли за това?

Тя поклати глава.

— Напуснах ги почти десет години преди това.

— И изобщо не сте поддържали контакти със семейството си?

— Мислех... — Тя не довърши.

— Госпожо Уотърс?

— Не можех да ги взема със себе си. Бях млада и не се справях... с отговорностите. Избягах. Признавам го. Избягах. Смятах, че е най-добре да не се чуваме, да не знаят нищо за мен.

— Оставили сте им писма, преди да ги напуснете.

— Откъде знаете?

— Шийла ни каза. Какво пишеше в писмото до Артър?

— Аз само... Само му написах, че го обичам и че винаги ще мисля за него, но че не можем да бъдем заедно. Наистина не мога да си спомня всичко. Важно ли е?

Бош сви рамене.

— Не знам. Сред вещите на сина ви е имало писмо. Може да е било писмото от вас. Отдавна е изгнило. Възможно е никога да не разберем съдържанието му. В молбата си за развод, подадена няколко години след напускането, сте посочили като причина за постъпката си физическо насилие. Трябва да ни разкажете за това. За какво насилие ставаше дума?

Тя поклати глава, този път като при реакция на глупав или дразнещ въпрос.

— А вие какво мислите? Сам ме използваше за боксова круша. Напиваше се и тогава всички трябваше да ходим на пръсти. Всичко можеше да го накара да избухне, дори плачът на бебето. Или ако някой говори по-високо. Винаги аз го отнасях.

— Биеше ли ви?

— Да, биеше ме. Превръщаше се в чудовище. Това беше една от причините да го изоставя.

— Но сте оставили и децата при чудовището — вметна Едгар.

Този път тя не реагира като ударена. Втренчените ѝ бледи очи накараха Едгар да отклони своите. Гласът ѝ беше съвсем спокоен.

— Кой сте вие да ме съдите? Борех се за оцеляването си и не можех да ги взема със себе си. Ако бях опитала, никой от нас нямаше да оцелее.

— Убеден съм, че те разбират мотивите ви — каза Едгар.

Жената се изправи.

— Нямам повече желание да разговарям с вас. Сигурна съм, че ще намерите пътя към изхода. — И тръгна към една врата.

— Госпожо Уотърс — каза Бош, — ако не разговаряте с нас сега, ще се наложи да се върнем със съдебна заповед.

— Чудесно, вземете я. — Тя дори не се обърна. — Някой от адвокатите ми ще се занимае с нея.

— И ще я превърне в център на всеобщо внимание. — Беше хазартен ход, но Бош се надяваше именно това да я спре.

Животът на Кристин Уотърс в Палм Спрингс беше построен върху тайните на предишния ѝ живот и тя в никакъв случай не би желала някой да наднича в тъмните килери. Ключката едва ли би пресъздавала действията и мотивите ѝ по начина, по който ги възприемаше тя. В самата нея вътрешната борба не беше престанала, дори след толкова години.

Тя спря, овладя се и се върна на канапето. Погледна Бош и каза:

— Ще разговарям само с вас. Искам той да си тръгне.

Бош поклати глава в несъгласие.

— Ние сме партньори и работим заедно по случая. Той ще остане, госпожо Уотърс.

— Ще отговарям на въпроси само от вас.

— Така да е. Знам, че бихте искали да ни помогнете да заловим убиеца на сина ви. От наша страна, ние ще направим възможното да го заловим бързо. От вас искаме да ни разкажете за бившия си съпруг.

— Цялата история с всичките ѝ гадости? — попита тя и сви устни. — Ще ви представя съкратената версия. Срецнах го в курс по актьорско майсторство. Бях на осемнайсет, а той на двапет и пет, при това вече с няколко роли, и на всичкото отгоре — много, много красив. Досещате се колко бързо бях омагьосана от него. Забременях преди да съм навършила деветнайсет.

Бош хвърли бърз поглед към Едгар, за да види дали записва. Партньорът му улови погледа и започна да пише.

— Оженихме се и се роди Шийла. Прекратих кариерата си. Ако трябва да съм честна, не ми костваше особени усилия. Актьорската игра ми се струваше просто подходящо занимание тогава. Имах външност, но скоро открих, че всяко момиче в Холивуд има не по-лоша от моята. Доволна бях да си стоя вкъщи.

— Как се държеше съпругът ви?

— Отначало, много добре. Получи епизодична роля в „Първа пехотна“. Гледали ли сте го?

Бош кимна. Ставаше дума за телевизионен сериал от средата на шейсетте, доста популярен преди обществените настроения от вьетнамската война да сринат рейтинга му и да го спрат. Историята на един взвод, действащ в тила на германците по време на Втората

световна война. Като дете Бош го харесваше и не пропускаше нито един епизод.

— Сам играеше един от германците — с русата си коса и арийския си вид. Дадох му ролята през последните две години от снимките. Точно до времето, когато забременях с Артър. После го свалиха от екран заради глупавата война във Виетнам. Сам не можеше да си намери работа, бяха го вкарали в типажа на германец. Започна да пие. И да ме бие. Денем ходеше да търси работа, а вечер пиеше и си изливаше яда върху мен.

— Защо върху вас?

— Защото забременях. Той не искаше нито Шийла, нито Артър и си го изкарваше на когото му падне.

— Малтретирал ви е.

— Малтретирал? Звучи като от учебник. Да, малтретираше ме. Многократно.

— Виждали ли сте го да удря децата? — Ключовият въпрос на идването им тук — всичко останало беше хвърляне на прах в очите.

— Не директно. Веднъж ме удари в корема, когато бях бременна с Артър. От удара ми изтекоха водите и родих месец и половина преди термина. Артър нямаше и три килограма, когато се роди.

Бош слушаше, без да я прекъсва. Тонът ѝ му подсказваше, че тя ще говори, докато я оставят спокойно да каже това, което иска. Той се загледа към игрището за голф през една от плъзгащите се врати.

В пясъчника на игрището беше застанал мъж с червена риза. Стикът му се размахваше, удряйки по невидима топка, но в резултат летяха само пръски пясък. На известно разстояние от него трима други слязоха от две колички за голф. Не можеха да го видят, защото бе скрит в дупката на пясъчника. Той се огледа за свидетели, после се наведе, взе топката и я хвърли на ливадата в перфектна траектория — като след удар със етика.

Най-сетне Кристин Уотърс проговори отново и Бош я погледна.

— Та Артър нямаше и три килограма, когато се роди. Цяла година почти не наддаде и непрекъснато беше болен. Не говорехме за това, но и двамата знаехме, че Сам го е увредил.

— Освен този инцидент не сте ли го виждали да удря Шийла или Артър?

— Може и да е понаплясквал Шийла. Не си спомням. Никога не удряше децата. Нали имаше на разположение мен.

Неизказаното продължение на последното изречение оставяше открит въпроса кой е станал мишена на физическата агресия след напускането на Кристин Делакроа.

— Съп... Сам арестуван ли е?

— Не. Все още сме във фазата на събиране на доказателствен материал по следствието. Останките на сина ви говорят за упражняване на продължително физическо насилие. Засега се опитваме да поставим нещата по местата им.

— А Шийла? Била ли е...

— Не сме я питали конкретно за това. Ще го направим по-нататък. Госпожо Уотърс, ударите от съпруга ви винаги с ръка ли бяха?

— Не. Веднъж ме удари с обувка. Просна ме на пода и ме удари с нея. Друг път хвърли куфарчето си по мен и ме удари... — Тя поклати глава.

— Какво?

— Нищо. Това куфарче... винаги ходеше с него на прослушвания. Сякаш е много важна личност с многобройни ангажименти. А всичко, което носеше в него, бяха няколко негови снимки и едно пластмасово шише. — Дори само споменът предизвикваше горчивина в гласа ѝ.

— Влизали ли сте на лечение в болница или в спешно отделение? Има ли медицински данни за насилието?

— Никога не ме е наранявал толкова, че да се налага лечение. Освен в случая с раждането на Артър. Тогава излъгах. Казах, че съм паднала и водите ми са изтекли. Не исках да се разбере.

Бош кимна.

— Когато напуснахте, това в резултат на план ли беше? Или спонтанно?

— Подготвих писмата за децата ми дълго преди да ги напусна. Носех ги с мен и изчаквах подходящия момент. Вечерта, когато ги напуснах, поставих писмата под възглавниците на децата и си тръгнах само с дрехите на гърба. И колата, получена от баща ми, когато се оженихме. Това беше всичко. Повече не можех да търпя. Казах му, че трябва да купя лекарство за Артър. Той се наливаше и само ми отвърна да отивам да го купя.

— И повече не се върнахте.

— Да. След година, малко преди да дойда да живея в Спрингс, една вечер минах с колата покрай къщата. Лампите светеха. Не спрях.

На Бош не му идваше наум какво още би могъл да пита. Колкото и ясни да бяха спомените на тази жена, те нямаше да помогнат за осъждането на бившия ѝ съпруг за убийство, евентуално извършено десет години след като го беше видяла за последен път. Всъщност той разбираше, че тя не е сред важните свидетели по случая. Може би просто искаше да облекчи товара на една жена, изоставила децата си с човек, за когото беше убедена, че е чудовище.

— Как изглежда тя?

Бош не я разбра веднага.

— Дъщеря ми.

— Ами, руса е като вас. Малко по-висока и по-пълна. Няма деца, не е омъжена.

— Кога ще бъде погребан Артър?

— Не зная. Ще трябва да се свържете със съдебния медик. Или бихте могли да се свържете с Шийла и... — Бош спря. Нямаше намерение да запълва трийсетгодишни дупки в битието на непознати.
— Мисля, че засега приключих ме, госпожо Уотърс. Оценяваме помощта ви.

— Определено — не можа да сдържи сарказма си Едгар.

— Да дойдете дотук само за няколко въпроса — изхъмка тя.

— Въпросите ни са малко, защото отговорите ви не са много — каза Едгар.

Тя ги изпрати до вратата. На прага Бош я погледна и се помъчи да измисли няколко думи за сбогуване. Нищичко не му хрумна. Тя затвори вратата.

28.

Стигнаха до участъка малко преди единайсет. За шестнайсет часа работа бяха събрали прекалено малко доказателства, които биха могли да бъдат представени в съдебната зала. Но Бош беше доволен. Жертвата беше разпозната и следствието вече имаше гръбнак. Всичко останало щеше да се навърже към това.

Едгар тръгна към колата си, без изобщо да влиза в участъка. Бош реши да провери при дежурния дали има новини за Джони Стоукс. Можеше да види и Джулия Брашър след края на смяната ѝ. Искаше да говори с нея.

В участъка цареше тишина — беше време да застъпи нощната смяна. Бош тръгна по коридора към стаята на детективите. Осветлението беше изгасено, в нарушение на разпореждането на шефа на полицията. Лампите в Паркър Сентър, както и във всеки участък, не трябваше да загасват и за момент, гласеше заповедта, за да може обществеността да добива впечатлението, че борбата срещу престъпността не престава и за минута. В резултат полицейските участъци в целия град светеха като коледни елхи дори в тях да нямаше жив човек.

Бош светна лампите в ъгъла на отделението на „убийците“ и отиде до бюрото си. Имаше няколко бележки за телефонни обаждания — всичките от репортери или във връзка с други разследвани случаи. Репортерските бележки отидоха в кошчето, а останалите — в горното чекмедже на бюрото, за следващия ден.

Имаше два плика със служебна поща. Единият съдържаше доклада на Голихър и Бош го остави настрана — щеше да го прочете по-късно. На другия пишеше, че е от отдел „експертизи“, което го подсети, че е забравил да се обади на Антоан Джеспър за скейтборда.

Тъкмо се канеше да отвори плика, когато забеляза малко сгънато листче, оставено под пликовете. Разгъна го и прочете:

„Къде си, мъжкар?“

Нямаше подпис, но не беше трудно да се сети, че е от Джулия. Още едно нещо, което беше забравил — беше й казал да се отбие преди началото на смяната си. Усмихна се, но изпита и угризение, че е забравил. Спомни си за предупреждението на Едгар да внимава с връзката си.

Сгъна бележката и я пъкна в чекмеджето. Зачуди се как ли ще реагира Джулия на темата за разговор, която щеше да й предложи. Беше уморена след дългите часове работа, но не искаше да чака до следващия ден.

Пликът от „експертизи“ съдържаше доклад-анализ на една страница от Джеспър. Бош бързо го прегледа. Джеспър потвърждаваше, че дъската е произведена от „Боуни Бордс Инк.“ — фирма-производител от Хънтингтън Бийч. Модел „Боуни Борд“. Периодът на изработка на конкретния модел беше между февруари 1978 и юни 1986 година, когато дизайнът на модела е бил леко променен в носовата част.

Преди да успее да се зарадва на поредното съвпадение между вещественно доказателство и периода на извършване на престъплението, Бош стигна до последния абзац, който донякъде охлади ентузиазма му.

„Дизайнът на ходовата част е използван на практика за първи път от «Боуниард» през май 1984 година. Графитни-те колела също подсказват по-късна дата на производство. Серийното производство на графитни колела датира от средата на осемдесетте. По причина на това, че колелата и ходовата част на дъските за заменими и често са обект на размяна между скейтъри, не е възможно да се определи точна дата на производство на конкретната изследвана дъска. Най-приблизителната оценка, поставена в зависимост от допълнително представени доказателства, е за период между февруари 1978 и юни 1986 година.“

Бош върна страницата в плика. Заключение на Джеспър не водеше донякъде, освен че накланяше везните в посока на заключение, че дъската не е била на Артър Делакроа. И по-скоро очистваше Николас Трент от подозрението, че е замесен в смъртта на момчето. Реши сутринта да представи изводите си в доклад до Билетс, който да бъде предаден по веригата на Ървинг.

Сякаш, за да подчертае края на тази линия на разследване, в коридора проехтя шумното отваряне на задната врата на участъка; последваха заглъхващи мъжки гласове — инструктирането за началото на смяната беше приключило и на бойното поле излизаха свежи кохорти. Храброст тип „Ние срещу тях.“

Без да държи сметка на желанията на шефа на полицията, Бош загаси лампите и тръгна към дежурната. Там имаше двама сержанти: Ленков сдаваше, а Реншо поемаше дежурството. Изненадата от толкова късното присъствие на Бош в участъка беше очевидно, но никой от двамата не го попита какво прави тук.

— Нещо ново за моя човек Джони Стоукс? — попита Бош.

— Засега не — отвърна Ленков. — Но продължаваме да го търсим: снимки, разговори. Така че...

— Ще ми кажете, когато изникне нещо.

— Ще ти кажем, когато изникне нещо.

Разговорът му се стори някак странен. Като че ли нямаха търпение да ги остави на мира. Най-вероятно това бе резултат от разпространяващия се слух за него и Джулия. Вероятно знаеха, че тя скоро се връща от смяна, и не искаха да ги видят заедно, за да не са свидетели на формално нарушаване на участъковата дисциплина. Колкото и незначително и рядко санкционирано да беше нарушението, по-добре щеше да е, ако не ставаше пред очите им.

Бош излезе на паркинга през задната врата. Нямахше представа дали Джулия не е в участъка, или дали пък вече не си е тръгнала. Смяната ѝ не беше закована във времето. Ако си на такава смяна, се връщаш, когато дежурният изпрати хора да те сменят.

Колата ѝ беше на паркинга. Поне не беше я изпуснал. Бош тръгна към пейката „Код 7“ и я видя. Косата ѝ още беше влажна от взетия душ. Беше облечена в изтъркани дънки и пуловер с висока яка.

— Разбрах, че си се върнал, но видях, че лампите не са светнати, и помислих, че съм те изпуснала.

— Само не казвай на шефа за осветлението.

— Тя се усмихна. Бош седна до нея. Искаше му се да я докосне, но се сдържа.

— Нито за нас.

Тя кимна, после попита:

— Много ли хора знаят?

— Да. Исках да си поговорим с теб за това. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Разбира се.

— Хайде да отскочим до най-близката кръчма. Писна ми от каране днес.

Тръгнаха по по-обиколен път, за да не правят впечатление. Кръчмата беше след четири пресечки по Сънсет. По пътя Бош се извини, че не я е засякъл в участъка преди началото на смяната ѝ, и ѝ каза, че е ходил до Палм Спрингс. Тя само кимаше. Пазиха се да не засегнат темата на разговора, докато не се настаниха на една маса до камината на кръчмата.

Но след като си поръчаха по една голяма „Гинес“, Джулия директно хвана бика за рогата:

— Е, хайде, Хари. Поръчахме си пиенето, вече можеш да ми кажеш, каквото имаш да казваш. Предупреждавам те обаче — ако имаш намерение да ми кажеш, че искаш да си останем само приятели, вече достатъчно приятели си имам.

Бош не можа да се сдържи и се усмихна. Харесваше му смелостта и директността ѝ.

— Виж... аз не искам да съм ти приятел, Джулия. Изобщо. — Той стисна ръката ѝ и инстинктивно се огледа, за да се убеди, че не е във фокуса на вниманието на някое ченге, дошло да пийне след работа. Не видя познати лица и пак погледна Джулия.

— Просто искам да сме заедно. Както досега.

— Добре. Аз също.

— Но трябва да сме внимателни. Работиш в управлението отскоро. Аз съм тук отдавна и знам как се разпространяват слуховете, така че вината е моя. Не трябваше да оставяме колата ти на служебния паркинг първата нощ.

— Да си гледат работата, ако нямат чувство за хумор.

— Не е... — Той изчака барманката да остави чашите на подложките пред тях. — Не е така, Джулия. Трябва да поуспокоим топката, ако искаме да продължим да се срещаме. Повече никакви срещи на пейката, никакви бележки, нищо от този род. Дори не трябва да идваме тук повече, защото това е кръчма, посещавана от ченгетата. Виждаме се извън работата, разговаряме извън работата.

— Да не сме шпиони?

Бош вдигна халбата си, чукна я в нейната и отпи голяма глътка. Чудесно усещане след дълъг работен ден. Опита се да потисне прозявката си, но не успя, Джулия се зарази и я повтори.

— Шпиони ли? Не си далеч от истината. Забравяш, че имам двайсет и пет годишен стаж в това управление. Враговете ми са повече от арестите, които до момента си успяла да проведеш. Някои от тези хора не биха пропуснали възможността да ми вземат скалпа. Може да си мислиш, че се притеснявам единствено за себе си, но работата е там, че за да стигнат до мен, те няма да се поколебаят да смачкат един новобранец в службата, ако се наложи. Изобщо няма да се замислят.

Тя наведе глава и се огледа подозрително в двете посоки.

— Значи вече сме като двоен агент 007?

— Не си мисли, че всичко е шега. Почакай до първата си среща с приятелчетата от „вътрешни разследвания“.

— Стига! Просто ми е забавно.

Бош се облегна, наслаждавайки се на топлината от камината след разходката, която си бяха направили. Джулия му се усмихваше, сякаш ѝ беше известна някаква тайна за него.

— Какво има?

— Нищо. Виждам, че си се поуморил.

— Просто се опитвам да те предпазя. За мен самия опасността не е от такова значение.

— Ти да не си недосегаем?

— Няма недосегаеми. Но след двайсет и пет години служба навлизаш в графата мислещи за пенсия. След двайсет и пет и след трийсет и пет пенсията е една и съща. Двайсет и пет години зад гърба ти дават правото да теглиш една майна на когото си искаш. Ако не ти харесва отношението на другите към теб, си хвърляш значката и им пожелаваш всичко най-хубаво. Защото вече не те интересуват заплатата и привилегиите.

Барманката им донесе кошничка пуканки. Джулия се наведе напред така, че брадичката ѝ почти докосваше ръба на халбата.

— За какво стоиш тогава?

— Заради работата. Без големи думи, без героизъм. Просто заради възможността да пооправиш нещата тук-там в един идиотски сбъркан свят. — Пръстът му чертаеше линии по изпотената чаша. Той

продължи, без да откъсва поглед от стъклото: — Този случай например...

— Какво?

— Ако открием истината... може би ще компенсираме донякъде нещата, случили се на това момче. Не знам, може би това ще означава нещо съвсем, съвсем малко за този свят. Може и нищо да не означава в общата перспектива. Терористи самоубийци удариха Ню Йорк и три хиляди души загинаха преди да са изпили сутрешното си кафе. Какво значение имат в сравнение с тях някакви си кости, заровени незнайно кога?

— Не ми излизай с екзистенциални номера, Хари — усмихна се Джулия. — Важното е, че този случай е от значение за теб. А щом има значение за теб, значи за теб е важно да направиш каквото е по силите ти. Независимо какво се случва по света, винаги ще има нужда от герои. Надявам се да имам шанса един ден да съм сред тях.

— Може и да си. — Той все още не я поглеждаше. — Спомняш ли си телевизионната реклама със старата госпожа, паднала на земята, която казва: „Паднала съм и не мога да се изправя“ — и всички си правят майтапи с нея?

— Да. На Венис Бийч продават тениски с такъв надпис.

— Ами... понякога се чувствам точно така. На пенсионна възраст. Колкото и печен да си, не можеш от време на време да не се издъниш. Падаш — и понякога ти се струва, че нямаш сили да се изправиш. После ти провървява и ти попада случай, който те кара да мислиш: това е истинският. Чувстваш го. Това е, казваш си, което ще ми помогне пак да си стъпя на краката.

— Това се нарича изкупление, Хари. Този случай ли е твоят опит?

— Мисля, че да. Надявам се.

— Тогава да прием за изкуплението.

— Дръж яко — отвърна Бош, вдигна чашата си към нея и я изпразни на една глътка. После я тропна на масата, обърса уста с опакото на ръката си и попита: — И така, ще дойдеш ли у дома днес?

Тя поклати глава.

— Не. Не и с теб.

Той се намръщи и се зачуди дали прекалената директност на въпроса му не я е обидила.

— Ще дойда слей теб. Забрави ли? Не мога да оставя колата си пред участъка. Всичко трябва да се пази в дълбока тайна, шушу-мушу и така нататък.

Бош се ухили. Бирата и усмивката ѝ му действаха магически.

— Хванах ти се.

— Дано да не е само за това.

29.

Бош закъсна за срещата при лейтенант Билетс. Едгар вече беше там — рядък случай в историята, — както и Медина от „връзки с медиите“. Билетс му посочи стол да седне, след което избра някакъв номер по телефона и каза:

— Обажда се лейтенант Билетс. Можете да уведомите господин Ървинг, че всички са налице и сме готови да започнем.

Бош погледна Едгар и повдигна вежди. Очевидно Ървинг продължаваше да следи положението. Билетс затвори и обяви:

— Той ще се обади след малко и ще го включа на говорител.

— Да слуша или да ни наставлява? — попита Бош.

— Кой би могъл да каже?

— Докато чакаме — намеси се Медина, — започнах да получавам обаждания относно някакъв нов, който вие, момчета, сте дали за издирване. Някой си Джон Стоукс. Как искате да се подходи в случая? Той нов заподозрян ли е?

Бош се ядоса. Знаеше, че подобна информация не може да не изтече до медиите, но не очакваше да се случи толкова скоро.

— Не е заподозрян — отговори той. — И ако репортерите направят същата издънка, като с Трент, никога няма да го намерим. Просто искаме да разговаряме с него. Познат на жертвата. Отпреди много години.

— Значи разполагате със самоличността на жертвата?

Преди Бош да успее да отговори, телефонът иззвъня и Билетс включи Ървинг на говорител.

— Добре — прогърмя гласът на Ървинг. — Докъде сме стигнали?

Билетс натисна някакъв бутон, за да намали силата на звука, и попита:

— Хари, ти ли ще отговориш?

Бош извади бележника си. Без да бърза. Харесваше му идеята как Ървинг седи зад безукорно чистичкото си бюро в Паркър Сентър в

очакване да чуе нещо по телефона. Отгърна на страница, покрита с драсканици от тазсутрешната му закуска с Джулия.

— Детектив, какво става? — чу се гласът на Ървинг.

— Нищо. Преглеждам си бележките. Главната новина е, че имаме положително идентифициране на жертвата. Артър Делакроа. Изчезнал от къщата, в която е живял в района на Миракъл Майл на четвърти май деветстотин и осемдесета. Бил е на дванайсет години. — Бош спря в очакване на въпроси. Забеляза, че Медина си записа името. — Не бих ме искали това да се разпространява, поне засега.

— И защо? — попита Ървинг. — Не сте ли сигурни в самоличността?

— Сигурни сме. Само че ако го обявим, все едно ще направим публично съобщение в каква посока действаме.

— А тя е?

— Сигурни сме, че Николас Трент не е замесен, и затова търсим в друга посока. Аутопсията показва непрекъснато малтретиране, започващо от най-невинно детство. Майката е напуснала рано семейството и по тази причина сега издирваме бащата. Но все още не сме се срещали с него. Правим го постепенно. Ако сега се обяви, че сме идентифицирали жертвата, и бащата види съобщението, ще бъде предупреден, а това е нежелателно.

— Ако той е заровил детето на хълма, бездруго е нащрек.

— Донякъде. Но също така знае, че ако не разполагаме със самоличност на жертвата, нямаме законно основание да го притесняваме. Това му дава чувство на безопасност. А на нас — време да го наблюдаваме незабелязано.

— Разбрах — каза Ървинг.

За кратко се възцари мълчание. Бош изчакваше началството да продължи коментара си, но такъв не последва.

— Значи... — започна той — няма да го разгласяваме, така ли?

Тишина. После:

— Мисля, че това е разумният подход. Засега.

Медина откъсна листа, върху който си записваше, смачка го и го хвърли в кошчето. После попита:

— Има ли изобщо нещо, което можем да пуснем?

— Да — бързо каза Бош. — Можем да изчистим Трент.

— Не се приема — реагира също толкова бързо Ървинг. — Ще го направим накрая. Ако и когато разполагаме със силно дело за пред съда, ще се занимаем и с изчистване.

Бош погледна Едгар, после Билетс, и каза:

— Шефе, ако действваме така, ще навредим на разследването.

— Защо?

— Случаят е стар. Колкото случаите са по-стари, в толкова по-мътна вода нагазваме. Не можем да си позволим да рискуваме. Ако не заявим открито, че Трент е невинен, ще осигурим защита на другия, който може да си измие ръцете с неговото минало.

— Той пак ще има възможност да го направи, независимо какво ще кажем ние.

— Вярно — съгласи се Бош. — Но аз говоря от гледната точка на свидетелстване на съдебен процес. Искам да мога да заявя, че човекът е бил проверен и веднага изкаран от кръга на заподозрените. Нямам желание някакъв си адвокат да ме пита защо сме чакали една или две седмици, за да го обявим публично, след като ми е станало ясно, че Трент няма вина. Ще изглежда, сякаш сме крили нещо, и ще окаже влияние върху хода на делото. Съдебните заседатели и без това си търсят всевъзможни причини да не се доверяват на ченгета и особено на такива от лосанжелиското упра...

— Добре, детектив, схванах мисълта ви. Но решението ми остава непроменено — няма да има съобщение за Трент. Не и в този момент, не и преди да разполагаме със заподозрян, за когото имаме солидни доказателства. Какво друго? След малко имам среща с шефа.

Бош поклати глава отрицателно. Нямаше какво повече Да споделя с Ървинг.

— Шефе, засега това е, с което разполагаме — каза Билетс.

— Кога планирате да се срещнете с бащата?

Бош кимна на Едгар.

— Шефе, аз съм детектив Едгар. Все още издирваме важен свидетел, с когото искаме да говорим преди да разпитаме бащата. Приятел на жертвата. Смятаме, че може да е наясно с малтретирането, което е трябвало да понася момчето. Сигурни сме, че живее в района на Холивуд, и сериозно сме...

— Добре, детектив. Ще говорим утре сутринта.

— Да, шефе — каза Билетс. — Пак в девет и половина ли?

Отговор не последва. Ървинг беше затворил.

30.

Бош и Едгар прекараха сутринта в попълване на дневници, писане на доклади и звънене по болници, за да отлагат проверките, поискани със съдебната заповед в понеделник сутринта. Към обяд Бош усети, че вече не издържа, и заяви, че иска да се измъкне от участъка.

— Къде ще ходиш? — попита Едгар.

— Писна ми да вися и да чакаме — отговори Бош. — Дай да идем да хвърлим един поглед.

Използваха личната кола на Едгар, защото нямаше никакви опознавателни знаци, а и в служебния гараж не бяха останали коли за секретни операции. Паркингът за каравани „Манчестър“ се намираше на „Сепулведа“, близо до „Виктъри“. Минаха покрай него, после се върнаха и влязоха.

На входа нямаше охрана, само препятствие за ограничаване на скоростта. Пътят заобикаляше целия паркинг. Караваната на Самюъл Делакроа се намираше в най-отдалечената му част, непосредствено до петметровата стена, ограничаваща шума от магистралата. Идеята бе непрестанният рев от най-различни превозни средства да бъде напълно блокиран, но на практика се стигаше само до ограничаването му.

Караваната беше ръждясала. Под тентата пред вратата ѝ имаше маса за пикник и скара. От единия кол на тентата до съседната каравана беше опънато въже за пране.

Вратата и прозорците бяха затворени. Единственото място за паркиране беше празно. Едгар подмина караваната, без да увеличава скоростта от десетина километра в час.

— Май няма никой.

— Да видим какво става на игрището — каза Бош. — Ако е там, можеш да си вземеш една кофа топки да поудряш.

— Никога не пропускам шанса да се упражня.

На игрището имаше само няколко души, но по броя на разпръснатите топки човек можеше да си помисли, че графикът за сутринта е претоварен. Топки покриваха всичките триста метра на

терена, чак до стената, от другата страна на която се намираха къщите на колела. Игрището беше оградено с високо опънати мрежи, предназначени да предпазват водачите по магистралата от случайни попадения. Малко тракторче за събиране на топки се придвижваше бавно в отсрещния край.

Докато Бош разглеждаше панорамата, Едгар се появи с кофа, наполовина пълна с топки, и екипа си за голф, взет от багажника на колата.

— Предполагам, че това е той — каза Едгар.

— Аха.

Бош седна на пейка и загледа как партньорът му се приготвя да тренира върху малък квадрат изкуствена трева. Едгар беше свалил сакото и вратовръзката си и изглеждаше съвсем на място тук. Малко по-нататък се упражняваха двама мъже с панталони и закопчани догоре ризи — явно използваха обедната си почивка за малко раздвижване извън офиса.

Едгар се поразкърши и направи няколко пробни замаха преди да започне с топките. Първите няколко удара го накараха да изругае от раздразнение, но постепенно влезе във форма и на лицето му се изписа доволство.

Гледката развеселяваше Бош. Никога не беше играл голф, нито пък разбираше притегателността му. От друга страна, почти всички детективи от участъка бяха заклетни играчи и не пропускаха надпревара от веригата състезания за полицаи в щата.

— Опитай се да го уцелиш — каза Бош на партньора си, след като реши, че е разгръл достатъчно.

— Хари, знам, че не играеш, но мисля, че и на теб ти е известно — в голфа няма подвижни цели.

— Ами как тогава пенсионираниите президенти непрекъснато удрят разни хора?

— За тях е разрешено.

— Хайде де, сам казваш, че всички се опитват да ударят човека в тракторчето. Опитай и ти.

— Всички освен сериозните играчи. — Но той все пак зае позиция за обстрел в момента, когато машината се готвеше да направи обратен завой и да почисти следващия сектор. Ако се съдеше по маркировката, се намираше на около сто и четиридесет метра.

Първият опит нямаше нищо общо с целта.

— Хари, стига вече. Това са детинщини.

— Хайде-хайде. Още един удар.

Едгар замахна. Този път топката профуча над тракторчето.

— Много добър удар — отбеляза Бош. — Освен ако не целеше трактора.

Едгар направи физиономия, но си замълча. През следващите пет минути запращаше по тракторчето топка след топка, но нито една не падна на по-малко от десет метра от него. През това време Бош не си отвори устата. Раздразнението на Едгар растеше и накрая той се обърна и попита ядосано:

— Искаш ли ти да опиташ?

— Ама ти него ли целеше? Не разбрах.

— Хайде да си ходим.

— Не си използвал половината топки.

— Хич не ме е грижа. Нямам намерение да си развалям формата.

— Само това ли?

Едгар натика яростно етика в чантата и погледна колегата си само с бялото на очите. Бош едва се сдържа да не се разсмее.

— Хайде, Джери, искам да го видя тоя. Толкова ли не можеш да направиш още няколко удара? Май скоро ще свършва.

Тракторът се намираще на петдесетметровата дистанция. При положение че само Едгар и двамата костюмирани мъже бяха изпратили нови топки на терена, почистването скоро Щеше да приключи — нямаше смисъл да се минава отново Цялата площ.

Едгар с нежелание се съгласи. Следващата му топка почти се удари в стената.

— По време на игра използва ли се тая фалшива трева? — попита Бош.

— Не, Хари, само при упражняване.

— Значи тренировката не е едно към едно с реалната ситуация на състезание?

— Може и така да се каже.

Тракторът влезе под един навес зад касата. Вратичката на кабината се отвори, от нея се измъкна мъж към шейсетте и почна да сваля кофи, пълни с топки. Бош заръча на Едгар да продължи да си спортува, за да не правят впечатление, небрежно се запъти към касата

и поръча още половин кофа. По този начин се оказа на не повече от пет метра от шофьора.

Беше Самюъл Делакроа. Бош го позна по снимката, която му беше показал Едгар. Мъжът, играл някога арийски войник, с което беше омагьосал едно осемнайсетгодишно момиче, понастоящем беше не по-забележителен от сандвич с шунка. Все още рус, но явно с помощта на химията, и плешив. Еднодневната му четина лъщеше в бяло на слънцето. Носът му се беше разплул от възрастта и алкохола, а отгоре му бяха кацнали накриво очила. Биреното шкембе би му подписало заповедта за освобождаване от която и да било армия.

— Два и петдесет — каза жената зад щанда.

Бош плати и взе кофата. Хвърли последен поглед към Делакроа и засече поглед с неговия. Отмести очи, без да променя по никакъв начин израза си, и тръгна обратно към Едгар. Мобилният му телефон иззвъня. Бош бързо подаде кофата на Едгар и извади телефона от задния си джоб. Беше Манкиевич.

— Бош, с какво се занимаваш в момента?

— Дойдох да поудрям малко топки на игрището за голф.

— Така де. Веете си оная работа и ни оставяте всичките задачи.

— Намерихте ли моя човек?

— Така смятаме.

— Къде?

— Мие коли на „Ла Бреа“. Знаеш как е — бакшиши, невърнато ресто и така нататък. — Наетите на такава работа можеха да разчитат само на щедростта на клиентите или да отмъкнат нещо от колите, без да ги хванат.

— Кой го намери?

— Двама от нравствената. Осемдесет процента е сигурно.

Питат те ли да действат, или предпочиташ да отидеш там.

— Кажи им, че сме на път към тях, да не мърдат. Знаеш ли какво, Манк? Мисля, че момчето е много чевръсто. Можеш ли да осигуриш подкрепа, в случай че хукне нанякъде?

— Ами... — Тишината показваше, че Манкиевич проверява разписанието. — Имаш късмет. Двама от три-единайсетиците започват рано. В и петнайсет трябва да са свършили. Устройва ли ви?

— Идеално. Кажи им, че ще се срещнем на паркинга на „Чекърс“ на Ла Бреа и Сънсет. Нека и нравствените чакат там. — Бош даде знак

на Едгар, че тръгват.

— Още нещо — каза Манкиевич.

— Какво?

— За подкреплението. В него е и Брашър. Нещо напротив?

Бош знаеше, че не му е работа да си дава мнението кой къде да бъде изпращан. Това можеше да му навлече нови срещи с хората от „вътрешни разследвания“.

— Не.

— По принцип не бих го направил, но тя е още зелена. Прави грешки и има нужда от натрупване на опит.

— Казах: не.

31.

Хората от нравствения отдел, Айман и Лийби, нарисуваха схема на автомивката и обозначиха мястото под навеса ѝ, където бяха забелязали Стоукс. Три от страните на мивката се затваряха от бетонени стени и постройки. Теренът в съседство с Ла Бреа беше около петдесет метра, с метър и половина разделителна стена околоръст, с входове и изходи в четирите ъгъла. Ако Стоукс се опиташе да избяга, можеше да прескочи стената, но по-вероятно беше да използва изходите.

Планът беше прост. Айман и Лийби щяха да покриват входа, а Брашър и Еджууд — изхода на автомивката. Бош и Едгар щяха да влязат с колата като клиенти и да задържат Стоукс. Радиовръзката им имаше код „червено“ в случай на бягство и код „зелено“ при залавяне без съпротива.

— Запомнете — каза Бош, — почти всеки мияч, чистач или ваксаджия на това място вероятно се укрива по някаква причина и е готов да духне. Дори и да хванем Стоукс без проблем, другите ще се раздвижат. Появата на полицаи на авто-мивка е като да извикаш „Пожар!“ в театър. — Бош нарочно задържа погледа си върху Брашър, най-неопитната от групата. Предишната вечер се бяха разбрали да не показват по никакъв начин, че между тях има нещо повече от колегиално познанство. — Разбрахте ли за какво говоря?

Тя се усмихна.

— Разбрах.

— Добре тогава. Ако сте готови, да вървим.

Двамата с Едгар се отправиха към неговия „Лексус“ — и изведнъж Бош осъзна, че колата лъщи като чисто нова.

— Мамка му!

— Е, какво сега? Грижа се за колата си.

Бош се огледа. В една бетонена ниша зад ресторанта за бързо хранене беше оставена кола, измита съвсем наскоро. От нея все още се стичаше вода и се събираше в голяма локва на паважа.

— Мини през тая локва няколко пъти, за да понацапаш колата.

— Хари, няма да мърся колата си с тия гадости.

— Хайде де, трябва да изглежда все едно има нужда от измиване, иначе няма смисъл да влизаме с нея в мивката. Сам го каза — момчето е бързо. Не е нужно да го предупреждаваме.

— Ама ние всъщност няма да мием колата. Цялата мръсотия ще си остане по нея.

— Виж какво, ако го хванем, ще накарам Айман и Лийби да го откарат и ще ти измием колата. Дори ще платя лично.

— Мамка му!

— Просто мини през локвата. Губим време.

Едгар изцапа колата и потегли към автомивката в пълно мълчание. Колата на двойката от „нравствена“ бе спряна на известно разстояние от входа, патрулката се намираще по-надолу по улицата, между други паркирани коли. Бош натисна копчето на предавателя си.

— Готови ли са всички?

Отговориха му две изпуквания от „нравствените“, последвани от гласа на Брашър:

— Готови сме.

— Окей, влизаме.

Едгар вкара колата на линията за обслужване, където се оставяше за почистване с прахосмукачка и клиентът поръчваше измиването. Очите на Бош се запреместваха от един работник на друг. Всички носеха оранжеви комбинезони и бейзболни шапки. Това забавяше разпознаването, но погледът му скоро попадна върху Джони Стоукс.

— Там е — каза той на Едгар. — До черното беемве.

Ясно му беше, че в момента, в който се подадат от колата, всички наоколо, които са си имали неприятности със закона, ще познаят, че са ченгета. Налагаше се възможно най-бързо да се доберат до Стоукс.

Той погледна към Едгар.

— Готов ли си?

— Давай.

Двамата отвориха вратите едновременно. Стоукс беше на около двайсет и пет метра от тях, с гръб, клекнал до колелата на беемвето. Бош чу Едгар да подхвърля в движение към някого да не се занимава с чистене и че ще се върне след минута.

Докато минат половината разстояние, ги забелязаха и някой зад тях се провикна: „Ченгета!“

Стоукс се изправи, обърна се и разбра, че търсят него. Беемвето блокираше най-прекия му път за бягство — наляво и през входа на автомивката. Той направи движение надясно, но спря, осъзнал, че там няма изход.

— Чакай! — извика Бош. — Искаме само да поговорим!

Стоукс видимо се отпусна. Бош продължи към него, а Едгар мина вдясно, за да попречи на евентуален опит за бягство.

Бош се приближи с широко разтворени ръце — в едната държеше радиостанцията си.

— Лосанжелиска полиция. Искаме само да ти зададем няколко въпроса.

— За какво?

— За...

Стоукс внезапно вдигна ръка и пръсна в лицето на Бош с почиставащата смес за гуми. После се втурна надясно, към мястото, където високата задна стена на автомивката се съединяваше със страничната стена на триетажен жилищен блок.

Бош вдигна ръце към очите си. Чу как Едгар изкрещя и хукна да гони Стоукс. Бош вдигна радиостанцията и изкрещя:

— Червено! Червено! Червено! Бяга към задния ъгъл. — После клекна, остави я на земята, обърса очите си с ръкава на якето и успя да ги отвори за миг. До задницата на беемвето имаше навит маркуч. Той пусна водата и поля цялото си лице, без да го е грижа за дрехите му. Очите му направо изгаряха.

След няколко секунди почувства облекчение, пусна маркуча на земята, без да го спира, и взе радиостанцията. Очите му още пареха, но виждаше достатъчно, за да може да се движи. Чу смеха на работниците, но не им обърна внимание.

Включи се на честотата на патрулните коли на холивудското управление.

— До патрулиращите от холивудското управление, полицаи в преследване на заподозрян, Ла Бреа и Санта Моника. Бял мъж, тридесет и пет годишен, тъмна коса, оранжев комбинезон. В близост до автомивката.

Не си спомняше точния адрес на автомивката, но всеки патрулиращ полицай със сигурност го знаеше. Той превключи на основната честота на управлението и изиска линейка за откарване на ранен полицай. Нямахме представа с какво са напръскани очите му. Чувстваше се по-добре, но не искаше да рискува с някое дълготрайно увреждане.

После се върна на оперативната честота на групата, за да разбере кой къде се намира. Отговори единствено Едгар.

— В единия от ъглите на оградата имаше дупка и той мина през нея. Сега е някъде между жилищните сгради на север от мивката.

— Къде са другите?

Връзката не беше много ясна — явно Едгар минаваше през зони със слабо покритие и не беше сигурно, че го е чул. Бош пусна радиостанцията в джоба си и отиде на бегом до дупката в оградата — намираше се зад два големи контейнера с течен сапун.

Промуши се през нея, като закачи якето си на някакво ръждиво желязо, и се озова в тясна уличка между жилищните блокове. Патрулната кола беше спряна в края ѝ — на четиридесетина метра — и двете ѝ врати зееха отворени. Другият край беше препречен от колата на двете ченгета от нравствена.

Бош бързо тръгна към патрулната кола, като се оглеждаше и слушваше внимателно. Опита се да влезе във връзка по радиостанцията си, но не получи никакъв отговор.

Патрулната беше спряна на рампата пред подземния гараж на най-големия от блоковете. Бош си спомни, че в досието на Стоукс фигурираше и автомобилна кражба. Логично беше да е влязъл в гаража, за да открадне кола, с която да се измъкне.

Гаражът беше огромен и очевидно следваше извивките на сградата. Имаше три ленти за паркиране и рампа, водеща към по-долен етаж. Не се виждаше жива душа. Единственият доловим звук бе капането на вода от някакви тръби. Бош тръгна по средната лента и извади пистолета си. Стоукс вече беше успял да пригоди за оръжие спрей, а гаражът му предоставяше много по-големи възможности в това отношение.

Оглеждаше автомобилите за следи от разбиване, но такива нямаше. До слуха му достигна ехото на бягащи стъпки на долния етаж.

Той бързо стигна до рампата и слезе надолу, като внимаваше да не издава никакъв звук.

Долният етаж беше още по-тъмен. Бош запристъпва предпазливо — и изведнъж някъде отпред проехтя напрегнатият глас на Брашър:

— Стой! Не мърдай!

Бош тръгна натам, пригответил оръжието си за стрелба. Би трябвало да предупреди за присъствието си — но това можеше да отклони вниманието на Брашър и да даде шанс на Стоукс да избяга или да се нахвърли върху нея.

Мина под наклона на рампата и ги видя — на не повече от петнайсет метра. Брашър беше изблъскала Стоукс до стената и го държеше в това положение, натиснала гърба му с ръка. Фенерчето ѝ беше оставено на земята до десния ѝ крак и лъчът му осветяваше стената. Беше си свършила работата перфектно.

Бош тръгна към тях, като наведе пистолета си.

И видя как Брашър отпусна ръката си, направи крачка назад и се огледа. Грешка, напълно несъвместима с това, на което я бяха учили по време на подготовката ѝ. Даваше пространство на Стоукс за нов опит за бягство.

Събитията сякаш влязоха в забавен кадър. Бош се опита да подвигне, но внезапно гаражът се изпълни от ослепителната светлина и гърма на изстрел. Брашър падна на земята, Стоукс остана прав. Звукът от изстрела отекна многократно от стените — не можеше да се разбере откъде се стреля.

Бош приклезна и се заоглежда. Същевременно вниманието му привлече Стоукс, който започна да се обръща. Видя също, че Брашър вдигна ръката, в която държеше пистолета си, и го насочва към Стоукс. Бош също насочи своя „Глок“ към него и изкрещя:

— Не мърдай!

И в следващата секунда беше до тях.

— Не стреляй! — изпищя Стоукс. — Не стреляй!

Бош не отместваше поглед от него. Очите му продължаваха да парят, но дори и едно премигване можеше да се окаже фатална грешка.

— Долу! Лягай долу! Веднага!

Стоукс се просна по корем и разпери ръце. Бош го прекрачи и със стотици пъти тренирано движение заключи китките му зад гърба.

После прибра пистолета в кобура и се обърна към Брашър. Очите ѝ бяха широко отворени. Шията и предницата на униформената ѝ риза бяха облени в кръв. Бош коленичи до нея и разкъса ризата ѝ. Кръвта беше толкова много, че не можа веднага да види раната. Куршумът беше влязъл в лявото ѝ рамо, само на сантиметър от презрамката на бронираната жилетка.

Кръвта не спираше да шурти и лицето на Брашър бързо пребледняваше. Устните ѝ се движеха, без да издадат звук. Бош се огледа за нещо, с което да спре кръвта, и погледът му попадна върху парцала, подаващ се от задния джоб на Стоукс. Измъкна го с рязко движение и го притисна върху раната. Брашър простена от болка.

— Знам, че те боли, Джулия, но трябва някак да спра кървенето.

Развърза вратовръзката си с една ръка и стегна импровизирания компрес.

— Потърпи, Джулия, потърпи...

Грабна радиостанцията си от земята и включи основната честота.

— Дежурен, ранен полицаи, долният етаж на гаража на жилищен блок на Ла Бреа Парк, Ла Бреа и Санта Моника. Имаме нужда от медицински екип ВЕДНАГА! Заподозреният е заловен. Потвърди, че ме чуваш.

След безкрайно дълго време дежурният диспечер поиска съобщението да бъде повторено — връзката се разпадала. Бош натисна копчето и изрева:

— Къде е медицинският екип? Има ранен полицаи! — Прехвърли се на връзка с групата. — Едгар, Еджууд, на долния етаж на гаража сме. Брашър е ранена. Хванахме Стоукс. Повтарям, Брашър е ранена. — Пусна радиостанцията и извика, колкото глас имаше. После свали якето си и го сви на топка.

— Не го направих аз! — изкрещя Стоукс. — Не знам какво...

— Млъкни! Млъкни, мамицата ти!

Бош напъха якето под главата на Брашър. Брадичката ѝ стърчеше нагоре, зъбите ѝ бяха стиснати от болка. Устните ѝ бяха почти бели.

— Идва линейка, Джулия. Повиках ги още преди да слеза, сигурно съм екстрасенс или нещо такова. Дръж се!

Тя отвори уста да каже нещо, но гласът ѝ беше заглушен от изпадналия в истерия Стоукс.

— Не съм аз! Не ги оставяй да ме утрепят. Не съм аз!

Бош легна с цялата си тежест върху гърба му и извика в ухото му:

— Млъкни, мамка му, или аз ще те убия! — После пак се обърна към Брашър. Очите ѝ бяха отворени, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Джулия, само още няколко минутки. Трябва да издържиш. — Измъкна пистолета от дясната ѝ ръка и го сложи на безопасно разстояние от Стоукс. После взе ръката ѝ в своите. — Какво стана? Какво стана, по дяволите?

Брашър отвори и затвори уста. По рампата се чу тропот на крака и Бош чу, че Едгар го вика.

— Тук съм! След секунда се появиха Едгар и Еджууд.

— Джулия! — извика партньорът ѝ. — О, по дяволите! — И без никакво колебание се засили и с всичка сила изрита Стоукс в ребрата. — Копеле мръсно! — Засили се за втори ритник.

— Не! Не го пипай! — извика Бош.

Едгар сграбчи Еджууд и го дръпна. Стоукс ревеше от болка.

— Отведи Еджууд горе и прати медицинския екип — викна Бош на Едгар. — Тук станциите не вършат работа и за пет пари.

Някъде горе се чува сирени.

Едгар хвана Еджууд за ръката и двамата хукнаха към рампата.

Лицето на Брашър беше като на смъртник. Бош не разбираше как това може да се случи от рана в рамото. Зачуди се дали не са били два изстрела и ехото да е заглушило втория. Огледа я, но не забеляза друга рана. Не посмя да я обърне — но пък и освен под рамото ѝ другаде нямаше кръв.

— Дръж се, Джулия. Чуваш ли ме? Линейката идва. Потърпи още мъничко.

Тя отвори отново уста и заговори:

— Той... той се опита да... — Стисна зъби и главата ѝ се отпусна безпомощно на една страна върху якето му. — Не беше... Аз не съм...

— Не говори. Пази си силите.

Гаражът се изпълни с шум и светлини. До тях спря линейка, а зад нея патрулна кола. Разтичаха се санитарни и униформени полицаи, Айман и Лийби също бяха тук.

— Божичко — молеше се Стоукс, — нека да не умре...

Един от санитарите избута Бош, за да не им пречи. Внезапно Брашър го сграбчи за китката и го придърпа към себе си. Гласът ѝ

беше почти недоловим:

— Хари, не им позволявай...

Санитарят сложи на лицето ѝ кислородна маска и прекъсна думите ѝ.

Бош стисна за секунда глезена на Брашър.

— Ще се справиш, Джулия.

— Добре, Джулия — каза вторият санитар и се наведе над нея. Носеше голяма медицинска чанта. — Аз съм Еди, а това е Чарли. Ние ще те оправим. Точно както каза приятелчето ти — ще се справиш. Но трябва да се стегнеш. Трябва да го искаш, Джулия. Трябва да се бориш.

Тя се опита да каже нещо, но маската ѝ пречеше. На Бош му се стори, че чу една дума — „безчувствена“.

Санитарите започнаха работата си, като Еди не спираше да ѝ говори. Бош отиде при Стоукс, изправи го и го дръпна настрани.

— Ребрата ми са потрошени — оплака се Стоукс. — Трябва да видят и мен.

— Нищо не могат да направят за теб, така че по-добре си затваряй скапаната уста.

Приблжиха се две униформени ченгета. Бош ги позна — бяха от екипа на Джулия, онези, които преди няколко вечери я насърчаваха да не унива.

— Можем да го отведем до участъка.

— Няма нужда, аз ще се оправя — каза Бош.

— Вие трябва да останете тук за ПУП, детектив Бош.

Прави бяха. Екипът, разследващ „Престрелки с участието на полицаи“, скоро щеше да дойде и Бош щеше да бъде разпитан като основен свидетел. Но нямаше намерение да повери Стоукс на човек, в когото нямаше абсолютно доверие, така че го поведе нагоре по рампата.

— Чуй ме, Стоукс, искаш ли да живееш?

Младежът не отговори. Вървеше, приведен от болката в ребрата. Бош го сръга точно там, където го беше изритал Еджууд, и Стоукс изстена.

— Слушаш ли ме? — попита Бош. — Искаш ли да живееш?

— Да!

— Тогава слушай какво ти говоря. Ще те сложа в стая и няма да говориш с никой друг освен с мен. Разбра ли?

— Разбрах. Само не им давай да ме бият. Нищо не съм направил. Не знам какво стана. Тя ми каза да се обърна към стената и аз го направих. Кълна се, само...

— Млъквай! — заповяда Бош.

По рампата се спускаха още ченгета и Бош искаше по-бързо да измъкне Стоукс оттук.

Излязоха на улицата и Бош видя Едгар — говореше по мобилния си телефон и същевременно направляваше влизането на още една линейка в гаража. Бош побутна Стоукс към него.

— Тъкмо говорих с лейтенанта. Идва насам — каза Едгар.

— Супер. Къде ти е колата?

— В автомивката.

— Вземи я. Ще закараме Стоукс в участъка.

— Хари, не можем просто така да изчезнем от мястото на...

— Видя какво направи Еджууд. Трябва да закараме това лайно на безопасно място. Вземи си колата. Аз отговарям, ако има разправии.

— Дадено. — Едгар затича към автомивката.

Бош заведе Стоукс до един стълб и го закопча за него. После каза:

— Стой кротко. — Отдръпна се и прокара ръка през косата си. — Какво, по дяволите, се случи там долу?

Не осъзна, че е произнесъл гласно последния въпрос, докато Стоукс не запелтечи, че не е направил нищо.

— Млъквай. Не говоря на теб — срязва го Бош.

32.

Преведоха Стоукс през централното помещение на участъка до стая за разпити номер 3, където заключиха белезниците му към стоманен пръстен, завинтен в средата на масата.

— Сега седиш и чакаш — каза Бош.

— Не ме оставяйте тук — заподсмърча Стоукс. — Те ще влязат и...

— Никой няма да влиза освен мен — отвърна Бош. — Просто стой мирно.

Двамата с Едгар излязоха от стаята и я заключиха. Бош отиде до бюрата на детективите по убийства. Помещението беше празно. Така ставаше при всяко раняване на ченге — това пазеше всеобщата вяра в екипната система. Всеки искаше да се реагира по същия начин, ако с него се случи същото.

Бош имаше нужда от цигара, от време за мислене и от отговори. Главата му беше пълна само с мисли за Джулия.

Ясно му беше, че хората от ПУП съвсем скоро ще потърсят и него, и Стоукс, така че вдигна слушалката и набра дежурната стая. Обади се Манкиевич, вероятно единственото останало ченге в участъка.

— Някакви новини? — попита Бош. — Как е тя?

— Не знам. Чувам, че е зле. Ти къде си?

— В централното. Човекът е при мен.

— Хари, какви ги вършиш? ПУП са плъзнали навсякъде. Трябва да си на мястото на произшествието. И двамата трябва да сте там.

— Да речем, че съм се опасявал от влошаване на положението. Нали ще ми кажеш веднага щом научиш нещо за Джулия?

— Дадено.

— Твоят човек, Еджууд, за малко да изкара с ритник червата на задържания. Както си беше закопчан с белезници на земята. Сигурно му е строшил четири-пет ребра.

Манкиевич мълчеше.

— Ти избираш. Мога да карам по разпоредбите или мога да те оставя ти да се разправяш с него.

— Аз ще се погрижа.

— Добре. Не забравяй да ми кажеш, ако научиш нещо. — И затвори.

— Какво ще правим със Стоукс? — попита Едгар. — И какво, мамка му мръсна, стана в оня гараж?

— Не знам. Отивам да си поговоря с тоя тип за Артър Делаacroa и да видя какво мога да измъкна преди да са го докопали ПУП. Гледай да ги задържиш, като се появят.

— Разбира се. За теб ще направя чудеса от героизъм.

— Знам.

Бош тръгна към трета стая, но се сети, че Бродли от вътрешни разследвания не му е върнала касетофона, а той искаше да запише разпита на Стоукс. Така че първо влезе в апаратната към трета стая и включи камерата и касетофона и чак после отиде при арестанта.

В очите на младия мъж не беше останала и искрица живот. Преди по-малко от час той лъскаше черното беемве и си докарваше пари. В момента перспективата пред него беше връщане в затвора, и то при най-добрия изход от ситуацията. Кръвта на ченге събираше всички акули. Застреляните при опит за бягство или обесилите се по стаи като тази бяха много. Или поне така се говореше.

— Стегни се и не прави глупости — каза Бош. — Не се тиквай в устата на вълка. Разбираш ли ме?

Стоукс кимна.

Бош видя пакет „Марлборо“ в джобчето на комбинезона на Стоукс и посегна да го вземе. Стоукс трепна уплашено.

— Спокойно.

Бош измъкна пакета и си запали цигара с кибрита, пъхнат под целофана. Взе един пепелник и пусна клечката в него.

— Ако исках да те убия, можех да го направя в гаража. Мерси за цигарата.

Глътна дима с наслада. Не беше пушил от два месеца.

— Може ли и аз да запаля? — попита Стоукс.

— Не заслужаваш. Нищо не заслужаваш. Но ще ти предложи малка сделка.

Стоукс го погледна.

— Предлагам ти танто за танто. Забравяш за ритника в ребрата и се държиш като мъж, а аз ще забравя, че ме пръсна с оная гадост в лицето.

— Ама ребрата ми са потрошени!

— И моите очи още парят. Това беше химикал за почистване. За такова нещо прокурорът ще ти лепне нападение срещу полицай при изпълнение на служебните му задължения преди да си успял да преброиш до пет. Значи споразумяваме ли се?

Стоукс кимна, но добави:

— Каква ще е разликата? Ще кажат, че аз съм я прострелял. А аз...

— Но аз знам, че не си ти.

В очите на Стоукс проблесна слаба надежда.

— И ще им кажа точно какво съм видял.

— Окей. — Гласът на Стоукс не беше повече от шепот.

— Така че да започнем от самото начало. Защо побягна?

— Аз така си правя. Бягам. Аз съм осъждан, а ти си законът. Аз съм от тия, дето бягат.

Бош осъзна, че в цялата бъркотия не се беше сетил да претърси Стоукс. Каза му да стане, което при неговото положение означаваше да се наведе над масата, застана зад него и започна да бърка в джобовете му.

— Носиш ли игли?

— Не, никакви игли.

— Това е добре, защото не искам да се набода. Ако се набода, всякакви уговорки отпадат.

Докато претърсваше, цигарата остана между устните му. Пушекът щипеше бездруго възпалените му очи. Бош извади портфейл, ключове и навити на руло банкноти — общо 27 долара, в банкноти по 1 долар. Бакшишите на Стоукс за деня. Нищо друго. Дори да бе имал наркотици за продажба или лична употреба, ги беше изхвърлил по време на бягството си.

— Ще претърсват с кучета — каза Бош. — Ако си хвърлил някъде трева, ще я намерят и дотам си.

— Нещо не съм хвърлял. Ако намерят нещо, те са си го поставили.

— Разбира се, няма друг начин.

Бош седна на мястото си.

— Какво ти казах в самото начало? Казах: „Искам да поговорим“. Кое то беше самата истина. Всичко това можеше да бъде избегнато, ако си беше отварял ушите.

— Ченгетата никога не идват за едното говорене. Винаги искат още нещо. — Осъжданите познаваха добре законите на улицата, не можеше да се отрече.

— Разкажи ми за Артър Делаacroa.

Стоукс го изгледа объркано.

— Какво? Кой?

— Артър Делаacroa. Приятелчето ти, с което сте карали скейтборд. Като деца. Помниш ли?

— Господи, това беше толкова...

— Много отдавна. Знам. Затова питам.

— Какво да разказвам? Той отдавна изчезна.

— Разкажи ми за него. Разкажи ми за изчезването му.

Стоукс сведе поглед към ръцете си и бавно поклати глава.

— Беше много отдавна. Не мога да си спомня.

— Опитай. Защо изчезна?

— Не знам. Просто не можеше повече да издържа тая отврат и избяга.

— Каза ли ти, че ще бяга?

— Не, просто избяга. Един ден просто го нямаше. И никога вече не го видях.

— Каква отврат?

— Какво имаш предвид?

— Каза, че не можел повече да понася тая отврат и избягал. За какво говориш?

— Аа, за всичките гадости в живота му.

— Неприятности вкъщи?

Стоукс се разсмя и повтори, имитирайки Бош:

— Неприятности вкъщи? Че кой ги няма?

— Имам предвид дали е бил тормозен — физически малтретиран — в къщи.

Стоукс пак се разсмя.

— Моят старец навремето по-скоро би стрелял по мен, вместо да поговорим. Когато бях на дванайсет, веднъж метна по мен пълна кутия

бира. Само защото му изядох манджата, дето искаше да я изплюска. Тогава ме взеха от него.

— Много неприятно наистина, но сега говорим за Артър Делаacroa. Казвал ли ти е някога, че баща му го е удрял?

— Нямаше нужда да ми казва, нали виждах синините.

Момчето ходеше непрестанно с италиански грим.

— Било е от скейтборда. Много е падал.

— Ами! Арти беше най-добрият. Само с това се занимаваше. Страхотно добър беше.

Бош чу, че на етаж се качват хора, пресегна се и заключи вратата.

— Спомняш ли си, когато Артър е бил в болница? Бил си е ударил главата. Каза ли ти, че е от скейтборд?

Стоукс смръщи вежди и сведе поглед.

— Спомням си, че главата му беше обръсната, а шевовете му можеха да стигнат за цял цип. Но не мога да си спомня какво...

Някой се опита да отвори вратата, последва силно тропане и се чу глас:

— Детектив Бош, аз съм лейтенант Гилмор, ПУП. Отворете.

Стоукс рязко се дръпна назад и в очите му блесна паника.

— Не! Не им давайте да...

— Млъкни! — Бош го сграбчи за яката и го дръпна към себе си. — Слушай ме, това е важно.

Тропането по вратата се поднови.

— Значи казваш, че Артър никога не е споделял баща му да го е удрял?

— Виж, отърви ме и ще кажа каквото искаш. Дадено. Баща му беше мръсник. Искаш да кажа, че Арти ми е казал, че баща му го е бил с дръжката на метлата? Ще го кажа. Искаш да е с бейзболна бухалка? Добре, ще кажа, че...

— Не искам да казваш нищо, освен истината, дяволите те взели! Казвал ли ти го е някога, или не?

Вратата се отвори. Бяха използвали ключа от пропускател. Влязоха двама мъже в костюми. Бош познаваше Гилмор. Вторият беше непознат.

— Стига толкова — заяви Гилмор. — Бош, какво правиш, по дяволите?

— Казвал ли ти е? — повтори Бош. Вторият от мъж извади от джоба си ключове и започна да сваля белезниците на Стоукс.

— Нищо не съм направил — започна да протестира Стоукс. — Не съм...

— Казвал ли ти е? — изкрещя Бош.

— Изкарай го оттук — изръмжа Гилмор на колегата си. — Сложи го в друга стая.

Вторият костюмиран избута Стоукс от стаята. Белезниците на Бош останаха върху масата. Той се беше втренчил в тях безсмислено. Стоукс не беше добавил нищо към разследването. Джулия беше простреляна за нищо.

— И какво по дяволите правеше тук, Бош? — попита Гилмор.

Гилмор потрепваше с гумичката на молива по масата. Бош никога не беше имал доверие на следовател, който си води бележките с молив. Обаче работата на ПУП се състоеше в това да нагласят фактите към картинката, която управлението желаше да представи на широката публика. Екип на пищеци само с моливи, защото мастилото и написаното на машина не се трие.

— Значи да повторим още веднъж — каза Гилмор. — Разкажи ми пак какво направи полицаи Брашър.

Бош погледна покрай него към непрозрачното стъкло, зад което със сигурност се намираха поне петима души, най-вероятно и Ървинг сред тях. Питаше се дали някой е забелязал, че видеото е включено. Ако бяха забелязали, веднага щяха да го изключат.

— Някак си се простреля.

— И ти го видя.

— Не съвсем. Видях го изотзад. Тя стоеше с гръб към мен.

— Тогава откъде знаеш, че се е простреляла?

— Защото освен нея, мен и Стоукс, нямаше никого. Аз нея прострелях и Стоукс не го направи. Значи се е простреляла сама.

— По време на боричкането си със Стоукс?

— Нямаше боричкане по време на изстрела. Не знам какво е станало преди пристигането ми, но когато се чу изстрелът, двете ръце на Стоукс бяха на стената, а той беше с гръб към Брашър. Полицаи Брашър беше поставила едната си ръка на гърба му, за да му попречи да се движи. Видях я да прави крачка назад и да отпуска ръката си. Не

видях оръжието, но чух изстрела и видях пламъка да излиза от някъде пред нея. После тя падна.

Гилмор усили потропването по масата.

— Това вероятно пречи на залиса — отбеляза Бош. — Всъщност да, забравих, че вие никога нищо не записвате на касета.

— Не се разсейвай. Какво се случи по-нататък?

— Хукнах към тях. Стоукс започна да се обръща, за да види какво се е случило. Както лежеше, полицай Брашър вдигна дясната си ръка и се прицели в него.

— Но не стреля, нали?

— Не. Аз извиках на Стоукс: „Не мърдай!“, тя не стреля и той не помръдна. Приблжих се до Стоукс, накарах го да легне и му сложих белезници. Обадих се по радиостанцията за помощ и се опитах да окажа първа помощ на полицай Брашър, доколкото ми беше възможно.

Гилмор дъвчеше дъвка и мляскаше, което много дразнеше Бош.

— Това, което не схващам, е защо тя ще се прострелва? — попита Гилмор след няколко примлясквания.

— Ще трябва да питаш нея. Казвам само това, което съм видял.

— Да, но сега питам теб. Бил си там. Какво мислиш?

Бош замълча. Всичко бе станало толкова бързо... Пък и докато се занимаваше със Стоукс, беше изключил за гаража. Сега образите се превъртаха в главата му. Накрая сви рамене.

— Не знам.

— Да допуснем, че си прав. Да допуснем, че е прибирала пистолета си в кобура. Против правилата е, но да го допуснем, теоретично. Прибира пистолета, за да сложи белезници на задържания. Кобурът е на дясното ѝ бедро, а раната — на лявото рамо. Как си го представяш?

Бош си спомни как Джулия го разпитваше за белега на лявото му рамо преди няколко дни. За това как е бил прострелян и какво е усещането. Стори му се, че таванът на стаята се спуска все по-ниско и го задушава. Започна да се поти.

— Не знам — отговори той.

— Не може да се каже, че знаеш много, а, Бош?

— Знам само каквото видях. Казах ти какво видях.

Прищя му се да не бяха взели цигарите на Стоукс.

— Какви бяха взаимоотношенията ви с полицай Брашър?

— Какво искаш да кажеш?

— Чувам, че си я чукал. Това искам да кажа.

— И какво е общото със случая?

— Не знам. Може би ти ще ми кажеш.

Бош не отговори. Мъчеше се да не избухне.

— Първо на първо, отношенията ви са нарушение на вътрешните правила на управлението — продължи Гилмор. — И ти го знаеш. Тя е към патрулните. Аз съм детектив.

— Мислиш, че има значение? Няма никакво значение. Ти си Д-3. Това е надзираващо ниво. Тя е новобранец. Ако бяхме в армията, щяха да те разжалват, като за начало. Можеше и в ареста да те вкарат.

— Само че тук е полицейското управление на Лос Анжелис. Какво трябва да очаквам при това положение, повишение?

За първи път от началото на разговора Бош си показваше зъбите. Предупреждение към Гилмор да внимава. Имаше няколко добре известни прецедента на топли отношения между старши и по-редови служители. Добре известна беше готовността на полицейския съюз, представляващ интересите на служителите до нивото на сержант, да оспори с необходимите доказателства всяка дисциплинарна мярка, предприета по така наречените правила за защита от сексуален тормоз.

— Не ми трябва остроумните ти забележки — каза Гилмор. — В момента се опитвам да провеждам разследване. — Той погледна нахвърляното в бележника си. Тактиката беше очевидна: вървеше се по обратния път — от готовото заключение към събирането само на факти, които биха могли да го подкрепят. — Как са ти очите?

— Като пържени яйца. Едното ме боли ужасно.

— Каза, че Стоукс те е пръснал с очистващ разтвор?

— Точно така.

— Кое то за момент те е ослепило?

— Точно така.

Гилмор стана и се заразхожда в тясното пространство зад стола си.

— Колко време мина между пръскането и слизането ти в гаража, където според теб си видял Брашър да се прострелва?

Бош се замисли за кратко.

— Изплаквах си очите и се включих в преследването. Бих казал, не повече от пет минути. Но не много по-малко.

— Значи за пет минути от сляп като къртица си станал човек с орлов поглед?

— Без да употребявам същите сравнения, времевата рамка е точна.

— Е, благодаря ти, поне едно нещо разбрах.

— Няма защо, лейтенант.

— Значи казваш, че не си видял борба за контрол над оръжието на полицай Брашър преди изстрела. Правилно ли разбирам?

Играта на думи беше прозрачна. Бош се наведе над масата.

— Нямаше борба. Не видях борба, защото нямаше такава, и няма какво да го увърташ. Ако имаше борба, щях да съм я видял. Достатъчно ясно ли се изразих?

Гилмор продължи да се разхожда, без да отговори.

— Защо просто не направите тест за барутни отлагания на Стоукс? На ръцете и облеклото му? Нищо няма да намериш и цялото ти разследване ще приключи доста бързо.

Гилмор поклати глава.

— С удоволствие бих го направил. В нормална ситуация започваме точно с това. Конкретният проблем е, че ти си нарушил правилата тотално. Извел си Стоукс от мястото на престъплението и си го довел тук. Прекъснал си доказателствената верига, нали ти е ясно? Той е имал възможност да се измие, да се преоблече и бог знае още какво, защото ти лично си му я дал, като си го извел.

— Реших, че е налице елемент на заплахата за неговата сигурност. Партньорът ми е на същото мнение, Стоукс също. Освен това не съм го изпускарал и за момент от поглед, докато вие не нахлухте като хуни.

— Това не променя факта, че ти очевидно смяташ собственото си разследване за по-важно от събирането на фактите относно прострелването на полицай, не е ли така?

Бош нямаше готов отговор. Но изводът, към който се стремеше Гилмор, ставаше съвсем прозрачен. Целта беше да се заключи убедително, че Брашър е била простреляна в резултат на схватка за оръжието ѝ. Така изглеждаше героично. А ползата за репутацията на управлението беше несравнима: нямаше нищо по-привлекателно за положителната реакция на обществеността от раняването на едно добро ченге, още повече жена, и то наскоро постъпила, по време на изпълнение на служебния ѝ дълг. Така се напомняше колко опасно е

все пак да си в тази професия и се подчертаваше колко добри и благородни са въпреки всичко хората, които се занимават с нея.

Алтернативата — че Брашър се е простреляла сама, щеше да ги направи за смях. И то съвсем не за първи път.

На пътя за изковаване на такъв извод — какъвто желаеха Гилмор, Ървинг и подобните им — стояха Бош и Стоукс. Вторият не представляваше сериозна пречка. Осъден, който можеше отново да се озове в затвора за стрелба по полицаи, не беше в състояние да придаде тежест на думите си. Съвсем друго обаче беше очевиден с полицейска значка. На Гилмор щеше да се наложи да нагласява казаното от Бош съответно на желаниния резултат или да замазва. Първото естествено слабо място на показанията му беше физическото му състояние. Следващото щеше да е атака по професионализма му. Би ли отишъл Бош дотам, че за да запази Стоукс като свидетел по разследване за убийство, да излъже, че не го е видял да стреля по полицаи?

За Бош подобна тактика изглеждаше гротескна, но през годините беше виждал да се допускат не по-малко гротескни нередности, само и само на хората да се представи един предварително изготвен образ на управлението.

— Чакай малко. — Бош едва се сдържа да не го наругае. — Ако се опитваш да ми кажеш, че лъжа за Стоукс и Джулия — искам да кажа полицаи Брашър, — за да откъсна свидетел за разследването си, тогава, с цялото дължимо уважение, ще ти кажа, че си се побъркал.

— Детектив Бош, просто разсъждавам над всички възможности. Такава ми е работата.

— Можеш да си я вършиш и без мен. — Бош се изправи и отиде до вратата.

— Къде отиваш?

— Приключих тук.

Бош погледна към непрозрачното стъкло на стената, после погледна към Гилмор.

— Имам една новина за теб, лейтенант. Теорията ни нищо не струва. Стоукс няма абсолютно никакво значение за моето разследване. Нула. Джулия беше простреляна за нищо.

— Но не го знаеше преди да го доведеш тук, нали?

Бош бавно поклати глава.

— Приятен ден, лейтенант.

И тръгна да излиза — и едва не връхлетя върху Ървинг, който бе в коридора пред вратата на стаята.

— Влезте за минута, детектив — каза Ървинг спокойно. — Ако обичате.

Бош се върна в стаята, последван от Ървинг.

— Лейтенант, оставете ни сами — каза заместник-шефът. — Искам и всички, които са в наблюдателната зала, да излязат оттам.

— Да, сър — каза Гилмор и излезе.

— Сядай — нареди Ървинг на Бош.

Бош се върна на стола си срещу огледалната стена, а Ървинг остана прав. След малко започна да се разхожда пред стъклото и Бош трябваше да следи два образа едновременно.

— Ще обявим случая като неволно прострелване — продължи Ървинг, без да гледа Бош. — Полицай Брашър е заловила заподозрения и е произвела неволен изстрел, прибирайки оръжието си в кобура.

— Това ли каза тя?

— Доколкото ми е известно, тя е говорила само с теб, а ти твърдиш, че не е ставало дума конкретно за стрелбата.

Бош кимна.

— Значи толкова?

— Не виждам причина да се продължава повече.

— Ако не можем да бъдем честни със себе си, как бихме могли някога да кажем истината на хората от улицата?

— Не възнамерявам да водя философски спор с теб. Решението е взето.

— От вас.

— Да, от мен.

— Ами Стоукс?

— В ръцете на прокурора е. Може да бъде обвинен за извършване на убийство, при условията на рецидив. Стрелбата е следствие изключително на опита му за бягство. Легалната формулировка ще се доуточни. Ако се установи, че вече е бил заловен, когато е бил произведен фаталният изстрел, вероятно би могъл да...

— Чакайте! — Бош скочи от стола. — Убийство? Фатален изстрел ли казахте?

Ървинг се обърна към него.

— Лейтенант Гилмор не ти ли каза?

Бош се строполи в стола, опря лакти на масата и закри лицето си с ръце.

— Куршумът е ударил раменната кост и очевидно е рикоширал вътре в тялото ѝ. Излязъл е през гръдната кост, засягайки сърцето. Починала е преди да стигне до болницата.

Бош наведе глава. Почувства, че му се вие свят. Опита се да диша дълбоко, докато пристъпът отmine. Гласът на Ървинг доплува отнякъде, прониквайки в мрачната бездна на съзнанието му:

— Детектив, в това управление има няколко души, наричани „магнити за лайна“. Сигурен съм, че сте чували тези думи. Изразът не е точно по моя вкус, но смисълът е верен — неприятности се случват главно на този определен кръг хора. Многократно. И винаги на тях.

Бош зачака последния удар.

— За съжаление, детектив Бош, вие сте един от тези хора.

Бош несъзнателно кимна. Мислеше за момента, когато санитарят бе поставил кислородната маска на лицето на Джулия.

Не им позволявай...

Какво искаше да каже? Не им позволявай какво? В главата му се зараждаше идея какво е недоизказаното. Гласът на Ървинг още веднъж се намеси в мислите му:

— Проявявах огромно търпение към вас години наред. Но стигнах предела на търпението си. Както и цялото управление. Искам да започнете да мислите за пенсиониране. Скоро, детектив. Скоро.

Бош не отвърна нищо. Главата му остана наведена. След секунди чу отварянето и затварянето на вратата.

33.

Джулия Брашър беше погребана в късната сутрин на следващия ден в Холивуд Мемориъл Парк. Понеже беше загинала при изпълнение на служебния си дълг, церемонията беше официална — с мотоциклетен кортеж, почетна стража и салют от дващест и един изстрела. Петте хеликоптера на управлението — цялата му въздушна сила — кръжаха над гробищата във формация „загинал служител“.

Минали бяха обаче по-малко от дващест и четири часа от смъртта и другите полицейски управления от щата, а и от югозапада, каквато беше практиката, не бяха представени особено добре. По стандартите на полицейските погребения церемонията не беше от най-впечатляващите. Нормално, смърт при престрелка би докарала достатъчно сини униформи да се изпълни цялото гробище. Полицай, прострелял се, докато прибира оръжието си в кобура, не влизаше стриктно в рамките на полицейската митология и това явно бе накарало някои да не присъстват на погребението.

Бош бе застанал почти най-отзад. Главата му пулсираше — следствие от нощ на пиене в опит да потисне болката и чувството за вина. От земята се бяха появили нечий кости и като резултат в нея бяха заровени други двама души — без никаква съществена причина за това. Очите му бяха кръвясали и подути, но вътрешното разяждане беше много по-болезнено от напръскването със спрей в очите.

Забеляза Тереза Корасон, разположила се на първия ред между по-почетните гости, доколкото такива присъстваха. Този път, по изключение, без оператора си. Носеше слънчеви очила, но не беше трудно да се разбере, че го е видяла. Устните ѝ бяха свити в тънка, строга линия. Перфектно изражение за погребение.

Бош първи отклони поглед.

Денят беше разкошен. Силен вятър от океана беше разчистил за малко градския смог. Разкъсани облаци се носеха високо в небето, смесени със следите от самолети. Въздухът ухаеше от цветята, поставени на гроба и около него. От позицията си Бош виждаше, като

фон на церемонията, накривените букви, образуващи думата „Холивуд“ върху хълма Лий.

Шефът на полицията не произнесе традиционната си възхвала, използвана за служители, загинали, изпълнявайки дълга си. Вместо него говори началникът на полицейската академия — за опасностите в полицейската работа, които винаги изскачат от най-неочакваното място и за това как смъртта на полицай Брашър може да спаси живота на други нейни колеги, като им напомня никога да не престават да са нащрек. В десетте минути на речта си той не я нарече другояче освен „полицай Брашър“, което остави неудобното впечатление за безличност.

През цялото време Бош си представяше акули с разтворени пасти и изригващи разтопена лава вулкани. Питаше се дали най-накрая Джулия се е доказала на хората, на които искаше да се докаже.

Между голямата група сини униформи, заобиколили ковчега, се беше вклинило сиво петно. Адвокатите. Баща ѝ, придружен от служители на фирмата. Във втората редица, зад бащата, бе мъжът от снимката върху лавицата над камината. Бош си представи как отива до него и го зашлепява в лицето или го изритва с коляно между краката. Насред погребалната церемония и то така, че всички да видят. Би му казал и може би че той е човекът, запратил я по пътя, на който бе намерила смъртта си.

Не се поддаде на желанието си. Да прикачиш някому вината за каквото и да било не беше нищо повече от опростяване. Всеки сам избираше посоката в живота си. Независимо накъде го насочват или подтикват. Всеки си има клетка, в която да се пази от акули. Всеки си носи риска, ако пожелае да отвори вратата на клетката и да излезе от нея.

За почетния салют бяха избрани седем души от класа на Брашър в академията. Те вдигнаха оръжието си към синьото небе и изстреляха три залпа с халосни патрони. Бронзовите гилзи заваляха по тревата като падащи сълзи. Още преди ехото от изстрелите да е заглъхнало, вертолетите направиха кръг над събраното множество и с това церемонията приключи. Бош се отправи към гроба, като се разминаваше с хора, които си тръгваха. Някой го хвана за лакътя и той се обърна. Беше Еджууд, партньорът на Брашър.

— Аз... искам да се извиня за това, което направих вчера. Няма да се повтори.

Бош замълча. Нямаше какво да казва на Еджууд.

— Предполагам, че не си го съобщил на хората от ПУП и... и искам да ти кажа, че го оценявам.

Бош продължи да го гледа безмълвно. Еджууд се почувства неудобно, кимна и се отдалечи. Оказа се, че точно зад него стои жена — латино тип, с посребряла коса. Бош веднага я позна.

— Доктор Инохос.

— Как си, Бош?

Косата беше основният белег за разпознаване. Преди почти седем години, когато Бош беше редовен посетител на кабинета ѝ, косата на Инохос беше тъмнокафява, без следа от сиво. Все още беше привлекателна жена, независимо дали в кафяво, или сиво. Но промяната поразяваше.

— Добре съм. Как е положението на психичния фронт?

Тя се усмихна.

— Добре.

— Чух, че сега командвате парада.

Тя кимна. Бош започна да се изнервя. С нея се бяха виждали два пъти седмично по времето, когато му бяха наредили да излезе в отпуск за преодоляване на стрес. Беше ѝ разказал за себе си неща, които никой друг никога не беше чувал. Не бяха разговаряли, след като се върна на работа.

До днешния ден.

— Познавахте ли Джулия Брашър? — попита той.

Не беше необичайно за полицейски психолог да присъства на погребение на служител — за да предложи утеха и съветите си на близките на загиналия.

— Не точно. Не лично. Като ръководител на отдела прегледах молбата ѝ за постъпване и интервюто. С утвърдително мнение. — Тя го гледаше изучаващо. — Разбрах, че сте били близки. И че си бил очевидец на прострелването ѝ.

От двете им страни минаваха хора. Инохос се приближи към Бош, за да не се чува за какво говорят.

— Не е времето и мястото, но искам да си поговорим за нея, Хари.

— Какво има да се говори?

— Искам да знам какво се случи. И защо.

— Инцидент. Говорете с Ървинг.

— Говорих. И не съм доволна. Съмнявам се, че и ти си.

— Вижте, докторе, тя е мъртва. Няма да...

— Аз подписах документите ѝ. Благодарение на моя подпис тя получи значката. Ако сме направили пропуск — ако аз съм направила пропуск, искам да го знам. Ако е имало знаци, трябвало е да ги забележим.

Бош наведе поглед към тревата в краката им.

— Не се тревожете, имаше знаци, които аз трябваше да видя. Но също не събрах две и две.

Тя се приближи още, така че Бош нямаше накъде да отклони поглед.

— Значи съм права. Имало е и още.

— Нищо очевидно. Тя просто живееше на ръба. Поемаше рискове, включително и на работа. Опитваше се да докаже нещо. Не смятам, че е била уверена дори в желанието си да бъде полицай.

— Да доказва на кого?

— Не знам. На себе си, на някой друг.

— Хари, знам, че инстинктите ти работят безотказно. Какво още?

Бош сви рамене.

— Думи, постъпки... Имам белег от куршум на рамото. Пита ме за него. Казах ѝ, че съм извадил късмет, че ме е ударил точно в костта. И... мястото, в което се е простреляла, е същото. Само... при нея... имаше и рикошет. Не го е очаквала.

Инохос кимна и зачака.

— Знаете ли, една мисъл ми се върти непрекъснато и това е непоносимо.

— Разкажи ми, Хари.

— Непрекъснато се повтаря в главата ми. Което видях и което знам. Тя насочи пистолета си към него. И си мисля, че ако не бях там и не бях извикал, щеше да го застреля. После щеше да постави пистолета си в ръцете му и да изстреля куршум в тавана или в някоя от колите. Или може би пак в него. Нямахте да е от значение, при

положение че после щеше да може да твърди, че се е опитал дай отнеме оръжието.

— Да не би да ми казваш, че се е простреляла, за да има основание за пред другите да излезе герой?

— Не знам. Говореше как светът се нуждаел от герои. Особено сега. Казваше, че се надявала един ден да получи шанса да бъде герой. Но си мисля, че не е само това. Като че ли искаше да има и белега, и опита, придобит с него.

— И беше готова да убие за това?

— Не знам. Не знам дали изобщо има истина в думите ми. Знам, че макар и новобранец, тя беше достигнала точката на разделение между нас и тях, когато всеки, който не носи значка, е боклук. Може да е търсела изход...

Бош поклати глава и погледна встрани. Гробището вече беше почти безлюдно.

— Не знам. Като го казвам, ми звучи... Не знам. Шантав свят. — Той се отдръпна на крачка от Инохос. — Вероятно човек никога не може да познава друг човек достатъчно, нали? Може само да си го мисли. Може да си достатъчно физически близък с някого и да не знаеш какво всъщност става вътре в този човек.

— Така е, не можеш. Всеки има тайни.

Бош кимна и понечи да се отдалечи.

— Почакай, Хари. — Тя отвори чантата си и започна да рови в нея. — Все пак искам да поговорим. — Извади визитна картичка и му я подаде. — Искам да ми се обадиш. Абсолютно неофициално и конфиденциално. За доброто на управлението.

Бош едва не се изсмя.

— Управлението пет пари не дава. Управлението го е грижа за имиджа му, не за истината. А когато истината застрашава имиджа, да върви по дяволите истината.

— Мен ме е грижа, Хари. Както и теб.

Бош сложи картичката в джоба си.

— Добре, ще се обадя.

— Има и номера на мобилния ми телефон. — Тя протегна ръка и хвана неговата. — Ами ти, Хари? Наред ли са нещата при теб?

— Единствените изключения са, че я загубих и Ървинг ми каза да започна да мисля за пенсиониране. Всичко останало е наред.

Инохос се намръщи.

— Дръж се, Хари.

Бош кимна. Беше казал същото на Джулия малко преди смъртта ѝ.

Инохос си тръгна и Бош продължи към гроба. Мислеше, че вече е останал сам. Взе шепа пръст от купчината и погледна в него. Цял букет и няколко цветя бяха пуснати върху капака на ковчега. Бош си спомни, че само преди две нощи беше държал Джулия в ръцете си. Искаше му се да беше предусетил какво може да се случи. Искаше му се да беше събрал отделните парчета навреме в ясната картина за това накъде се е отправила тя.

Вдигна бавно ръка и остави пръстта да изтече между пръстите му.

— Град от кости — прошепна той.

Пръстта падаше върху ковчега като изчезващ сън.

— Предполагам сте я познавали.

Бош бързо се извърна. Беше баща ѝ, с тъжна усмивка. В гробището вече бяха само те двамата.

— Съвсем отскоро. Започвах да я познавам. Съжалявам за загубата ви.

— Фредерик Брашър. — Мъжът протегна ръка.

Бош посегна да я поеме, но се спря.

— Ръката ми е мръсна.

— Няма нищо. Моята също е мръсна.

Стиснаха си ръцете.

— Хари Бош.

— Детективът. Вчера сте били с нея.

— Да. Опитах се... Направих, каквото беше по силите ми да ѝ помогна. Аз... — Спря. Не знаеше какво да каже.

— Сигурен съм в това. Трябва да е било ужасно да си там.

Поредната вълна на вина го проряза. Беше я оставил с мисълта, че ще се оправи. Заболя го почти колкото от факта, че е мъртва.

— Не разбирам как се случи — каза Брашър. — Как може такава грешка да я убие? А днес прокуратурата съобщи, че онзи Стоукс, няма да бъде обвинен за прострелването. Адвокат съм, но нищо не разбирам. Да го пуснат просто така...

Очите на мъжа преливаха от мъка.

— Съжалявам, сър. Ще ми се да можех да ви отговоря. Същите въпроси мъчат и мен.

Брашър кимна и се загледа в гроба.

— Тръгвам си — каза той след малко. — Благодаря ви, че дойдохте, детектив Бош.

Отново си стиснаха ръцете и Брашър тръгна към изхода.

— Сър? — подвикна след него Бош.

Мъжът се обърна.

— Знаете ли кога някой от семейството ще ходи до къщата й?

— Всъщност днес ми дадоха ключовете й. Отивам там. Ще разгледам. За да получа усещане за нея, предполагам. През последните години не бяхме... — Той не довърши. Бош се приближи до него.

— Има нещо нейно, снимка в рамка. Ако не е... Ако не възразявате, бих искал да я взема.

Брашър кимна.

— Защо не дойдете сега? Чакайте ме там. Ще ми покажете снимката.

Бош погледна часовника си. Би лете беше насрочила събиране в един и половина за обсъждане на подробностите по случая. Времето щеше да му стигне да отиде до Венис и после до участъка, но нямаше да има време да обядва. Но пък и без това нямаше никакво желание за ядене.

— Добре, ще дойда.

Тръгнаха към паркинга. По пътя Бош спря на мястото, където бяха изстреляни залповете, прерови тревата с обувка, докато мярна метален блясък, наведе се и взе една от гилзите. Остана загледан в нея за няколко секунди, после я пусна в джоба на якето си. Имаше по една гилза от всяко погребение на ченге, на което беше присъствал. Беше събрал цял буркан.

Обърна се и излезе от гробището.

34.

Почукването на Джери Едгар беше единствено по рода си. Подобно на надарен атлет, в състояние да съсредоточи силата на цялото си тяло в завъртането на бухалка или забиването на баскетболна топка, Едгар влагаше цялата тежест на почти двуметровото си тяло в едно почукване. Сякаш целият гняв на праведниците се събираше във внушителния юмрук на лявата му ръка. Звуковият ефект наподобяваше може би началото на Второто пришествие.

Когато Едгар удари по вратата на алуминиевата каравана на Самюъл Делакроа, тя цялата се затресе. Беше три и половина в четвъртък следобед. Едгар изчака няколко секунди и повтори упражнението, този път придружено от съобщението „ПОЛИЦИЯ!“, след което отстъпи от безразборно нахвърляните бетонени късове, служещи за стъпала към входа.

Зачакаха. Нито Бош, нито Едгар бяха извадили оръжието си, но Бош стискаше своето в кобура под якето. Стандартно поведение при предявяване на заповед за обиск на не-считан за опасен субект.

Ослушаха се за движение отвътре, но шумът от магистралата беше прекалено силен. Бош огледа прозорците — нямаше движение на пердетата.

— Знаеш ли — прошепна той, — започвам да мисля, че е истинско облекчение за хората, като им изревеш, че става дума за полицията. Поне разбират, че няма земетресение.

Едгар не му отвърна. Вероятно разбираше, че става дума само за нервно дърдорене от страна на Бош. Не заради Делакроа — не очакваха съпротива от него. Нервност, защото беше ясно, че цялото разследване зависи от следващите няколко часа в компанията на Делакроа. След претърсването трябваше да вземат решение дали да го арестуват за убийството на сина му. Междувременно трябваше да намерят доказателствата или да изтръгнат признание, което да

превърне теорията в солидни факти, годни да издържат на адвокатска атака.

С други думи, моментът на истината бързо се приближаваше, а това винаги изнервяше Бош.

На срещата при Билетс беше решено, че е време Делаacroa да бъде разпитан. Баща на жертвата и главен заподозрян. Малкото улики, с които разполагаха, сочеха към него. След това им отне един час да напишат заповед за обиск и да я занесат на един съдия в наказателно отделение, за когото се смяташе, че е разбран.

Дори и за него обаче се наложи да убеждават. Проблемите — разследването се беше проточило, директните доказателства срещу заподозрения бяха слаби и мястото, чието претърсване се искаше, беше далеч от евентуалното място на извършване на убийството и дори не беше мястото, където същият заподозрян бе живял в периода на настъпване на смъртта.

На помощ на детективите идваше дългият списък на наранявания, които детето бе понесло през краткия си живот. Тъкмо той в края на краищата им спечели подписа на съдията.

Първо отидоха до игрището за голф, но им казаха, че Делаacroa вече е приключил работата за деня.

— Я потропай още веднъж — каза Бош.

— Мисля, че го чувам да се приближава.

— Нищо. Искам да го пораздрусаме.

Едгар стъпи на бетона и удари по вратата. Този път ефектът не беше впечатляващ като при предишните удари, защото парчетата под краката му се разместили и той залитна.

— Това не беше полиция — прошепна Бош. — По-скоро съсед, оплакващ се от кучето, да речем.

— Абе...

Вратата се отвори и Едгар млъкна. Бош застана нащрек. Караваните си имаха своите капани. Вратите им се отваряха навън, за разлика от нормалните. На мястото, където беше застанал, Бош не влизаше в полезрението на собственика, защото вратата го закриваше. Проблемът беше, че и той не го виждаше. Ако станеше напечено, задачата на Едгар беше да извика предупредително и да се спасява. Тогава Бош мигновено щеше да изпразни пистолета си през метала на вратата.

— Какво искате? — попита мъжки глас.

Едгар показа значката си. Бош гледаше внимателно лицето му.

— Господин Делакроа, полиция.

Нямаше основание за тревога. Бош пристъпи напред и отвори вратата докрай. Якето му беше разтворено, а ръката — на дръжката на оръжието.

Срещу него стоеше мъжът, когото беше видял вчера на игрището за голф. Носеше стари карирани шорти и избеляла кафеникава тениска с петна под мишниците.

— Имаме разрешително за обиск на жилището ви — каза Бош. — Може ли да влезем?

— Вие... вие бяхте на игрището вчера.

— Господине — продължи твърдо Бош, — казах, че разполагаме със заповед за обиск на тази каравана. Можем ли да влезем, за да проведем обиска?

Извади сгънатата заповед от джоба си, разгъна я и я показа, но така, че Делакроа да не може да я стигне. За да получат заповедта, трябваше да разкрият всичките си карти на съдията. Но не се налагаше да правят същото с Делакроа. Още не. Затова, макар Делакроа да имаше правото да се запознае подробно със заповедта преди да разреши на детективите достъп до жилището си, Бош се надяваше да успее да влезе, без да се минава през пълната процедура. Делакроа скоро щеше да е наясно с фактите по случая, но Бош искаше да контролира подаването на информацията, за да може да си състави преценка по реакциите на заподозрения. Той започна да сгъва заповедта.

— За какво става дума? — запротестира Делакроа. — Мога ли поне да видя това нещо?

— Вие ли сте Самюъл Делакроа? — бързо попита Бош.

— Да.

— И това е вашата каравана?

— Моята е. Наел съм мястото. Искам да прочета...

— Господин Делакроа — каза Едгар, — предпочитаме да не обсъждаме всичко това пред погледите на съседите ви. Сигурен съм, че и вие не го искате. Ще ни позволите ли да проведем обиска в съответствие със закона, или не?

Делакроа премести неколkokратно поглед от Едгар към Бош и обратно.

— Ами... ще ви позволя.

Бош първи се промъкна покрай Делакроа. В носа го удари смесеният аромат на бърбън, лош дъх и котешка пикня.

— Рано започвате, господин Делакроа.

— Мда, пийнах едно — каза Делакроа отбранително, но и с нотка на омерзение. — Свършил съм си работата, мога да си го позволя.

Едгар също влезе и двамата с Бош огледаха каквото можеше да се види на слабо проникващата светлина. Вдясно от входа се намираше дневната, облицована с дърво и мебелирана със зелено канапе и маса за кафе. Имаше една нощна масичка, без лампа върху нея, както и телевизор, нестабилно закрепен на видео. На телевизора бяха натрупани няколко видеокасети. Срещу масичката за кафе се мъдреше стар люлеещ се стол. Облегалките за ръцете бяха разкъсани — вероятно от котешки нокти — и пълнежът беше изскочил. Под масичката имаше купчина вестници, повечето клюкарски, с крещящи заглавия.

Вляво беше кухнята, с мивка, долапи, печка, фурна и хладилник от едната страна и малка трапезария за четирима от другата. На масата се виждаше бутилка бърбън „Ейшънт Ейдж“. В една чиния под масата имаше остатъци от котешка храна, а водата за животното беше сипана в стара кутия от маргарин. Освен миризмата други следи от присъствието на котката не се забелязваха.

След кухнята започваше тесен коридор, водещ към една или две спални и баня.

— Нека да оставим вратата отворена и да отворим няколко прозореца — предложи Бош. — Господин Делакроа, защо не седнете тук, на канапето?

Делакроа се премести към канапето и каза:

— Няма нужда да търсите. Знам защо сте дошли.

— Така ли? — попита Едгар. — И защо?

Делакроа се стовари върху канапето — пружините му явно бяха изтърбушени, защото той потъна в средната възглавница, а другите две щръкнаха от двете му страни.

— Заради бензина — отговори Делакроа. — Обаче аз почти не съм го използвал. Никъде не ходя, освен до игрището и обратно. Шофьорските ми права са ограничени, заради пътни произшествия.

— Бензин? За какво...

— Господин Делакроа, не сме тук, заради кражбите ви на бензин — намеси се Бош и взе една от видеокасетите от купчината. На нея беше написано „Първа пехотна. Епизод 46“. Върна я и разгледа надписите върху останалите. Всички касети бяха със записи само на епизоди, в които Делакроа се беше снимал преди повече от трийсет години.

— Тогава какво? Какво искате?

Бош го погледна право в очите.

— Тук сме заради сина ви.

Делакроа го зяпна като омагьосан, устата му бавно се разтвори и се видяха пожълтелите му зъби.

— Артър — произнесе той най-накрая.

— Да. Намерихме го.

Делакроа сведе поглед, но Бош видя какво има в него. Инстинктът му подсказа, че каквото и да му кажат отсега нататък, ще му е известно.

— Не сте много развълнуван за баща, който не е виждал сина си повече от двайсет години.

Делакроа го погледна.

— Сигурно защото знам, че е мъртъв.

Бош чак затаи дъх.

— Какво ви кара да мислите така?

— Знам го. Знаех през цялото време.

— Какво сте знаели?

— Че няма да се върне.

Събитията не се развиваха по никой от сценариите на Бош. Струваше му се, че домакинът им ги е очаквал, може би дори с години. Реши, че е по-добре да смени стратегията, като арестува Делакроа и го осведоми за правата му.

— Арестуван ли съм? — Изглежда, двамата мислеха за едно.

— Смятахме, че първо можем да поговорим. Неформално.

— А може и просто да ме арестувате — каза Делакроа тихо.

— Така ли мислите? Значи ли това, че не искате да разговаряте с нас?

Делакроа бавно поклати глава.

— Ще разговарям с вас. Ще ви разкажа всичко.

— За какво ще ни разкажете?

— Как се случи.

— Как се случи кое?

— Със сина ми.

— Знаете ли какво се е случило?

— Без съмнение. Аз го направих.

Бош едва не изруга на глас. Техният заподозрян буквално беше направил признание преди да успеят да му кажат какви са правата му и да го посъветват да се въздържа от обвиняващи го изявления.

— Господин Делакроа, замълчете. Сега ще ви кажа какви са правата ви.

— Аз само искам...

— Не, моля ви, не казвайте нищо. Още не. Нека първо се погрижим за правата ви и после ще изслушаме всичко, което пожелаете да ни кажете.

Делакроа махна с ръка, сякаш думите на Бош нямаха значение. Сякаш нищо нямаше значение.

— Джери, къде ти е касетофонът? Моя още не са ми го върнали от „вътрешни разследвания“.

— В колата. Но не знам дали има батерии.

— Иди провери.

Едгар излезе и Бош зачака в мълчание. Делакроа подпря лакти на колената си и скри лице в ръцете си. Бош го гледаше. Не се случваше често, но нямаше да му е за първи път да чуе от раз пълните признания на заподозрян.

Едгар се върна с касетофона, но поклати глава.

— Батериите са на нула. Мислех, че носиш твоя.

— Мамка му! Води записки тогава.

Бош извади една от визитните си картички. Беше ги поръчал с напечатани на гърба им права на арестувания и място за подпис. Прочете текста и попита Делакроа дали разбира смисъла на прочетеното. Мъжът кимна.

— Това за „да“ ли трябва да се приема?

— Да, това е „да“.

— Тогава подпишете на определеното място. — Бош подаде на Делаacroa картичката и химикалка. След като на визитката беше сложен подпис, я върна при другите и седна на ръба на люлеещия се стол.

— Сега, господин Делаacroa, желаете ли да повторите казаното преди няколко минути от вас?

Делаacroa сви рамене, сякаш ставаше въпрос за дреболия.

— Аз убих сина си. Артър. Аз го убих. Знаех, че ще ме намерите някой ден. Доста се забавихте.

Бош погледна Едгар, който пишеше в бележника си. Щяха все пак да имат някакъв запис на признанията на Делаacroa. Замълча, за да го подкани да продължи. Вместо това мъжът отново зарови лице в ръцете си и се разплака.

— Бог да ми е на помощ... Аз го направих.

Едгар бързо направи знак с вдигнати палци — разполагаха с повече, отколкото им беше необходимо, за да продължат към следващия етап на разпит със запис в участъка.

— Господин Делаacroa, имате ли котка? — попита Бош.

— Да. Котарак.

— Къде е?

— Някъде тук. Вероятно спи на леглото. Защо?

— Ще се обадим на „Контрол по животните“ и те ще го приберат, за да се грижат за него. Вие ще трябва да ни придружите. И ще продължим разпита ви в полицейския участък.

В погледа на Делаacroa се появи тревога.

— Не. „Контрол по животните“ няма да се грижат за него. Ще го умъртвят в момента, когато разберат, че няма да си го взимам.

— Не можем да го оставим просто така.

— Госпожа Крески ще се грижи за него, тя е съседката ми. Може да идва и да го храни.

Бош поклати глава отрицателно. Най-малко беше очаквал усложнения заради една котка.

— Не е възможно. Трябва да запечатаме жилището, докато проведем претърсването.

— И какво има да търсите? — попита наистина ядосано Делаacroa. — Казвам ви каквото искате да знаете. Аз убих сина си.

Стана случайно. Сигурно съм го ударил прекалено силно. Аз... — Делакроа отново се разплака. — Господи... Какво направих?

Бош се изправи. Искаше да отведе заподозрения в стая за разпит в участъка. Напрежението му беше отминало, заменено от съзнанието, че разполага с малко време. Атаките на вина и нечиста съвест не се отличаваха с продължителност. Искаше да запечати Делакроа на видео и аудиолента преди да е решил да говори с адвокат и до мозъка му да достигне осъзнаването на факта, че сам се осъжда да прекара остатъка от живота си в помещение с размери 2 на 3 метра.

— Добре, ще се занимаем с котешкия проблем по-късно — каза Бош. — Ще му оставим достатъчно храна засега. Станете, господин Делакроа, тръгваме.

Делакроа се изправи.

— Мога ли да се преоблека в по-прилични дрехи? Тези са доста стари и ги нося само вкъщи.

— Не се притеснявайте за това — отвърна Бош. — Ще ви донесем дрехи.

Пропусна да спомене, че дрехите няма да са от неговите собствени. Щяха да му дадат затворнически комбинезон с номер на гърба. Неговият щеше да е в жълт цвят, запазен за убийците.

— Ще ми сложите ли белезници?

— Трябва — каза Бош. — Такива са правилата. — Той застана зад Делакроа, за да заключи ръцете му на гърба.

— Знаете ли, бях актьор. Веднъж играх затворник в „Беглецът“. В първите серии, с Дейвид Янсен. Беше само малка роля. Седях на пейка до Янсен, това беше всичко. Мисля, че се предполагаше, че съм дрогиран.

Бош не каза нищо, само леко побутна Делакроа към тясната врата на караваната.

— Не знам защо си го спомних — каза арестуваният.

— В моменти като този хората си припомнят възможно най-странните неща — каза Едгар.

— Внимавайте със стъпалата — предупреди Бош.

Изведоха го — Едгар напред, Бош отзад.

— Има ли ключ? — попита Бош.

— На тезгяха в кухнята.

Бош се върна и намери ключовете. После започна да отваря един след друг шкафовете, докато намери котешката храна. Изсипа остатъка от съдържанието ѝ в хартиената чиния под масата. Съвсем скоро щеше да се наложи да се занимае с животното.

Когато излезе от караваната, Едгар вече беше настанил Делакроа на задната седалка на колата. Един съсед ги наблюдаваше от отворената си врата наблизо. Бош затвори и заключи вратата на жилището на Делакроа.

35.

Бош провря главата си през вратата на кабинета на лейтенант Билетс. Тя работеше нещо на компютъра си. Бюрото ѝ беше почистено — явно се готвеше да си тръгва.

— Да? — каза тя, без да поглежда кой е.

— Изглежда, късметът ни споходи — каза Бош.

Билетс се обърна към него.

— Нека да позная. Делакроа ви кани на гости, сяда и признава.

Бош кимна.

— Горедолу.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Мамка му, бъзикаш ме!

— Каза, че той го е направил. Наложил се да му затворим устата, за да го запишем тук на касета. Изглеждаше, сякаш ни е чакал да се появим.

Билетс продължи да пита, докато Бош ней предаде цялата поредица от събития, включително липсата на работещ касетофон, на който да запишат признанията на Делакроа. Последното предизвика раздразнението на лейтенанта, еднакво към Едгар, Бош и към Бродли от „вътрешни разследвания“, задето не беше върнала касетофона на Бош.

— Мога само да кажа, че се надявам добре да си вържем гащите, Хари — каза тя. Имаше предвид възможността самопризнанието на Делакроа да бъде оспорено в съда поради това, че не е записано веднага на касета. — Ако загубим делото, защото сами сме се прецакали... — Тя не довърши, а не беше и нужно.

— Мисля, че всичко ще е наред. Едгар записа всяка дума. Спряхме веднага с разпита, когато се появи достатъчно основание да го задържим. Сега просто всичко ще бъде подкрепено с образ и звук.

Билето не изглеждаше съвсем убедена.

— Ами правата му? Сигурни ли сте, че това няма да ни изяде главата?

— Не виждам как. Той се разприказва преди изобщо да успеем да си отворим устата. И така си продължи. Понякога нещата се развиват така. Подготвяш се за дълга обсада, а крепостта директно се предава. Когато и да наеме да го защитава, може да получи инфаркт и да се развряка, но до никъде няма да стигне. Чисти сме, лейтенант.

Билетс кимна — знак, че приема думите на колегата си.

— Ще ми се всички да бяха толкова лесни. Ами прокурорът?

— Той е следващият, на когото ще се обадя.

— В коя стая ще сте, ако реша да надзърна?

— Трета.

— Добре, Хари, приключвай с него. — Тя се обърна към компютъра си. Хари понечи да излезе, но спря. Билетс усети, че не си е тръгнал, и го погледна отново.

— Какво има?

Бош сви рамене.

— Не знам. Мисля си колко много неща можеха да се избегнат, ако направо бяхме отишли при него вместо да стесняваме кръга отдалеч.

— Хари, знам какво си мислиш, но нямаше начин да знаеш, че този човек, след повече от двацет години, просто е чакал да почукате на вратата му. Ти направи каквото трябва и сигурно би процедираш по същия начин, ако ситуацията се разиграе повторно. Жертвата се обгражда постепенно. Стореното от полицаи Брашър няма нищо общо с твоите действия по случая. — Бош я гледа няколко секунди, после кимна. Може би думите ѝ щяха да поуспокоят съвестта му. — Както вече казах, приключвайте с него.

Бош се върна в отдела си, за да се свърже с канцеларията на областния прокурор и да докладва за извършен арест по разследване за убийство, придружен с взимане на самопризнание. Свърза се с една сътрудничка, казваше се О'Брайън, и ѝ съобщи, че или той самият, или партньорът му ще посетят канцеларията до края на деня, за да донесат обвинителното заключение. Информацията на О'Брайън очевидно идваше само от изваденото в медиите. Тя изрази желание да изпрати прокурор, който да надзирава снемането на самопризнанието, както и по-нататъшното движение по случая на този етап.

Бош прецени, че в часа на задръстванията прокурорът не би могъл да се придвижи до участъка за по-малко от четиридесет и пет

минути, и каза на О'Брайън, че няма нищо против присъствието на прокурора, но че не възнамерява да чака никого за направата на самопризнание. О'Брайън настоя да изчака.

— Вижте — каза Бош, — човекът иска да говори сега. След четиридесет и пет минути или след час положението няма да е същото. Не можем да чакаме. Кажете на вашия колега, когато дойде, да почука на вратата на стая за разпит номер три. Ще го въведем в ситуацията по възможно най-бързия начин.

В един идеален правов свят присъствието на прокурор в случай като този би било задължително, но Бош от опит знаеше, че чувството за вина не е непроменливо. Когато някой ти каже, че иска да си признае, че е извършил убийство, не се чака втори шанс. Просто включваш на запис и му казваш: „Разправяй“.

О'Брайън прие доводите на Бош с нежелание, основавайки се на своя собствен опит, и разговорът им приключи. Бош веднага набра „вътрешни разследвания“ и потърси Керъл Бродли, с която беше свързан.

— Тук е детектив Бош, холивудско управление. Къде е проклетият ми касетофон?

Отговорът беше мълчание.

— Бродли? Ало? Чувате ли ме?...

— Чувам ви. Касетофонът ви е при мен.

— Защо го взехте? Казах ви да чуете касетата. Не ви казах да взимате и касетофона. Той ми трябва.

— Искях да се убедя, че записът не е прекъсван.

— Ами да бяхте взели касетата. Касетофонът не ви трябва за това.

— Понякога има нужда от оригиналното записно устройство, за да се потвърди автентичността на записа.

Бош невярващо заклати глава.

— Господи, защо правите всичко това? Знаете от кого е изтекла информацията, защо губите време?

Отново пауза преди отговора.

— Детектив, трябваше да проверя всичко. Своего разследване водя така, както аз преценя.

Беше ред на Бош да замълчи. Дали пък не пропускаше нещо? Реши, че не си струва да го мисли. Усилията му трябваше да са в

посока само на финалния спринт. Неговото дело.

— Проверявайте си, чудесно. Аз пък почти пропилях самопризнание днес, защото нямаше на какво да го запиша.

Ще ви бъда благодарен, ако ми върнете машинката.

— Свърших с нея и в момента ви я изпращам с вътрешен куриер.

— Благодаря. Дочуване.

Затвори точно когато Едгар се появи с три чаши кафе. Кафето го подсети за друго, което трябваше да свършат предварително.

— Кой дежури? — попита Бош.

— Видях Манкиевич и Янг.

Бош преля кафето си от картонената чаша в своята, която извади от чекмеджето. После вдигна слушалката и избра дежурната стая. Обади се на Манкиевич.

— Имаш ли някой в подземиеето?

— Бош? Мислех, че ще си вземеш почивка.

— Объркал си се. Кажй — има ли някой?

— Никой до осем часа. Какво ти трябва?

— Ще снемам самопризнание и не искам някой адвокат да ми бутне палатката, след като си свърша работата. Клиентът ми воня на „Ейшънт Ейдж“, но мисля, че е в границите. За всеки случай искам формална проверка.

— Случаят с костите?

— Да.

— Свали го долу и аз ще го направя. Имам разрешително.

— Благодаря, Манк.

Той затвори и се обърна към Едгар:

— Давай да го сваляме долу и да видим какво ще издиша. Да сме спокойни.

— Умно.

Занесоха кафетата в трета стая, където вече бяха закопчали Делакроа за масата. Освободиха го и му дадоха да пийне няколко глътки, после го заведоха по задния коридор до арестантското отделение, състоящо се от две големи клетки за пияници и за проститутки. Имаше и малка трета килия, известна като „кат“, съкратено от кръвен и алкохолен тест.

Манкиевич ги чакаше в коридора и ги последва в килията. Включи апарата и инструктира Делакроа да духа в чистата

пластмасова тръба. Бош забеляза, че си е закачил черна лента за Брашър.

Резултатът беше готов след няколко минути. Три промила, много над разрешената граница за шофиране. Бош сви устни. Нямаше обаче установена граница при даване на самопризнания в убийство.

Докато извеждаха Делакроа от помещението, Манкиевич го потупа по ръката. Бош остави Едгар да отведе арестувания в стаята за разпит и погледна колегата си.

— Хари, исках само да ти кажа, че съжалявам. За това, което се случи в гаража.

Бош кимна.

— Благодаря. Трудно ми е, наистина.

— Знаеш, че трябваше да я включа. Знаех, че е зелена, но...

— Манк, ти постъпи правилно. Не си го слагай на сърцето.

Манкиевич кимна.

— Трябва да вървя — каза Бош.

Отиде в стаята за наблюдение, нагласи видеокамерата и постави нова касета. После включи камерата и звукозаписната уредба. Всичко беше подготвено. Можеше да се заеме с полагането на последните щрихи.

36.

Бош обозначи тримата присъстващи в стаята за разпит, както и датата и часа на провеждане, въпреки че всичко това можеше спокойно да бъде установено от видеозаписа. После извади формуляр за правата на арестувания и му каза, че желае да му ги прочете още веднъж. След прочитането им помоли Делаacroa да подпише формуляра, премести го в ъгъла на масата, отпи глътка кафе и започна:

— Господин Делаacroa, по-рано днес вие изразихте пред мен желание да говорите за случилото се със сина ви, Артър, през хиляда деветстотин и осемдесета. Желаете ли все още да говорим за това?

— Да.

— Да започнем с основните въпроси, след което ще можем да уточняваме подробности. Вие ли причинихте смъртта на сина си Артър Делаacroa?

— Да, аз я причиних. — Казано без следа от колебание.

— Вие ли го убихте?

— Да, аз го убих. Нямах такова намерение, но го убих. Да.

— Кога се случи това?

— През май осемдесета. Но вие вероятно го знаете.

— Моля ви, въздържайте се от предположения. Моля ви да отговаряте на всеки въпрос, доколкото ви е възможно, изчерпателно.

— Ще се опитам.

— Къде беше убит синът ви?

— В къщата, в която живеехме тогава. В неговата стая.

— Как беше убит? Ударихте ли го?

— Ааа, да. Аз...

На това място, деловият тон на разпита внезапно се пропука и Делаacroa се разплака. След малко се овладя и обърса сълзите си.

— Ударихте го?

— Да.

— На кое място?

— Навсякъде, бих казал.

— Включително по главата?

— Да.

— Казвате, в стаята му?

— Да, в стаята му.

— С какво го ударихте?

— Какво искате да кажете?

— Използвахте ли юмруците си за нанасяне на ударите, или някакъв предмет?

— И двете. Юмруци и предмет.

— Какъв беше предметът, с който удряхте сина си?

— Наистина не мога да си спомня. С някакъв предмет, който той държеше в стаята си. Трябва да си помисля.

— Може да се върнем по-късно към това, господин Делакроа. Защо на този ден вие... Но, първо, кога се случи? По кое време на деня?

— Сутринта. След като Шийла, дъщеря ми, беше отишла на училище. Това е всичко, което помня. Шийла вече беше излязла.

— Ами съпругата ви, майката на момчето?

— О, тя отдавна си беше отишла. Тя беше причината да започна...

Той спря. Бош очакваше вината за алкохолизма, а оттам и за всичко останало — като следствие от пиенето, да бъде удобно хвърлена върху съпругата. Включително и вината за убийството.

— Кога за последен път говорихте със съпругата си?

— Бившата ми съпруга. Не съм говорил с нея от деня, в който ни напусна. Това беше... — Той не довърши. Не можеше да си спомни колко отдавна е било.

— Ами дъщеря ви? Кога за последен път разговаряхте с нея?

Делакроа се загледа в ръцете си. Ноктите му бяха изгризани. Гледката беше болезнена.

— Отдавна.

— Колко отдавна?

— Не помня. Не си говорим. Тя ми помогна да купя караваната. Преди пет или шест години.

— Не сте ли говорили с нея тази седмица?

— Тази седмица? Не. Защо?

— Нека аз да задавам въпросите. През последните две седмици четохте ли вестници, гледахте ли новините по телевизията?

Делакроа поклати глава.

— Не знам какво дават по телевизията. Гледам само видеокасети.

Бош осъзна, че се е отклонил. Трябваше му простичко признание за убийството на Артър Делакроа. Достатъчно подкрепено с доказателства, че да издържи в съда. Ясно му беше, че когато Делакроа се сдобие с адвокат, самопризнанието ще бъде оттеглено. Винаги ставаше така. Щеше да бъде оспорено по всички възможни точки — процедурни, във връзка с моментното състояние на обвиняемия и така нататък. Задачата на Бош беше да изгради самопризнанието така, че да оцелее до евентуалното му представяне пред съдебните заседатели.

— Да се върнем към сина ви, Артър. Спомняте ли си какъв беше предметът, с който го ударихте в деня на смъртта му?

— Мисля, че беше малката му бейзболна бухалка. Нещо като сувенир от мач на „Доджърс“.

Бош знаеше за какво става дума. Миниатюрните бейзболни бухалки, продавани като сувенири по стадионите, приличаха на старите полицейски палки и спокойно можеха да бъдат смъртоносно оръжие.

— Защо го ударихте?

— Не помня. Вероятно съм бил пиан. Аз... — Последва поредният изблик на плач. Бош изчака пристъпът да отmine. — Той... той трябваше да е на училище. А не беше отишъл. Влязох в стаята му, заварих го там и побеснях. Плащах сума пари — пари, които няхах, за това училище. Разкрещях се. Започнах да го удрям и после... взех бухалката и го халосах и с нея. Явно прекалено силно. Не съм имал такова намерение.

— И ударът го умъртви?

Делакроа кимна.

— Това „да“ ли означава?

— Да. Да.

Чу се леко почукване. Бош кимна на Едгар, който стана и излезе. Бош предположи, че е прокурорът, но не възнамеряваше да прекъсва разпита, за да прави представяне, и продължи да натиска:

— Какво направихте после? Когато Артър беше вече мъртъв.

— Изнесох го отзад по стъпалата към гаража. Никой не ме видя. Сложих го в багажника на колата. После се върнах в стаята, почистих и сложих дрехите му в чантата.

— Каква чанта?

— Училищна. Раница.

— Какви дрехи сложихте вътре?

— Не помня. Каквото успях да грабна от чекмеджето му.

— Можете ли да опишете раницата?

— Не помня. Обикновена раница.

— Добре, какво направихте, след като сложихте дрехите в нея?

— Сложих и нея в багажника и го затворих.

— Каква марка кола?

— „Импала“, модел седемдесет и втора година.

— Все още ли я притежавате?

— Ще ми се. Щеше да е истинска класика. Но я унищожих.

Първото ми ПТП.

— Какво значи „унищожих я“?

— Направих я абсолютно неизползваема. Увих я около една палма в Бевърли Хилс. Направо я закараха в някакво гробище за коли.

Щеше да е трудно да се проследят дирите на трийсет-годишна кола, обаче новината, че тя е унищожена, прекъсваше всяка надежда за евентуално намиране на улики в багажника ѝ.

— Да се върнем към разказа ви. Трупът е в багажника ви. Кога се отървахте от него?

— Късно същата нощ. Започнахме да го търсим, когато не се прибра от училище.

— „Търсим“?

— Аз и Шийла. Обикаляхме с колата и оглеждахме. Ходихме до всички места за събиране на скейтъри.

— И през цялото време тялото на Артър е било в багажника на колата, с която сте обикаляли?

— Точно така. Не исках тя да знае какво съм направил. Пазех я.

— Разбирам. Съобщихте ли в полицията, че синът ви е изчезнал?

— Отидох в участъка на Уилшир и говорих с един полицай.

Първият, когото видях, щом влязох. Той ми каза, че Артър вероятно е избягал и ще се върне. Да изчакам няколко дни. Затова не съобщих за изчезване.

Бош се опитваше да създаде колкото е възможно повече опорни точки в самопризнанието, които да са потвърдени и | от други източници и по този начин да не обезсмислят усилията му, когато по-късно Делакроа се откажеше от думите си или адвокатът му ги оспореше. Най-добра опора представляваха веществените доказателства или резултати от експертизи, но и сравняването на показания беше важно. Шийла Делакроа вече беше казала за ходенето до полицейския участък същата нощ, в която Артър не се бе прибрал. По думите ѝ баща ѝ влязъл вътре, а тя го изчакала в колата. Бош не беше намерил сведение за изчезнал човек. Нещата съвпадаха. Той разполагаше с опорна точка за валидиране на самопризнанието.

— Господин Делакроа, притеснявате ли се от разговора с мен?

— Не, разбира се.

— Усещате ли да сте заплашван или насилван по някакъв начин?

— Не, добре съм.

— Разговаряте с мен по собствена воля, така ли е?

— Така е.

— Добре тогава, кога извадихте тялото на сина си от багажника?

— По-късно. След като Шийла заспа, се върнах в колата и я закарах до място, където можех да скрия тялото.

— И къде беше това?

— Горے на хълмовете. Лоръл Кениън.

— Можете ли да си спомните по-точно къде?

— Не особено. Изкачих се на Лукаут, след училището. В този район. Беше тъмно и аз... пиех, защото се чувствах отвратително заради инцидента, разбирате ли.

— Инцидент?

— Че ударих Артър толкова силно.

— Значи нагоре след училището. Спомняте ли си на кой път бяхте?

— Уъндърланд.

— Уъндърланд? Сигурен ли сте?

— Не, но така мисля. През всичките тези години... Постарах се да забравя колкото е възможно повече.

— Искате да кажете, че сте били интоксигиран, когато сте скривали тялото?

— Бях пиян. Не смятате ли, че е било наложително в моето положение?

— Няма значение какво мисля аз.

Бош усети, че навлиза в опасни води. Като насочваше напълно искрените признания на Делакроа, беше изтръгнал и информация, която потенциално заплашваше заключението от разследването му. Пиянството на Делакроа обясняваше защо тялото е било положено в плиткия гроб набързо и покрито само с малко пръст и борови клони. Но същевременно Бош си припомни и собственото си трудно изкачване по склона — то би било още по-трудно за човек, погълнал алкохол, на когото се налага да влачи или носи тяло.

Без да става въпрос за раницата. Дали е била носена заедно с тялото, или Делакроа е изкачвал хълма повторно, намирайки неизвестно как мястото на пресния гроб?

Бош загледа изучаващо Делакроа, за да прецени как да продължи разпита. Изискваше се особено внимание. Нямахше смисъл да предизвиква отговори, с чийто анализ някой адвокат би могъл да им загуби дни в съда.

— Спомням си — внезапно включи без покана Делакроа, — че ми отне доста време. Прекарах почти цялата нощ извън къщи. И го прегърнах, колкото сили имах, преди да го поставя в дупката. Все едно му правех погребение. — Погледът на Делакроа търсеше одобрение за стореното на хълма.

Погледът на Бош беше напълно безизразен.

— Да продължим оттук — каза той. — Колко дълбока беше дупката, в която поставихте тялото?

— Най-много половин метър.

— Как я изкопахте? Носехте ли си инструменти?

— Не, не се бях сетил. Копах с ръце.

— Раницата?

— Сложих и нея в дупката. Но не съм много сигурен.

— Добре. Спомняте ли си нещо друго за това място? Беше ли стръмно, гладко или кално?

— Не помня.

— Имаше ли къщи наоколо?

— Имаше няколко наблизо, но никой не ме видя, ако това имате предвид.

Бош реши, че се насочва прекалено бързо по хлъзгава пътека, от гледна точка на закона. Затова реши да се върне назад и изчисти някои подробности.

— Кажете ми нещо за скейтборда на сина ви.

— Какво?

— Какво направихте с него?

Делакроа се замисли.

— Знаете ли, не си спомням точно.

— С него ли го заровихте?

— Не мога... не си спомням.

Бош изчака да чуе нещо повече, но Делакроа мълчеше.

— Добре, господин Делакроа, сега ще направим почивка, докато поговоря с партньора си. Искам през това време да помислите над това, за което разговаряхме току що. За мястото, където сте занесли сина си. Нужно ми е да си спомните повече. Също и за скейтборда.

— Ще се опитам.

— Ще ви донеса още кафе.

— Ще ви бъда благодарен.

Бош взе празните чаши и директно отиде в наблюдателната. Там се бяха разположили Едгар и още един мъж, когото Бош не познаваше. Мъжът разглеждаше Делакроа през стъклото, а Едгар тъкмо посягаше да изключи видеозаписа.

— Не изключвай — бързо изкомандва Бош.

Едгар отдръпна ръката си.

— Нека си работи. Ако започне да се сеца и за други неща, не искам после някой да каже, че сме му подсказали какво да говори.

Другият мъж се обърна към Бош и му подаде ръка. Не изглеждаше на повече от тридесет години. С черна коса, пригладена назад, и много бяла кожа. На лицето му цъфтеше широка усмивка.

— Здравейте. Аз съм Джордж Портюгъл, заместник областен прокурор.

Бош остави празните чаши на масата и стисна ръката му.

— Изглежда интересен случай — продължи Портюгъл.

— И става все по-интересен — каза Бош.

— От видяното през последните десет минути, няма изобщо от какво да се притеснявате. В кърпа ви е вързан.

Бош кимна, без да се усмихва. Идеше му да се изсмее на нелепиците на Портюгъл. Собственият му опит му подсказваше много повече от инстинкта на някакъв младок прокурор. И знаеше какво им беше струвало, за да стигнат-до разпита на Делакроа от другата страна на непрозрачното стъкло. В живота понятия като „вързано в кърпа“ или „безплатен обяд“ бяха еднакво безсъдържателни.

37.

В седем вечерта Бош и Едгар откараха Самюъл Делакроа до Паркър Сентър, за да бъде задържан по обвинение в убийството на сина си. Разпитът, в присъствието на Портюгъл, беше продължил още един час, без да добави нещо повече от маловажни детайли за престъплението. Споменът на бащата за смъртта на сина му и за собственото му участие в причиняването ѝ бяха поизтрити от промеждутъка от двайсет години и порядъчно количество уиски.

Портюгъл си тръгна, напълно убеден, че случаят е левашки, в противовес на мнението на Бош. Доброволните признания не се радваха на особеното му доверие, което го различаваше от останалите следователи и от много прокурори. Убеждението му бе, че истинското разкаяние се среща рядко. Недоверието му се засилваше, колкото по-неочаквано идваха признанията, защото търсеше скрита игра. В представите му всяко дело беше като строяща се къща. Самопризнанието играеше ролята на първата плоча. Ако бъдеше поставена неправилно или бетонът не беше качествен, къщата може да не издържи още на първото земетресение. Докато караше Делакроа към Паркър Сентър, Бош не можеше да се отърве от мисълта, че в основата на тази специално къща заят невидими пукнатини. И че земетресението е предстоящо.

Мислите му бяха прекъснати от звъна на мобилния му телефон. Беше лейтенант Билетс.

— Измъкнахте се преди да успеем да поговорим.

— Караме го в Паркър Сентър, за да бъде официално задържан.

— Струваш ми се щастлив.

— Ами... не мога да говоря в момента.

— Сериозно ли е, или само си придаваш важност?

— Не знам още.

— Ървинг и „връзки с медиите“ ми счупиха телефона. Предполагам, че от прокуратурата е изтекло, че скоро ще има повдигане на обвинение. Как искаш да се оправям с положението?

Бош погледна часовника си. Планът му беше след като оставят Делаacroa в Паркър Сентър, да отскочат до къщата на Шийла Делаacroa преди осем. Лошото беше, че ако се направеше съобщение за пресата, репортерите можеха да ги изпреварят.

— Искане ни се да стигнем първи до дъщерята. Би ли могла да се свържеш с прокуратурата и да ги помолиш да задържат до девет? Същото се отнася и за „връзки с медиите“.

— Няма проблем. Виж какво, обади ми се, след като го оставите. Вкъщи. Ако има усложнения, искам да съм наясно.

— Дадено.

Бош затвори и погледна Едгар.

— Явно първото, което е направил Портюгъл, е било да се свърже с пресофиса им.

— Сигурно. Първият му голям случай. Сега му е паднало да трупа слава.

— Аха.

Продължиха в мълчание. Бош си мислеше за всички неприятности, в които беше въвлякъл Билетс досега. Случаят се преместваше от царството на полицейското разследване в царството на съдебната система. Имаше още следователска работа, но след задържането на заподозрян и намесата на прокуратурата случаите значително променяха характера си. В повечето от тях Бош изпитваше дълбоко облекчение и удовлетворение при задържането на убиец. Все едно че бе допринесъл за някаква промяна. Но не и този път и не можеше да разбере защо.

Нямаше особени основания за радост, при положение че цената за разплитането на случая се беше оказала толкова висока. Наистина откарваха в затвора призналия си убиец на дете. Но Николас Трент и Джулия Брашър бяха мъртви.

В къщата, която беше построил, бяха вградени и стаи за призраците им. Те нямаше да го оставят на мира.

— За дъщеря ми ли ставаше дума преди малко? С нея ли ще разговаряте?

Бош погледна в предното огледало. Делаacroa се беше сгънал напред, защото ръцете му бяха заключени зад гърба. Бош нагласи огледалото и включи лампичката, за да види очите му.

— Да, ще й съобщим новината.

— Трябва ли? Налага ли се да намесвате и нея?

— Нямаме избор. Става дума за брат ѝ и за баща ѝ.

Стигнаха до изхода на улица „Лос Анжелис“. След пет минути щяха да са на гърба на Паркър Сентър, където се отвеждаха задържаните.

— Какво ще ѝ кажете?

— Каквото чухме от вас. Че вие сте убили Артър. Искаме да ѝ го кажем преди да я нападнат репортерите или да го види по новините.

Делакроа кимна. Очите му срещнаха тези на Бош.

— Ще ѝ предадете ли нещо от мен?

— Какво?

Бош бръкна във вътрешния си джоб за касетофона, но си спомни, че още не са му го върнали, и прокле и Бродли, и собствената си добра воля да сътрудничи на „вътрешни разследвания“.

— Просто ѝ кажете, че съжалявам за всичко. Само това. Съжалявам за всичко. Така ѝ кажете.

— Разбрах. Нещо друго?

— Не, само това.

Едгар се помести в седалката си, за да може да се извърне към Делакроа.

— Съжаляваш, а? — каза той. — Не е ли малко късничко, след двайсет години?

— Вие нищо не знаете — отвърна ядосано Делакроа. — Изплаках си очите за двайсет години.

— Да бе — не му остави последната дума Едгар. — Изплакал си ги в уискито. Но не е било достатъчен подтик преди да се появим. Недостатъчно, за да изпълзиш от бутилката, да се предадеш в полицията, за да може момчето ти да е извадено от оная мръсотия и да му се направи нормално погребение. Всичко, което е останало от него, са кости, разбираш ли? Кости.

Бош пак погледна в огледалото. Делакроа се наведе още повече напред, главата му се опря на облегалката на предна-та седалка.

— Не можех — каза той. — Дори не... — Раменете му се разтресоха от плач.

— „Дори не“ какво? — попита Бош.

Отговор не последва.

— „Дори не“ какво? — повтори Бош по-високо.

Чу се звук на повръщане.

— Мамка му! — изрева Едгар. — Знаех си!

Колата се изпълни с киселата миризма на повръщано със солиден примес на алкохол. Бош свали прозореца си до долу. Едгар направи същото. Колата зави пред Паркър Сентър.

— Твой ред е — каза Бош. — Последният път бях аз, с оня слабоумник, дето го извлякохме от бар „Мармаунт“.

— Знам, знам — каза Едгар. — Точно с това ми се занимаваше преди вечеря, ще знаеш.

Бош паркира на едно от местата, запазени за превозни | средства, каращи затворници. Към тях се насочи приемащ I полицаи, застанал до вратата.

Бош се сети за оплакванията на Джулия относно чистенето на повърнатото от задните седалки на патрулната. Все едно пак го сръга в насинените ребра, но това въпреки болката го накара да се усмихне.

38.

Шийла Делакроа носеше черен клин и дълга тениска, стигаща почти до коленете ѝ. Беше без грим и лицето ѝ се стори на Бош хубаво без боите и пудрата. Когато ги позна, очите ѝ се разшириха.

— Не ви очаквах.

Не ги покани.

— Шийла, успяхме да идентифицираме останките от Лоръл Кениън като тези на брат ти Артър — каза Бош. — Съжалявам, че трябва да ти го съобщим. Може ли да влезем за няколко минути?

Тя се опря за момент на рамката на вратата. Бош се запита дали ще остане да живее тук, след като вече знае със сигурност, че Артър няма да се върне.

Шийла пристъпи встрани и им направи знак да влязат.

Всеки се настани на мястото си от предишната им среща в дневната. Бош забеляза познатата му вече кутия със снимки на масичката за кафе. Сега снимките бяха акуратно подредени. Шийла проследи погледа му.

— Слагях ги в ред. Отдавна се канех да го направя.

Бош я изчака да се настани и седна последен. По пътя насам с Едгар бяха разработили тактиката си за срещата. Шийла Делакроа щеше да е решаващ елемент в схемата им за делото. Разполагаха със самопризнанието на баща ѝ и информацията, дадена им от костите. Но всичко щеше да се скрепи от нейната история. Нуждаеха се от нейния разказ за това какво означава да си израснал в този дом.

— Има и още, Шийла. Искахме да говорим преди да го видиш по новините. Късно днес баща ти беше обвинен в убийството на Артър.

— Боже мой! — Тя стисна юмруци и ги притисна до устата си.

— Задържан е в Паркър Сентър преди изправянето му пред съд утре и разглеждането на евентуална гаранция. От това, с което видях, че разполага, не вярвам да успее да събере гаранция в размер, какъвто ще поискат в неговия случай.

Шийла отвори очи.

— Трябва да има някаква грешка. Ами мъжът, който живееше от другата страна на улицата? Той се самоуби, значи сигурно е бил той.

— Ние не смятаме така, Шийла.

— Не е възможно да го е направил баща ми.

— Всъщност — вметна меко Едгар — той си призна.

Бош видя изненадата на лицето ѝ. Кое то пък изненада него. Беше убеден, че тя винаги е носела в себе си подозрението към баща си.

— Разказа ни, че го е ударил с бейзболна бухалка, защото не отишъл на училище — продължи Бош. — Баща ти призна, че по това време пиел и ударите били прекалено силни.

Инцидент, по неговите думи.

Шийла правеше очевидни усилия да смели информацията.

— После сложил тялото на брат ти в багажника на колата. Каза ни, че докато сте обикаляли да го търсите, тялото на брат ти е било през цялото време в багажника.

Тя отново затвори очи.

— После, през нощта, докато си спяла, се е измъкнал от къщи, закарал е тялото до хълма и го е закопал.

Шийла започна да клати глава, сякаш се бранеше от чутото.

— Не, не, той...

— Виждала ли си баща ти да удря Артър?

Тя го погледна замаяно.

— Не, никога.

— Сигурна ли си?

— Нищо повече от потупване по дупето, когато правеше бели като малък.

— Шийла, разбирам, че ти е тежко да говориш за баща си. Но става дума също и за брат ти. Все пак на него не му е била дадена възможност да живее човешки, нали?

След дълго мълчание тя кимна, без да вдига поглед от земята.

— Разполагаме със самопризнанията на баща ти, а и с други доказателства. Костите на Артър говорят, Шийла. Има безбройни травми, които са му били причинявани непрекъснато. Имаме нужда от още един разказ. Някой да ни разкаже какво е означавало за Артър да израсне в тази къща.

— Да се опита да израсне — вметна Едгар.

Шийла размаза сълзите, стичащи се по бузите ѝ.

— Мога да ви кажа само, че никога не съм го виждала да удря брат ми. Нито веднъж. — Лицето ѝ започваше да се подува от плача. — Не мога да го възприема. Всичко, което... Всичко, което исках да разбера, беше дали това са костите на Артър. А сега... Не трябваше да ви се обаждам. Трябваше... — Тя не намери сили да довърши.

— Шийла — каза Едгар, — ако не го е направил баща ти, защо му трябваше да ни казва, че е бил той?

Тя разтърси глава, в очевидно засилващо се вълнение.

— И защо ти помоли да ти кажем, че съжالياва?

— Не знам. Той е болен. Пие. Може би му е необходимо внимание, не знам. Знаете, че е бил актьор.

Бош се пресегна и измъкна една снимка от кутията. Артър на около пет години. Нищо не подсказваше, че под видимата повърхност се крие толкова много изтърпяно страдание. Той върна снимката на място. Погледът му срещна нейния.

— Шийла, ще ни помогнеш ли?

Тя отклони очи.

— Не мога.

39.

Бош спря колата пред шахтата на отводнителния канал и бързо угаси двигателя. Не желаше да предизвика вниманието на никой от обитателите на Уъндърланд Авеню. Надяваше се, че е достатъчно късно и че всички завеси по прозорците са спуснати.

Беше сам — партньорът му се беше прибрал у дома. Наведе се и натисна копчето за отваряне на багажника. После показа глава през страничното стъкло и се загледа към склона. Въжетата и стъпалата, водещи към мястото на първоначалния оглед, вече бяха отстранени. Именно така и предпочиташе да бъде — колкото е възможно по-близо до обстоятелствата, при които Самюъл Делаacroa беше замъкнал нагоре трупа на сина си посред нощ.

Лъчът от фенерчето го стресна. Не беше усетил, че е поставил пръста си върху копчето. Изключи го и огледа притихналите къщи наоколо. Инстинктът му го беше върнал към мястото, откъдето бе започнало всичко. В ареста беше затворен човек за убийство отпреди двайсет години, но вътрешното му усещане подсказваше, че нещо не е наред. Бош тихо отвори вратата на колата и излезе с фенерчето в ръка.

Огледа се още веднъж, застанал зад колата, и вдигна капака. В багажника лежеше кукла за тестове, заета от Джеспър от лабораторията за експертизи. Подобни чучела се използват при възстановки на извършени престъпления, най-вече самоубийства и прегазвания с избягване от местопроизшествието. В лабораторията разполагаха с различни размери, от невръстни деца до възрастни. Теглото можеше да се нагласява чрез прибавяне или махане на половинкилограмови торбички с пясък от отделенията на торса и крайниците. В лабораторията Бош и Джеспър бяха нагласили куклата с тегло от трийсет килограма, за колкото беше направена оценката на Голихър, базирана на размера на костите и снимките на момчето. На гърба на куклата беше окачена раница, подобна на намерената по време на разкопките и натъпкана с парцали от багажника — за още по-голяма точност на възстановката.

Бош хвана куклата за ръцете, извади я от багажника и я метна на лявото си рамо. Наведе се да вземе и фенерчето. Беше евтина джунджурия от дрогерия, каквато Делакроа им бе казал, че бил използвал през онази нощ. Бош го включи и тръгна към склона.

Започна да се изкачва и веднага разбра, че ще му трябва да се хваща и с двете ръце за корените и храстите. Бош натика фенерчето в един от предните си джобове. Така лъчът му светеше нагоре и беше почти безполезен.

През първите пет минути падна два пъти и капна още преди да е успял да изкачи и десет метра по стръмния наклон. Без светлината от фенерчето не забеляза един малък клон и той раздра бузата му. Бош изруга, но продължи нагоре.

На височина петнайсет метра направи първата почивка — стовари куклата до една монтерейска ела и се настани върху гърдите ѝ. Издърпа фланелката от панталоните си и попи кръвта от бузата си. Раната щипеше от потта, която се стичаше по лицето му.

— Добре, чеденце, да вървим — обърна се той към куклата, когато успя да си поеме дъх.

Следващите пет метра влачеше чучелото. Напредваше по-бавно, но пък беше по-лесно от носенето на трийсет килограма на рамо, а и Делакроа им беше казал, че влачел Артър, доколкото можеше да си спомни.

След още една почивка изкатери и последните десет метра, довлече куклата до полянката под акациите и клекна до нея.

— Глупости! — Дишаше задъхано. — Пълни глупости.

Не виждаше как Делакроа би могъл да го направи. В момента той беше с десет години по-възрастен от Делакроа при предполагаемото извършване на същото усилие, но пък беше в отлична форма. Освен това беше и трезвен, а Делакроа твърдеше, че се намирал в другата крайност. Инстинктът му казваше, че Делакроа ги е излъгал. Не го беше направил по начина, по който го разказваше. Или не бе качвал тялото на хълма, или беше имал помощ. А имаше и трета възможност — Артър Делакроа да е бил жив и да се е изкачил сам.

Дишането му най-сетне се успокои. Бош вдигна глава и погледна нагоре. През короните на дърветата се виждаше парче нощно небе и част от луната, скрита зад облак. До обонянието му достигаше мирисът на изгоряло дърво от нечия камина.

Извади фенерчето от джоба си и хвана връвта, защита за гърба на куклата. Носенето ѝ надолу не влизаше в упражнението и той възнамеряваше да я тегли. Почти се беше изправил, когато долови движение на десетина метра вляво. Моментално насочи лъча на фенерчето натам и улови за секунда пробягването на който през храсталака. Премести светлината наляво-надясно, но животното беше изчезнало. Той се изправи и затегли товара си към наклона.

Слизането беше по-леко, но не по-малко опасно. Бош избираше бавно и внимателно къде да стъпи и в края на краищата се добра до изходната точка без падане. Там завари доктор Гайо и кучето му — стояха до колата. Животното беше на каишка. Бош отиде до багажника, хвърли куклата вътре и затръшна капака.

— Добър вечер, детектив Бош — каза докторът. Очевидно схващаше, че е по-добре да не задава въпроси.

— Здравейте, доктор Гайо. Как сте?

— Опасявам се, че по-добре от вас. Пак сте се наранили. Прилича ми на доста неприятно разкъсване.

Бош докосна бузата си. Щипеше.

— Нищо ми няма, драскотина. Вие по-добре дръжте Беда изкъсо. Преди малко видях горе който.

— Никога не я пускам нощно време. По хълмовете гъмжи от скитащи койоти. Чуват се нощем. Елате у дома. Мога да ви зашия. Ако не се направи както трябва, ще остане белег.

И пак спомен за Джулия Брашър — разпитваща за белези.

— Добре — каза Бош.

Оставиха колата на колелото и слязоха пеша до къщата на Гайо. Той почисти раната и я заши с два шева.

— Ще се оправите — каза Гайо. — Не знам обаче дали същото важи за тениската ви.

Бош погледна фланелката си. Краищата ѝ бяха покрити с кървави петна.

— Благодаря, че ме закърпихте, докторе. Колко ще трябва да нося тези шевове?

— Няколко дни.

Бош попипа бузата си. Беше леко подута, но поне нямаше неприятни усещания. На лицето на Гайо беше изписано желанието му да попита нещо.

— Какво има, докторе?

— Полицайката, която беше тук първата вечер. Нея ли застреляха?

— Да, нея.

Гайо искрено се натъжи и въздъхна.

— Какви обрати само се случват понякога. Навързват се във верига. Господин Трент от другата страна на улицата. Полицайката. Всичко това заради една кост, донесена от куче. Което е съвсем естествена постъпка за него.

Бош можеше само да кимне. Гайо погледна кучето си, разположило се на традиционното си място до стола на стопанина си.

— Ще ми се никога да не я бях пускал от каишката ѝ. Наистина.

Бош се изправи и напъха тениската в панталоните си.

— Не знам какво да ви кажа, доктор Гайо. Но започнете ли да разсъждавате така, скоро няма да смеете да си покажете носа навън. — Бош посочи бузата си. — Благодаря за шевовете. Ще се оправя сам как да изляза.

— По телевизията давах извадки от следващата емисия на новините. Казаха, че полицията е съобщила за арест във връзка със случая. Канех се да го гледам в единайсет.

Бош се обърна към него от прага.

— Не вярвайте на всичко, видяно по телевизията.

40.

Телефонът извънтя точно когато Бош завърши гледането на първата половина от самопризнанието на Самюъл Делаacroa. Той изключи звука и вдигна слушалката. Беше Билетс.

— Обеща да ми се обадиш.

Бош отпи от бирата си и остави бутилката на масата до стола си.

— Извинявай, забравих.

— Все още ли имаш същото вътрешно усещане?

— По-силно.

— За какво става дума, Хари? Никога не съм виждала по-притеснен от направено самопризнание човек.

— Не са едно и две. Нещо става.

— По-точно?

— Започвам да мисля, че не го е направил той. Че може би ни заблуждава, а не знам как и защо.

— Какво мисли Джери?

— Не знам какво мисли. Ще се радва случаят да му се разкара от главата.

— С всички ни е така, Хари. Но не и ако Делаacroa не е убиецът. Разполагаш ли с нещо по-конкретно в подкрепа на съмненията си?

Бош внимателно докосна раната си. Подутината беше спаднала, но не и дразненето при допир. Не можеше да се удържи да не я пипа непрекъснато.

— Тази нощ ходих на мястото на огледа. С трийсеткилорамова кукла от „експертизи“. Качих я догоре, поизпотих.

— Значи си доказал, че е възможно. Къде е?

— Аз качих кукла. Човекът е влачел сина си. Аз бях трезвен, а Делаacroa казва. Аз съм се качвал и по-рано, той не. Не е могъл да се справи. Поне не сам.

— Мислиш, че са му помагали? Може би дъщерята?

— Може да са му помогнали, а може и никога да не е бил там. Днес говорихме с дъщерята и тя не ще да каже и дума против баща си.

Нито дума. Можеш да се усъмниш, че са го направили заедно. Но не — ако тя имаше пръст, защо ще ни се обажда и ще ни помага да идентифицираме костите? Не се връзва.

Билетс не коментира. Бош погледна часовника си и видя, че е единайсет. Искаше да гледа новините. Превключи от видео на емисията на Канал 4.

— Гледаш ли новините? — попита Бош.

— Да. По Канал Четири.

Беше водещата новина — баща убива сина си и после заравя тялото, за да бъде арестуван двайсет години по-късно заради едно куче. Истинска лосанжелиска проза. И двамата гледаха мълчаливо. Коментарът на Джуди Съртейн не съдържаеше неточности, което изненада Бош.

— Не е лошо — каза той след края. — Най-сетне напипах верния тон. — После, преди началото на следващата история от емисията, пак изключи звука. Ставаше дума за човешките кости, намерени в ямите при Ла Бреа. Показваха Голихър по време на пресконференция, застанал през рояк микрофони.

— Хари, кажи какво още не ти дава мира — обади се Билетс. — Не може да е само усещането ти, че не го е направил той. А що се отнася до дъщерята, обаждането ѝ не ме притеснява. Видяла е първите новини по телевизията и е решила да лепне всичко на Трент. След двайсет години притеснения е намерила начин да се отърве от тях.

— Не знам. Не ми звучи реалистично.

— И какво ще правиш?

— Ще мина през всичко от началото. Стъпка по стъпка.

— Кога е първото заседание, утре ли?

— Аха.

— Нямах достатъчно време, Хари.

— Знам. Но ще го направя. Вече напипах противоречие, което не бях забелязал.

— Какво?

— Делакроа каза, че е убил момчето сутринта, след като открил, че не е отишло на училище. При първия разговор с дъщерята тя ни каза, че Артър не се е прибрал от училище.

Билетс се изкиска пренебрежително.

— Хари, това е дреболия. Става дума за действия на пияница отпреди двайсет години. Ще провериш училищните дневници, така ли?

— Утре.

— Чак тогава догадката ти може да се потвърди. Но как може сестрата да знае със сигурност дали е отишъл на училище, или не? Тя знае само, че по-късно не е бил вкъщи.

Изобщо не си убедителен.

— Знам. Не се и опитвам. Предавам ти само наблюденията си.

— Намерихте ли нещо като претърсихте караваната?

— Не сме претърсвали още. Той започна да говори почти с влизането ни. Отиваме утре след заседанието.

— Какъв е периодът на валидност на заповедта?

— Четиридесет и осем часа. Имаме време. — Темата за караваната го подсети за котката на Делакроа. Беше я забравил. — По дяволите!

— Какво има?

— Забравих за котката му. Делакроа има котка. Обещах му да намеря съсед, който да се грижи за нея.

— Трябваше да се обадиш на „ветеринарен контрол“.

— Той не позволи. Всъщност ти нали имаш котки?

— Да, но няма да взема още една.

— Нямам това предвид. Искам да разбера колко време могат да издържат без храна и вода.

— Не си оставил никаква храна?

— Оставих, но най-вероятно досега е изядена.

— Ако днес е хранена, ще издържи до утре. Но няма да е много доволна. Може да поразпердушини едно-друго.

— Вече го е правила. Виж, трябва да свършваме. Искам да видя остатъка от касетата.

— Добре, Хари. И не режи клона, на който седиш.

Затвориха и Бош отново пусна касетата със самопризнанието. Но почти веднага я спря. Мисълта за котката не го оставяше на мира. Досега вече трябваше да се е погрижил за това. Реши да отиде веднага.

41.

Бош спря на един открит паркинг, разположен малко след целта на пътуването му, остави кутията с котешка храна в колата и се върна пешком до караваната, до същото място, от което беше наблюдавал тропането на Едгар по вратата. Въпреки късния час колите по магистралата продължаваха да бучат и това му пречеше да разбере има ли някакви звуци или движение вътре.

Извади пистолета от кобура, отиде до вратата и внимателно завъртя топката на бравата. Тя поддаде. Той долепи ухо до вратата и се вслуша. Не се чуваше нищо. Бавно завъртя топката и отвори, вдигнал оръжието си за стрелба.

Дневната беше празна. Нищо. Бош влезе и затвори безшумно вратата.

Огледа кухнята и коридора към спалнята. Вратата беше открената. Никой не се виждаше, но се чуваше хлопане, като от затваряне на чекмеджета. Миризмата на котешка урина беше ужасна. Чинийката под масата в кухнята беше сметена, а кутията с вода — почти празна. Бош тръгна по коридора към спалнята — и изведнъж вратата ѝ се отвори и оттам излезе фигура с наведена глава.

Когато го видя, Шийла Делакроа изпищя. Детективът свали пистолета. Шийла постави ръка на гърдите си. Очите ѝ бяха разширени от уплаха.

— Какво правите тук?

Бош прибра оръжието си в кобура.

— Тъкмо щях да те попитам същото.

— Тук живее баща ми. Имам ключ.

— И?

— Бях... Бях притеснена за котката. Търсех я. Какво ви е на лицето?

Бош се промуши покрай нея в тесния коридор и влезе в спалнята.

— Малко произшествие. — Огледа се, но не забеляза нито котка, нито нещо друго, привличащо вниманието.

— Мисля, че е под леглото. Не можах да я изкарам от там.

Бош я докосна по рамото и я побутна към дневната.

— Хайде да седнем.

Тя се настани в люлеещия се стол, а Бош остана прав.

— Какво търсеше?

— Казах ви, котката.

— Чух отваряне и затваряне на чекмеджета. Котката има ли навик да се крие по чекмеджетата?

Шийла поклати глава, сякаш да му каже, че се занимава с глупости.

— Любопитно ми беше за баща ми. Реших да поразгледам, докато съм тук.

— И къде е колата ти?

— До входа на парка. Не знаех дали мога да паркирам вътре, затова я оставих там и влязох пеша.

— А как щеше да отнесеш котката? На каишка?

— Не, нямаше да я нося. Защо ме разпитвате?

Очевидно лъжеше. Бош реши да атакува без заобикалки.

— Чуй ме, Шийла. Ако си замесена по някакъв начин в случилото се с брат ти, сега е времето да ми кажеш и да се опиташ да се договориш с мен.

— За какво приказвате?

— Помогна ли на баща си онази нощ? Помогна ли му да отнесе брат ти на хълма и да го закопае?

Тя скри лице в шепите си толкова бързо, сякаш Бош я беше залял с киселина, и извика през пръсти:

— О, боже, боже, не мога да повярвам! Какво... — Отпусна ръце със същия рязък жест и го загледа диво. — Мислите, че аз имам нещо общо? Как можяхте да си го помислите?

Бош я изчака да се поуспокои, после каза:

— Мисля, че не ми казваш истината за сегашното си посещение. Това ме кара да преразгледам всички варианти.

Тя почти скочи от стола.

— Арестувана ли съм?

— Не, Шийла, не си. Но ще ти бъда благодарен, ако ми кажеш...

— Тогава си тръгвам. — Тя заобиколи масичката за кафе и тръгна с твърда стъпка към вратата.

— Ами котката? — попита Бош.

Отговорът ѝ дойде, след като вече беше излязла:

— Вие се погрижете за нея.

Бош пристъпи до вратата и се загледа в отдалечаващата се Шийла. Тя стигна по главната алея до изхода и тръгна към административната постройка, където беше паркирана колата ѝ.

— Да бе — промърмори той. Облегна се на рамката на вратата и вдъхна от непримесения с ароматите на караваната нощен въздух. Минаваше полунощ и той беше уморен.

Но реши да остане, докато не намери това, за което беше дошла Шийла.

Усети нещо да се отърква в крака му и погледна надолу. Черна котка. Лекичко я побутна настрани. Не беше запален почитател на котките. Но животното се доближи пак и възобнови гальовното си упражнение. Бош се размърда, като предизвика тревожното отстъпление на котака.

— Почакай тук — каза му той. — Донесъл съм ти храна.

42.

Съдебната зала за предварителни заседания приличаше на зверилник по всяко време на деня. Бош влезе в нея в девет без десет в петък сутринта. Мястото на съдията още бе празно, но за сметка на това адвокатите се съвещаваха и се разхождаха отпред като разтревожени мравки. Човек трябваше да е опитен ветеран, за да схваща какво се случва във всеки един момент.

Бош първо огледа пейките на публиката за Шийла Делакроа, но не я откри. Партньорът му и Портюгъл — младият прокурор, също липсваха. За сметка на това двама оператори подготвиха техниката си до бюрото на квестора. Позицията им осигуряваше пълна видимост на остъклената затворническа клетка, когато започнеше заседанието.

Бош мина през задната врата, извади значката си и я показа на квестора, който беше зает с изучаването на разпечатания списък на заседанията за деня.

— Има ли в списъка Самюъл Делакроа? — попита Бош.

— В сряда или в четвъртък е арестуван?

— В четвъртък. Вчера.

Квесторът отметна горната страница и мина с пръст по редовете на втората. Спря се на името на Делакроа.

— Намерих го.

— Кога е редът му?

— Имаме няколко от сряда преди него. Като дойде редът на четвъртък, ще зависи от това кой е адвокатът му. Частно или от общ характер е делото?

— Общ, мисля.

— Вървят поред. Говорим за час, поне. И то ако съдията започне навреме. Последното, което чух, беше, че още не е дошъл.

— Благодаря.

Бош тръгна към масата на прокурорите, като заобиколи две групички адвокати, които оживено обсъждаха делата си в очакване на появата на съдията. Зад масата се беше настанила непозната жена.

Прокурорският помощник, най-вероятно. На такива като нея се възлагаха около осемдесет процента от случаите, тъй като повечето дела бяха незначителни и като такива не се даваха на отделен прокурор. Пред нея лежеше не много дебела купчина документи — сутрешните дела. Бош ѝ показа значката си.

— Знаете ли дали Джордж Портюгъл ще се появи за насрочване на делото на Делакроа? От четвъртъчните е.

— Ще дойде — отговори жената. — Току-що говорих с него. — Погледна раната на бузата му и добави: — Няма да е по-рано от час. Делакроа има назначен служебен защитник. Сигурно доста боли, а?

— Само когато се усмихвам. Мога ли да ползвам телефона ви?

— Докато се появи съдията.

Бош вдигна слушалката и избра номера на прокуратурата три етажа по-нагоре. Поиска да говори с Портюгъл и го прехвърлиха на вътрешния му номер.

— Ало, Бош е. Става ли да се кача? Трябва да поговорим.

— Тук съм, докато ме повикат на заседание.

— След пет минути съм при теб.

Помоли квестора да упъти към прокуратурата детектив Едгар, когато се появи, и получи уверение, че ще бъде направено.

Коридорът пред залата вече гъмжеше от адвокати и граждани, дошли по свои дела в съда. Сякаш всички говореха по мобилните си телефони. Мраморният под и високият таван отразяваха гласовете и ги умножаваха в ужасна какофония. Бош се мушна в малкото ведомствено барче и му се наложи да чака пет минути на опашка за чаша кафе. След което се заизкачва по аварийното стълбище — не му се губеше повече време в очакване на някой от свръхбавните асансьори.

В кабинета на Портюгъл го очакваше и Едгар.

— Започнахме да се чудим къде може да си — посрещна го прокурорът.

— Какво ти е станало? — попита Едгар, щом видя бузата му.

— Дълга история, която имам намерение да разкажа.

Той се настани в свободния стол пред бюрото на Портюгъл и остави кафето си на пода, защото се усети, че не е взел и за тях, и му стана неудобно. Отвори куфарчето си и извади сгънат брой на „Лос Анжелис Таймс“.

— Та какво става? — Портюгъл очевидно нямаше търпение да узнае причината за това непредвидено събиране.

Бош започна да разгъва вестника.

— Става това, че сме обвинили не когото трябва и ще е най-добре да се заемем да оправим грешката преди да са му друснали обвинения.

— Леле майко! Знаех си, че ще чуя нещо такова от теб — каза Портюгъл. — Не съм сигурен, че искам да слушам по-нататък. Объркваш опечената работа, Бош.

— Хич не ме е грижа. Този човек не е виновният, и толкова.

— Но той ни каза, че го е направил. Няколко пъти го повтори.

— Остави Хари да каже каквото има — намеси се Едгар. — Не е желателно да се оплескваме.

— Може и да е малко късничко.

— Продължавай, Хари. Какво има?

Бош им разказа за разходката си с куклата.

— Изкачих се едвам-едвам — каза той и докосна бузата си за илюстрация. — Но мисълта ми е, че Де...

— Изкачил си се — прекъсна го Портюгъл. — Значи и Делакроа е могъл да се изкачи. Къде е проблемът?

— Проблемът е, че аз го направих на трезва глава, а той е бил пиян. Аз също така знаех пътя. Знаех, че горе има равно място. Той не е знаел.

— Глупости без значение.

— Глупости са приказките на Делакроа. Никой не е влачил тялото на детето догоре. То е било живо по това време. Някой го е убил чак там, на хълма. Портюгъл заклати раздражено глава.

— Това са празни предположения, детектив Бош. Няма да слагам спирачка на цялата процедура само защото...

— Предположения са. Но не са празни.

Бош погледна партньора си. Едгар се беше намръщил.

— Не съм свършил, има още. Като се прибрах снощи у дома, си спомних за котката на Делакроа. Оставихме я в караваната му и казахме, че ще се погрижим за нея, но забравихме. Затова отидох там.

Бош чу учестеното дишане на Едгар и се сети какво го е раздражило. Беше го поставил в неудобното положение да научава новините едновременно с Портюгъл. При идеални обстоятелства Бош

би го уведомил по-рано, но в случая просто не беше останало време за това.

— Възнамерявах единствено да нахраня котката. Но когато отидох там, заварих дъщеря му вътре. Правеше си собствено претърсване. Заяви ми, че също е отишла от грижа за котката, но я сварих да ровичка.

— За какво? — попита Едгар.

— Не пожела да ми каже. Твърдеше, че не търси нищо. Но аз останах, след като тя си тръгна, и намерих едно-друго. — Бош вдигна вестника. — Голяма статия по случая — основно за работата на „съдебна медицина“ по подобни дела. Но съдържа много подробности по нашия случай, от неназован източник. Предимно за мястото на огледа.

Когато прочете статията за първи път, Бош беше решил, че източникът е Тереза Корасон, защото името ѝ беше цитирано във връзка със случаи на намиране на кости. Наясно беше за алъш-вериша, който се въртеше между репортери и източници; директно назоваване за част от информацията, неназоваване за друга част. Но самоличността на източника на конкретната статия не беше важна и затова той не се занима с обсъждането ѝ.

— Добре, има статия — каза Портюгъл. — И какво от това?

— В нея се споменава, че костите са били поставени в плитък гроб, като за изкопаването му не са използвани инструменти. Говори се и за раница, заровена заедно с тялото. Има и други подробности. Има и неспоменати неща, като например дъската за скейтборд на момчето.

— Накъде биеш? — Досадата в гласа на Портюгъл беше ясно доловима.

— Натам, че ако някой е възнамерявал да направи лъжливо самопризнание, голяма част от нужната му информация е в статията, подръка.

— О, я стига, детектив. Делакроа ни даде много повече от няколко детайла за мястото. Той ни описа самото убийство, както и разкарването на тялото в колата му впоследствие.

— Нищо сложно. Може да бъде доказано или оборено. Няма свидетели. Не можем да видим колата, защото е смачкана в някакво гробище за коли във Вали. Разполагаме само с неговия разказ. А той

съвпада с извлеченото от веществените доказателства само що се касае до мястото. Всичките му опорни точки могат да бъдат извлечени оттук.

Бош хвърли вестника на бюрото на прокурора, но той дори не го погледна. Вместо това се опря на лакти върху бюрото и събра една до друга дланите си с разтворени пръсти. Някакъв вид упражнение за отпускане на работното място. Притисна дланите си и каза:

— Така се освобождавам от напрежението.

Упражнението завърши с шумно издишане и връщане в изходно положение.

— Е, добре, имал е възможност да изфабрикува показанията си. Но защо ще иска да го направи? Става дума за собствения му син. За какво му е да каже, че е убил сина си, ако не е?

— Заради тези — каза Бош.

И бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади сгънат на две плик. Наведе се и внимателно го постави върху вестника.

Докато Портюгъл отваряше плика, Бош продължи:

— Мисля, че това е търсила Шийла в караваната снощи. Намерих го под най-долното чекмедже на нощното шкафче на баща ѝ. В нарочно скривалище. Трябва да се извади чекмеджето, за да се намери. Не се е сетила да потърси там.

Прокурорът извади няколко снимки от плика и започна да ги разглежда.

— Господи! — реагира той почти моментално. — Това тя ли е? Дъщерята? Не искам да гледам повече.

Портюгъл остави снимките на бюрото. Едгар се изправи и ги разбута с пръст, за да вижда всичките. Челюстта му се стегна, но той не отрони и дума.

Полароидните снимки бяха стари. Краищата им бяха пожълтели, а цветовете — почти избелели. Бош непрекъснато използваше полароиден апарат в работата и му беше ясно, че снимките са на много повече от десет години. Бяха четиринадесет. С един повтарящ се във всичките елемент — голо момиче. Ако се съдеше по промяната на тялото на момичето и на дължината на косата, можеше да се прецени, че са правени в период от поне пет години. На някои от снимките момичето се усмихваше невинно. На други в очите му се виждаше тъга, дори гняв. Без никакво съмнение снимки на Шийла Делаacroa.

— Вчера това ми се виждаше от лесно по-лесно — каза Портюгъл. — Днес ми изглежда като кълбо от змии и гущери. Допускам, че ще ми представите теорията си за тези шедьоври, детектив Бош?

Бош кимна.

— Всичко идва от семейството. — Бош събра снимките и ги пъкна в плика. — По една или друга причина, майката е слаб характер. Твърде млада да се омъжва, твърде млада да има деца. Мъжът ѝ е неуправляем. Тя разбира каква посока взима животът ѝ и се отказва да я следва. Вдига си чукалата и оставя Шийла... с малкия и с неуправляемия им баща. Очевидно нетърпима ситуация за момичето. И какво може да направи то? Да обвинява майка си, баща си, брат си. Но на кого може да си го изкара? Майка ѝ я няма. Баща ѝ не е от нейната категория. Командва парада. Остава само... Артър.

— Какво искаш да кажеш? Че тя го е убила? Абсурдно е. Тя ни се обади и ни насочи към разпознаването.

— Знам. Но баща ѝ не е наясно, че ни се е обаждала.

Едгар се намръщи. Портюгъл отново се зае с упражнението си.

— Не съм сигурен, че следвам нишката, детектив — каза той. — Какво общо има това с факта дали Делаacroa е убил или не сина си?

Бош развълнувано се наведе напред, с плика в ръка — сякаш в него бяха събрани всички отговори.

— Не разбирате ли? Костите. Всичките наранявания. Не са били от бащата. Тя го е малтретирала. Шийла. Била е торможена и се е обърнала по същия начин срещу брат си.

— Значи все пак твърдиш, че тя го е убила и двайсет години покъсно се е обадила, за да ви даде ключа към загадката. Да не би да смяташ, че страда от амнезия?

Бош не обърна внимание на сарказма.

— Не казвам, че го е убила тя. Но историята на малтретирането е накарала бащата да мисли, че го е направила тя. През всичките години след изчезването на Артър. И той е знаел причината тя да го направи. — Бош размаха плика. — Носел е в себе си осъзнатата вина, че сам е подтикнал Шийла към такава постъпка. После костите излизат наяве, той прочита вестника и събира две и две. Отиваме при него и той се разпява още преди да сме успели да му кажем „добър ден“.

— И защо?

— Изкупление. — Бош си беше блъскал мозъка над това от момента на намиране на снимките.

— О, хайде стига!

— Говоря сериозно. Човекът остарява, разбит е. Когато зад гърба ти има много повече, отколкото пред теб, започваш да преосмисляш живота си. Опитваш се да поправиш грешки. Делакроа е убеден, че дъщеря му е убила брат си заради това, което ѝ е причинил той. Затова сега иска да поеме нейната вина. Какво има да губи? Живее в каравана до магистралата и работи на игрище за голф. Човек, който някога се е докоснал до известността. Може да е решил, че това е последният му шанс да изкупи всичките си грешки.

— И греши за нея, но не го знае.

— Точно така.

Портьюгъл се отгласна със стола си и го остави да се удари шумно в стената.

— Долу разполагам с човек, когото мога да пъхна на топло с една ръка, и ти идваш и ми казваш да го пусна да си ходи по живо, по здраво.

Бош кимна.

— Ако греша, винаги можеш пак да го окошариш. Но ако съм прав, той ще пледира вина в съдебната зала. Без процес, без адвокат. Това иска и ако съдията го допусне, нещата приключват дотук. Истинският убиец на Артър остава на свобода.

Бош погледна Едгар.

— Ти какво мислиш?

— Че пак правиш магии.

Портьюгъл се усмихна, но не защото ситуацията му се виждаше забавна.

— Двама на един. Не е честно.

— Две неща можем да направим — каза Бош. — Най-вероятно Делакроа чака да го въведат в залата. Можем да слезем при него, да му кажем, че сме разпознали жертвата по обаждане на самата Шийла, и направо да го попитаме прикрива ли я.

— Второ?

— Да го прекараме през детектор на лъжата.

— Загуба на време. Не можем да го приеме...

— Не говоря за вкарването на резултата в съда, а за блъф. Ако лъже, ще откаже.

Портюгъл придърпа стола си до бюрото. Взе вестника и заразглежда статията.

— Добре — каза накрая. — Действайте. Свалям обвинението. Засега.

43.

Бош и Едгар чакаха асансьора. Бош погледна неясното си отражение в стоманените врати, после погледна отражението на партньора си — и накрая и самия него.

— Колко си ми ядосан?

— Между много и не особено. Наистина ме направи за смях, Хари.

— Знам. Съжалявам. Искаш ли да слезем по стълбите?

— Потърпи малко. Какво стана с мобилния ти телефон снощи? Счупи ли го, или какво?

— Не. Просто исках да... Не знаех какво точно да мисля и затова реших да проверя нещата на своя глава. Освен това знам, че детето е при теб в четвъртък вечер. А срещата с Шийла съвсем не беше предвидена.

— Ами като започна да претърсваш? Можеше да звънеш. Детето вече беше при майка си.

— Да, знам. Наистина трябваше да звънна.

Едгар кимна и сложи край на обсъждането. После каза:

— Твоята теория ни връща в стартова позиция.

— Да, в самото начало. Ще трябва да прегледаме всичко пак.

— Ще работиш ли в събота и неделя?

— Сигурно.

— Обади ми се.

— Добре.

Накрая Бош не издържа и възкликна:

— По дяволите! Слизам по стълбите. Ще се видим долу. — И тръгна към аварийния изход.

44.

От един помощник на Шийла Делакроа Бош и Едгар научиха, че тя е във временно наето студио в Уестсайд, където набира актьори за пилотния епизод на нов телевизионен сериал със заглавие „Най-добрите в професията“.

Паркираха на запазен терен, натъпкан с ягуари и беемвета, и влязоха в тухлена постройка, разделена на две нива за офиси. По стените бяха налепени листове с надпис „кастинг“ и със стрелки, указващи правилната посока. Минаха по дълъг коридор и се изкачиха по някакво задно стълбище.

Стълбището излизаше в друг дълъг коридор, в момента пълен с мъже с тъмни костюми — омачкани и отдавна излезли от мода. Някои от кандидатите носеха шлифери и меки шапки. Някои се разхождаха, жестикулираха и тихичко си приказваха сами.

Стрелките отведоха Бош и Едгар до голямо помещение, където имаше много столове и още мъже с евтини костюми. Всички загледаха двамата новодошли, които тръгнаха към бюрото в дъното на залата — там една млада жена подчертаваше имена в някакъв списък. На бюрото бяха натрупани купчини снимки паспортен формат и изписани листове. През затворена врата зад гърба на жената се чуваха приглушени напрегнати гласове.

— Трябва да се видим с Шийла Делакроа — каза Бош.

— Как се казвате?

— Детективи Бош и Едгар.

Тя се усмихна и Бош ѝ показа значката си.

— Добри сте, момчета — каза жената. — Дадоха ли ви вече спомагателните?

— Моля?

— Спомагателните роли. И къде са ви снимките?

— Не сме актьори. Истински ченгета сме. Бихте ли ѝ предали, че трябва да я видим веднага?

Жената се усмихна още по-широко.

— Шевът на бузата ти истински ли е? Изглежда ми истински.

Бош направи знак на Едгар и двамата едновременно заобиколиха бюрото от двете страни и тръгнаха към вратата.

— Хей! Тя прави прослушване! Не можете да...

Бош отвори вратата — Шийла Делакроа седеше зад едно бюро и гледаше един мъж, седнал в средата на стаята на сгъваем стол. Мъжът четеше от текст пред себе си. В единия ъгъл, зад триножник с видеокамера, беше застанала млада жена. От другия ъгъл двама мъже също наблюдаваха четеца — седяха на същите сгъваеми столове като неговия.

Четящият не прекъсна работата си с влизането на детективите:

— Доказателството си самият ти, тъпако! ДНК-то ти е пръснато навсякъде. Сега ставай и се изправяй до...

— Добре, добре — каза Делакроа. — Спри, Франк. — Тя погледна Бош и Едгар. — Какво искате?

Секретарката се вмъкна в стаята, изблъска Бош и възкликна:

— Съжалявам, Шийла, обаче тия двамата се намъкнаха, като че ли са истински ченгета!

— Трябва да говорим с теб, Шийла — каза Бош. — Веднага.

— Имам прослушване. Не виждате ли, че...

— Ние пък водим разследване на убийство. Или го забрави?

Тя хвърли химикалката, която държеше, на бюрото и прокара ръце през косата си. После се обърна към жената зад камерата, която сега следеше новодошлите.

— Дженифър, изключи я. Дайте ми няколко минути. Франк, извинявай. Чудесно се справяш. Ще почакаш ли малко? Обещавам веднага след като приключа да чуя първо теб.

Франк стана от стола и се ухили ослепително.

— Няма проблем. Ще чакам отвън.

Всички бързо се изнизаха и Шийла и детективите останаха сами.

— Е — започна тя, след като вратата се затвори, — с подобно влизане наистина трябва да се пробвате като актьори. — Опита неуспешно да се усмихне. Бош се приближи до бюрото, а Едгар се облегна на вратата. — Шоуто, за което набирам хора, е за двама детективи, известни като „най-добрите в професията“, защото съумяват винаги да приключат със случаи, с които никой друг не се справя. Май в истинския живот няма такова нещо, а?

— Никой не е идеален — каза Бош.

— Кое е толкова важното, че трябваше да нахлуете тук и да ме поставите в толкова неловко положение?

— Няколко неща. Първо, реших, че може да те заинтересува, че намерих онова, което търсеше снощи, и...

— Казах ви, не съм...

— И че баща ти беше освободен преди около час.

— Как така освободен? Снощи казахте, че не може да плати гаранцията си.

— Така е. Но срещу него няма повдигнато обвинение.

— Но той призна. Нали казахте, че...

— Оттегли признанията си тази сутрин. След като му съобщихме, че ще му направим тест с детектор на лъжата и че сме идентифицирали брат ти като жертвата по твоето обаждане.

— Не разбирам.

— Разбираш, Шийла. Баща ти мислеше, че ти си убила Артър. Ти си го удряла и наранявала непрекъснато, ти си го завела в болница след удар по главата с бухалката. Когато е изчезнал, баща ти е помислил, че най-накрая си го убила и си скрила тялото. Дори се е отървал от бухалката на Артър, в случай че евентуално пак си я била използвала.

Шийла скри лице в ръцете си.

— Затова се разприказва в момента, в който влязохме в караваната. Искал е да поеме удара вместо теб, за да изкупи причиненото ти от него преди години. Заради това. — Бош извади плика от джоба на якето си и го хвърли на бюрото. Тя бавно отпусна ръце и го взе. Ней беше нужно да го отваря и да гледа какво има в него. — Как ти се харесва нашият прочит, Шийла?

— Вие... такава ли ви е работата? Да нахлувате по този начин в живота на хората? Да си пъхате носовете във всичките им тайни?

— Ние сме от „най-добрите в професията“, Шийла. Понякога и това се изисква от нас.

На пода, до стола на Шийла, имаше каса с бутилки минерална вода. Бош отвори една и ѝ я подаде. Хвърли поглед към Едгар, който поклати глава отрицателно. Отвори една и за себе си и се настани на стола на Франк пред бюрото.

— Чуй ме, Шийла. Ти също си била жертва. Дете. Баща ти е бил силният и е държал нещата в ръцете си. Няма защо да се срамуваш, че си била жертва.

Тя не реагира.

— Каквото и да носиш в себе си, време е да се отървеш от него. Да ни разкажеш какво се е случило. Всичко. Върнах ме се до отправната точка и се нуждаем от помощта ти. Става дума за брат ти. — Той отпи продължително от бутилката. Чак сега забеляза колко топло е в стаята.

— Сега разбирам... — каза Шийла сякаш на себе си.

— Какво?

— Баща ми не ме докосна и с пръст, след като Артър изчезна. Аз никога... Мислех, че е защото съм престанала да бъда обект на желание за него. Бях дебела, грозна. Сега си мисля, че може би... се е страхувал от мисълта какво съм направила или какво съм способна да направя.

— Шийла, има ли нещо, което ни си ни казала за тогава, за този последен ден? Нещо, което би могло да ни помогне?

Тя кимна и пак скри лице зад свитите си юмруци.

— Знаех, че се кани да бяга. И не направих нищо да го спра.

— Защо, Шийла? — Бош вложи нотка на загриженост.

— Когато се върнах от училище, той си беше в стаята — каза тя след дълга пауза.

— Значи се е върнал вкъщи?

— Да. За кратко. Вратата на стаята му беше открената и аз надникнах. Той не ме видя. Пъхаше дрехи и разни други неща в раницата си. Готвеше се да бяга. Аз просто... отидох и се затворих в моята стая. Искях да се махне. Може би съм го мразила. Но исках да се махне. За мен той беше причината за всичко. Останах си в стаята, докато не чух как входната врата хлопна. — Очите ѝ бяха мокри от сълзи, но в тях се виждаше силата, раждаща се от пречистването чрез истината. — Можех да го спра, но не го направих. Ето с какво трябваше да живея. А сега знам и какво е станало с него...

— Благодаря ти, Шийла — меко каза Бош. — Има ли друго?

Тя само тръсна глава.

— Добре, оставяме те.

Бош стана, взе плика със снимките от бюрото и се обърна да излезе.

— Какво ще стане с него? — попита Шийла.

— Нищо — отговори Бош. — Всякаква давност за причиненото на теб отдавна е изтекла. Той ще се върне в караваната си. Шийла, може някога той да е бил носител на разрушаваща сила. Но животът се движи неспирно. Взима от един и го дава на друг. Сега баща ти е безсилният. Повярвай ми, той не може повече да те нарани.

— Какво ще правите със снимките?

— Трябва да бъдат приложени към делото. Никой няма да ги види.

— Искам да ги изгоря.

— Изгори спомените си. — Бош отново понечи да си тръгне, но чу смеха ѝ и се обърна. — Какво има?

— Нищо. Цял ден седя и слушам хора, които се опитват да говорят като вас. Сега знам, че никой от тях няма да успее да се доближи до вярното звучене.

— Твоето е просто шоу-бизнес — каза Бош.

Докато вървяха към стълбището, минаха за втори път покрай всички актьори. Франк стоеше на площадката до стълбите и рецитираше репликите си на висок глас. Усмихна се на детективите и попита:

— Хей, момчета, вие сте от истинските, нали? Как мислите, че се справях вътре?

— Страхотен беше, Франк — отговори му Едгар. — Ти си направо професионалист, носиш си го в душата.

45.

В два следобед в петък Бош и Едгар се върнаха в участъка. Беше десетият ден на разследването. Дистанцията до убицеца на Артър Делаacroa изобщо не беше скъсена в сравнение с времето, когато костите му кротко си бяха лежали на хълма над Уъндърланд Авеню. Ако теглеха чертата, резултатът включваше мъртво ченге и самоубил се разкаян педофил.

На бюрото на Бош, както винаги, го очакваше купчина бележки от телефонни обаждания, придружена този път от плик за вътрешна поща.

— Време беше — каза Бош, отвори плика и извади миникасетофона си. Натисна копчето, за да провери състоянието на батериите. Чу собствения си глас и веднага изключи машинката.

Прегледа набързо съобщенията. Почти всичките от репортери. „Каквото и да правиш, не можеш да избягаш от медиите“ — помисли си той. Възнамеряваше да остави на „връзки с медиите“ удоволствието да обяснят как човек, направил самопризнание и задържан за убийство предишния ден, е оправдан и освободен на следващия.

— Знаеш ли — обърна се Бош към Едгар, — в Канада ченгетата не са длъжни да кажат и копче на медиите, докато случаят не е приключен. Постоянно медийно затъмнение.

— А и имат много хубав бекон — добави партньорът му. — Оня кръглият. Всъщност какво търсим тук, Хари?

Едно от съобщенията идваше от съветника по семейни въпроси към съдебномедицинския отдел — уведомяваше ги за предаването на останките на Артър Делаacroa на семейството му, за погребение в неделя. Бош го отдели, за да му се обади по-късно и да научи подробности за погребението и за члена на семейството, който е пожелал да прибере останките.

По-нататък попадна на розово листче, което го накара да затаи дъх и да се стегне. Съобщението беше оставено в десет и половина от лейтенант Боленбах от оперативната служба, или 0-3, както беше по-

известна със съкращението си сред полицаите. 0–3 се занимаваше с всички назначения и премествания. Преди преместването му в Холивуд Бош беше получил същото такова известие от 0–3. Същото бе и с Киз Райдър миналата година.

Спомни си думите на Ървинг в стаята за разпит преди три дни. Вероятно 0–3 се беше заела да удовлетвори желанието на заместник-шефа за ранно пенсиониране на Бош. Даваха му знак за преместване от Холивуд. Новият му пост сигурно щеше да е свързан с магистрално патрулиране далеч от дома, с дълги преходи до и от работа. Често използван метод на убеждаване на ченгета, че за тях ще е по-добре, ако просто си върнат значката и си намерят друго занимание.

Бош хвърли поглед към Едгар. Партньорът му се занимаваше със своята купчинка от подобни листчета, но никое от тях, изглежда, не го беше притеснило по същия начин. Бош сгъна своето и го пъхна в джоба си. Щеше да му липсва постоянният приток на адреналин, свързан с детективската работа.

Последното съобщение в купчината, тоест първото получено, беше от Антоан Джеспър от лабораторията за експертизи. Беше звънял в десет сутринта.

— По дяволите! — изруга Бош.

— Какво? — попита Едгар.

— Ще се наложи да сляза до центъра. В багажника ми все още е куклата, която заех снощи. Джеспър си я иска. — Той понечи да се свърже с „експертизи“, но чу някой да ги вика. Беше Билетс — махаше им да отидат в кабинета.

За пет минути Бош я въведе в ситуацията, включително последния ѝ обрат и липсата на напредък.

— И какво следва? — попита Билетс.

— Започваме отначало, преглеждаме отново всичко, с което разполагаме, намираме какво сме пропуснали. Отиваме в училището на момчето, гледаме стари дневници, свързваме се със съученици. Такива неща. Мисля, че най-важно е онова място горе на хълма.

— Защо?

— Мисля, че момчето е било убито там. Трябва да разберем кой или какво го е накарало да се качи. Ще се заемем с хората от цялата улица, ще търсим информация за всеки. Нужно е време.

— Няма възможност да работите само по този случай — каза Билетс. — Цели десет дни не сте поемали смени. Това не ви е централно управление. Досега не ми се е случвало да изваждам за толкова дълго екип от смените.

— Значи се връщаме?

— Ваш ред е — поемате следващия случай.

Десетте дни наистина бяха непознат лукс. Двата други екипа, занимаващи се с убийства, бяха получили задачи. Беше техен ред. Толкова по-лошо за тях, че не бяха успели да приключат с този.

Освен това връщането им в графика на смените негласно означаваше, че Билетс не вярва в скорошното приключване на разследването. Колкото повече се проточваше, в толкова по-бърза прогресия намаляваха шансовете за разрешаването му. Принципно положение при работата с убийства и се случваше на всеки. Перфектни професионалисти нямаше.

— Нещо друго? — попита Билетс.

„Най-вероятно знае за обаждането на 0-3“ — помисли Бош. Поколеба се, после поклати глава заедно с Едгар.

— Добре, момчета. Благодаря.

Те се върнаха на бюрата си и Бош се обади на Джеспър.

— Куклата е наред. Ще я донеса следобед.

— Радвам се. Но не ти се обадох за това. Искях да направя уточнение по доклада, който ти дадох за дъската за скейтборд. Ако все още е от някакво значение.

— Не особено, но все пак за какво става дума? — Бош отвори следователския дневник и прелисти до въпросната експертиза. — Ами там пише, че периодът на производство на дъската е между февруари седемдесет и осма и юни осемдесет и шеста, нали? Сега мога да стесня периода почти наполовина. Специално тази дъска е произведена между седемдесет и осма и осемдесета. Двегодишен период. Не знам дали това ти говори нещо, или не.

Бош разгледа доклада от експертизата. Поправката на Джеспър нямаше особено значение, поради отпадането на Трент като заподозрян, а и дъската за скейтборд не беше категорично свързана с Артър Делаacroa. Все пак любопитството му се събуди.

— Как успя да намалиш периода? Тук казваш, че същият модел е произвеждан до осемдесет и шеста.

— Така е. Но специално тази дъска има дата. Хиляда деветстотин и осемдесета.

— Почакай. Къде? Не видях никаква дата.

— Свалих колелцата. Реших да проверя за евентуално поставени търговски знаци на производителя. Нямахте. Но после забелязах, че някой е издълбал датата в дървото.

— При самото производство?

— Не мисля. Не е професионално направено, а и беше трудно за разчитане. Трябваше да го гледам под лупа и на специална светлина. Мисля, че така първоначалният собственик е гарантирал правата си в случай на възникване на спор. Например при кражба. Споменах ти, че доста време дъските на „Боуни“ бяха върхът на сладоледа. По-лесно беше човек да открадне някоя, отколкото да я намери в магазина. Момчето, което е купило дъската с оригиналните колела, не тези, които са поставени сега, е издълбало датата. Хиляда деветстотин и осемдесета АДе.

— АДе?

— Съкратено от Аппо Вопиш или както там се произнася. На латински е. „От рождението на Христа.“

— Не. Означава Артър Делаacroa.

— Какво? Кой е пък този?

— Жертвата, Антоан. Артър Делаacroa. — Бош усети как пулсът му се ускори. — Антоан, изчакай ме. Идвам веднага.

— Чакам.

46.

Магистралата беше задръстена и Бош се бавеше. А го притискаше усещането за засилваща се неотложност. Преместванията обикновено се правеха след раздаването на заплати в края на месеца. Това му оставяше само три-четири дни за приключване на разследването. Не искаше да го остави на друг, дори само на Едгар. Искаше да го завърши сам.

Извади розовото листче от джоба си и набра написания там номер на мобилния си телефон.

— Оперативна служба, слуша лейтенант Боленбах.

Бош прекъсна връзката. Изпоти се. Боленбах сигурно имаше индикатор откъде идва позвъняването и отлагането на разговора беше пълна глупост, защото щяха да го прехвърлят независимо дали щеше да се обади да го чуе лично, или не.

Остави телефона и бележката настрана и се опита да се съсредоточи върху разследването. По-точно върху информацията за скейтборда, намерен в къщата на Николас Трент. След десет дни усилена работа случаят напълно излизаше от контрол. Човек, чиято непричастност се беше борил да защити, сега се оказваше единствен заподозрян, свързан от уликите с жертвата. Следващата мисъл, произтичаща напълно естествено от този извод, се съдържаше в думите на Ървинг. Може би му беше време да си ходи.

Телефонът зазвъня. Отначало смяташе да не отговаря, но после реши, че съдбата му е неизбежна. Беше Едгар.

— Хари, какво правиш?

— Казах ти. Трябва да слеза до „експертизи“. — Искане му се да не споменава за последното откритие на Джеси преди да го е видял с очите си.

— Можех да дойда с теб.

— Загуба на време.

— Слушай, Хари, Билетс те търси и такава... носи се слух, че ще те местят.

— Не ми е известно.

— Ще ми кажеш, ако научиш нещо, нали? От доста време сме заедно.

— Първо на теб, Джери.

В Паркър Сентър един от полицаите във фоайето му помогна да качи куклата на Джеспър, който я прибра в шкафа за съхранение, после отведе Бош в лабораторията. Скейтбордът беше поставен върху маса за изследване. Джеспър включи една настолна лампа и изгаси централното осветление. После нагласи увеличителното стъкло, та Бош да разгледа надписа.

— Изглежда като полиран — каза Джеспър, докато Бош го разглеждаше. — Мисля, че в някакъв момент някой е направил пълен ремонт. Нови колела и нов лак.

— Ще трябва да го взема — каза Бош и се изправи. — Може би ще го покажа на някои хора.

— Аз приключих с него. Твой е.

— Провери ли дали това е единственият надпис?

— Да. Няма друг.

— Да ти се намира кутия?

— Мислех, че ще го подкараш на излизане оттук, Хари.

Бош не се усмихна.

— Шегувах се де.

— Аха. Разбрах.

Джеспър излезе от лабораторията и се върна с кашонче, достатъчно голямо да побере дъската. Сложи я вътре, сложи и колелата и винтовете, събрани в найлоново пликче. Бош му благодари.

— Успях ли да ти помогна, Хари?

— Да. Поне така мисля, Антоан.

Джеспър посочи бузата му.

— От бръснене?

— Нещо подобно.

Обратният път към Холивуд беше още по-бавен. Бош мислеше за Николас Трент и за скейтборда, опитваше се да напасне обясненията си в рамката на уликите, с които разполагаха!. Не се получаваше. Липсваше елемент на уравнението. Беше сигурен, че ако разполага с достатъчно време, ще стигне до решението.

В четири и половина влезе в участъка през задната врата с кашончето и бързо тръгна по коридора към общата зала, Манкиевич се подаде от стаята на дежурните и подвикна:

— Хари!

Бош хвърли поглед през рамо, без да спира.

— Здравсти.

— Чух новината. Ще ни липсваш.

Бош хвана кашончето в дясната си ръка и с лявата направи жест, сякаш я движеше по невидима гладка повърхност. Жестът беше запазен за патрулните коли и означаваше: спокойно плаване, братко. После продължи по коридора.

Едгар беше поставил върху двете им бюра голяма бяла дъска. На нея беше нарисувано нещо като термометър — Уъндърланд Авеню, с колелото накрая. Отделните къщи бяха обозначени с линии, а имената на притежателите им бяха написани със зелен, син или черен маркер. Мястото на намиране на костите беше маркирано с червен „X“.

— Трябваше да направим диаграмата в самото начало — каза Едгар.

— Каква е системата?

— Зелените имена са на обитатели, преместили се през осемдесета. Сините са дошли след осемдесета и също са се изнесли. Черните са на настоящи обитатели на улицата, които са били такива отдавна. Като Гайо например. — Черните имена бяха само две — на доктора и на някой си Ал Хътър, който живееше в отдалечения от мястото на огледа край.

— Хубаво — каза Бош, въпреки че не му беше ясна ползата от всичко това.

— Какво носиш? — попита Едгар.

— Скейтборда. Джеспър откри нещо. — Разказа на партньора си за изрязаните година и инициали и му ги показа. — Ще трябва да отделим още внимание на Трент. Да се върнем към твоята теория, че се е преместил в квартала, защото е закопал там детето.

— Господи, Хари, аз го казах почти на майтап.

— Вече не е майтап. Ще трябва да се върнем в биографията на Трент поне до хиляда деветстотин и осемдесета.

— И междуременно ще ни връчат следващия случай. Чудничко.

— По радиото казаха, че в събота и неделя очакват да вали. Ако сме късметлии, хората ще си стоят по къщите и ще кротуват.

— Хари, повечето убийства стават по къщите.

Бош забеляза лейтенант Билетс — правеше му знаци да отиде в кабинета ѝ. Беше забравил, че Едгар го беше предупредил, че тя го търси. Той посочи двамата с пръст в ням въпрос и в отговор Билетс посочи само него.

— Отивам на разговор.

— Късмет, партньоре — пожела му Едгар.

— Ако все още сме партньори.

Мина през залата и влезе в кабинета на лейтенанта. Тя заговори, без да го гледа:

— Хари, получил си известие от 0–3. Трябва да се свържеш с лейтенант Боленбах. Това е заповед.

— Попита ли къде ме местят?

— Не, Хари. Достатъчно съм ядосана от преместването ти. Страхувах се, че може да се хванем за гушите, а той няма нищо общо — просто съобщава новината.

— Ядосана си. — Бош се усмихна.

— Не искам да те загубя. Особено заради скапаната сръдня на някой си от голямото добрутро.

— Благодаря, лейтенант. Защо не му звънеш сега, на говорител? Да приключим по-бързо.

Сега тя вече го погледна.

— Сигурен ли си? Мога да отида да си взема кафе и да те оставя сам.

— Няма проблем. Давай, обаждай се.

Тя включи телефона на говорител и набра номера на Боленбах. Той отговори веднага.

— Лейтенант, обажда се лейтенант Билето. При мен е детектив Бош.

— Благодаря, лейтенант. Момент да намеря заповедта. — Чу се шумолене на хартия. — Детектив Хай... Хероним... как се...

— Йероним — каза Бош. — Римува се с „аноним“.

— Така да е. Детектив Йероним Бош, заповядано е да се явите в отдел „кражби и убийства“ в нула осем нула часа на петнадесети януари. Това е всичко. Заповедта ясна ли ви е?

Бош беше удивен. ОКУ означаваше повишение. Преместването от ОКУ в Холивуд преди повече от десет години беше наказание. На лицето на Билетс също бяха изписани изненада и подозрение.

— ОКУ ли казахте?

— Да, детектив. Отдел „Кражби и убийства“. Ясна ли е заповедта?

— Какво е назначението ми?

— Току-що ви го прочетох. Явявате се на...

— Имам предвид, какво ще правя в ОКУ? Какъв е постът ми?

— Ще го научите от старшия си офицер на петнадесети сутринта. Това е всичко, което имам за вас, детектив Бош. Знаете вече заповедта. Приятни събота и неделя. — Той затвори и от говорителя се чу звукът на централата.

Бош погледна Билетс.

— Какво мислиш? Да не е шега?

— И да е, е добра. Честито.

— Но преди три дни Ървинг ми каза да напускам. В следващия момент се обръща на сто и осемдесет градуса и ме праща в центъра.

— Сигурно иска да те наблюдава по-отблизо. Не напразно наричат Паркър Сентър „Стъклената къща“. Бъди внимателен. От друга страна, и двамата знаем, че мястото ти е там. Изобщо не трябваше да те махат. Може би кръгът просто се затваря. Каквото и да е, ще ни липсваш. Ще ми липсваш. Вършиш добра работа.

Бош кимна в знак на благодарност, после се усмихна.

— Няма да повярваш, особено в светлината на току-що случилото се, но ние се връщаме към Трент. Дъската за скейтборд. В „експертизи“ намериха връзка с момчето.

Билетс отметна глава назад и се засмя.

— Когато Ървинг научи, определено ще замени ОКУ с управлението в Саутист. — Ставаше дума за района с най-много организирана престъпност на глава от населението в града, в най-отдалечената му част. Чиста проба форма на патрулна терапия.

— Не се съмнявам — каза Бош.

Билетс го попита как смята да процедира по-нататък по разследването и внимателно изслуша плана за практическото възстановяване на пълния жизнен път на Трент.

— Виж — каза тя накрая. — Ще ви махна от смените. Няма смисъл да ви се дава нов случай, след като ви разделят. Давам ви разрешение и за извънредна работа през уикенда. Хващайте се здраво с Трент и ми докладвайте. Имаш на разположение четири дни, Хари. Не оставяй нищо недовършено, когато си тръгнеш.

Бош кимна и излезе от кабинета. Мина мълчаливо залата, под погледите на всички, и седна на мястото си.

— Е? — прошепна Едгар след малко. — Какво те сполетя?

— ОКУ.

— „Кражби и убийства“?! — Изкрещя го така, че нямаше нужда да се пускат никакви слухове. Бош усети, че се изчервява. — Господи, първо Киз, а сега и ти! Аз какво съм бе, недоносче ли?

47.

От уредбата се носеха звуците на „К В1ие“ [???]. С бутилка бира в ръка, затворил очи, Бош се беше отпуснал на люлеещия стол. Краят на един объркан ден в края на една объркана седмица. Искаше да се остави на музиката да го прочисти. Сигурен беше, че е събрал всички парчета от загадката и оставаше само да ги подреди правилно и да се освободи от ненужното, което му пречеше да види цялостната картина.

С Едгар бяха работили до седем. Решиха да си тръгнат по-рано, защото партньорът му не можеше да се съсредоточи. Новината за преместването на Бош му се беше отразила по-силно, отколкото на самия Бош. Едгар приемаше прекалено лично, че и той не е избран за „Кражби и убийства“, и никакви обяснения от страна на Бош, че това е истинско гнездо на змии, не бяха в състояние да го успокоят. Накрая Бош се отказа от опитите си да му го налее в главата и го изпрати вкъщи със заръка да пийне едно и да си легне рано. През уикенда ги чакаше работа по събирането на информация за Трент.

Сега Бош беше този, който си пийваше и постепенно заспиваше в стола. Чувстваше се на прага на нов период в живота си. Период на повече опасности, по-високи залози, носещи по-голямо удовлетворение. Усещането го накара да се усмихне.

Почти подскочи от звъна на телефона. Изключи уредбата и отиде в кухнята. Когато вдигна слушалката, женски глас му каза да изчака да говори със заместник-шеф Ървинг. След дълга пауза от другата страна се чу:

— Детектив Бош?

— Да?

— Получихте ли заповедта си за прехвърляне?

— Получих я.

— Хубаво. Искан да знаете, че аз взех решението да ви върна в отдел „Кражби и убийства“.

— Каква е причината, шефе?

— След последния ни разговор реших да ви дам още един шанс. Това назначение е шансът. В новото ви положение ще мога да наблюдавам действията ви съвсем отблизо.

— Какво ще бъде положението ми?

— Не ви ли съобщиха?

— Казаха ми само да се явя в ОКУ на петнайсети януари.

Мълчанието от другата страна го накара да се замисли дали всъщност не са му приготвили най-гадното назначение в рамките на най-доброто място, където би могъл да бъде преместен. Най-накрая Ървинг проговори отново:

— Връщате се на предишната си длъжност. Специална група по убийствата. Днес се освободи място там, след като детектив Торнтън предаде значката си.

— Ще работя с Киз Райдър?

— Това ще реши лейтенант Енрикес. Но понастоящем детектив Райдър е без партньор, а вие двамата имате установени работни взаимоотношения.

Сам в тъмната кухня, Бош се стараяше да не издава обзелите го емоции.

Сякаш доловил чувствата му, Ървинг добави:

— Детектив, може да се изживявате като света вода ненапита, след като сте газили в ямата с лайната. Обаче не си го и помисляйте. Не си правете предположения. Не правете грешки. Ако сгрешите, аз първи ще науча. Ясен ли съм?

— По-ясно няма накъде.

Ървинг затвори без повече разяснения. Бош остана в мрака, притиснал слушалката до ухото си, докато не го стресна пискливият тон на централата. Затвори и се върна в дневната. Помисли си да се обади на Киз, но реши да изчака. Почувства нещо твърдо да го подпира в бедрото, когато седна на люлеещия стол. Знаеше, че не е пистолетът, защото го беше свалил. Бръкна в джоба си и извади касетофона.

Включи го и чу размяната си на реплики с репортерката пред къщата на Трент във вечерта на самоубийството му. Връхлетя го чувство на вина за това, което може би трябваше да направи тогава, за да я възпре.

На мястото, където се чуваше затръшването на вратата на колата му, Бош спря касетата и я върна в началото на записа, — сети се, че все още не е прослушал целия разпит на Трент, защото през по-голямата му част се разхождаше из къщата и оглеждаше. Реши да го направи сега. Щеше да му послужи като отправна точка за работата през уикенда.

Докато слушаше, се опита да анализира думи и изречения в опит да надуши потенциален убиец. През цялото време му се налагаше да се бори с инстинкта си, който убедително му говореше, че отчаяните протести на Трент са на невинен човек. А това беше в противоречие с наскоро наученото. Дъската за скейтборд, намерена в гаража на Трент, носеше инициалите на момчето и годината на убийството. Твърда опорна точка в хипотезата за убиеца.

Прослушването на целия разпит не породя гениални идеи, затова Бош върна касетата още веднъж. И скоро долови нещо, от което кръвта нахлу в лицето му. Върна и за трети път прослуша размяната на реплики между Едгар и Трент, привлякла вниманието му. Беше пропуснал важността ѝ, до този момент:

— Харесваше ли ви да гледате как децата си играят, Трент? — попита Едгар.

— Не можех да ги видя, ако бяха в гората. Понякога се качвах с колата или разхождах кучето, докато беше живо, и виждах деца да се катерят нагоре. Момиченцето от другата страна на улицата. Децата на Фостърви. Всички деца от квартала. Правото на преминаване е на общината — това е единственият неразработен парцел наоколо. Затова се качвах там да играят. Някои съседни мислеха, че по-големите се качват, за да пушат, и се притесняваха, че може да причинят огромен пожар.

Той спря записа и се върна в кухнята. Едгар отговори след първия сигнал. Беше още само девет и по гласа му можеше да се разбере, че не е заспал.

— Не си донесъл нищо от работата със себе си, предполагам?

— Например?

— Списъците с имената и адресите?

— Не, Хари, останаха в службата. Какво има?

— Не съм сигурен. Спомняш ли си днес, като правеше схемата върху дъската, дали в нея имаше някой си Фостър?

— Фостър?

Зачака отговор, но Едгар мълчеше.

— Джери, спомняш ли си?

— По-полека, Хари. Мисля.

Още мълчание.

— Нямах Фостър — каза накрая Едгар. — Поне не помня да е имало.

— Сигурен ли си?

— Стига де, Хари. Схемата не е пред очите ми. Защо е толкова важно?

— Ще ти звънна пак.

Бош взе телефона в трапезарията, където беше куфарчето му, извади дневника на разследването и бързо отгърна на страницата с имената на обитателите на Уъндърланд Авеню, с адресите и телефонните номера. Нямах семейство Фостър. Вдигна слушалката и набра. След четирикратно прозвучаване на сигнала му отговори познат глас.

— Доктор Гайо, обажда се детектив Бош. Прекалено късно ли се обаждам?

— Здравейте, детектив. За мен не е късно. Четиридесет години са ми звънели по всяко време на нощта. Девет часът ли е? Девет е за аматьори. Как е положението с многобройните ви наранявания?

— Няма проблем с тях, докторе. Не разполагам с много време и ми е необходимо да ви задам няколко въпроса, свързани с квартала.

— Да?

— През хиляда деветстотин и осемдесета на вашата улица живяло ли е семейство Фостър?

— Мисля, че не — отговори Гайо след известен размисъл. — Не помня никой с името Фостър.

— Добре. В такъв случай можете ли да ми кажете дали на улицата ви са живели хора, грижещи се за деца?

Този път отговорът дойде без замисляне:

— Да. Семейство Блейлок. Много добри хора. Помогнаха на много деца. Много им се възхищавах.

Бош си записа името на първата страница на дневника и прелисти отново до списъка на обитателите. Там не беше отбелязано семейство Блейлок.

— Спомняте ли си малките им имена?

— Дон и Одри.

— Спомняте ли си кога са се преместили от квартала?

— О, поне преди десет години. След като и последното дете порасна, вече не се нуждаеха от толкова голяма къща.

Продадоха я и се преместиха.

— Някаква представа къде? Все още ли са някъде в района?

Гайо не отговори веднага. Бош зачака.

— Опитвам се да си спомня — каза докторът. — Сигурен съм, че го знам.

— Спокойно, докторе, не бързайте — каза Бош, въпреки че желаше точно обратното.

— Знаете ли какво? Пазя всичките получени картички за Коледа в една кутия. За да знам на кого да изпратя аз картичка на следващата. Съпругата ми винаги правеше така. Почакайте да намеря кутията. Одри все още редовно ми изпраща картичка всяка Коледа.

— Намерете кутията, докторе. Ще почакам.

Гайо се върна на телефона след няколко минути. През цялото време Бош чакаше с приготвена химикалка.

— Детектив Бош, намерих картичката.

Гайо продиктува адреса и Бош едва се удържа да не въздъхне от облекчение. Дон и Одри Блейлок не бяха отишли в Аляска или някое също толкова отдалечено кътче на земното кълбо. До новото им местонахождение се стигаше с кола. Той благодари на доктор Гайо и затвори.

48.

В осем часа събота сутринта Бош седеше в таратайката си и наблюдаваше една малка дървена къща на една пресечка от основната артерия на Лоун Пайн — градче на три часа път северно от Лос Анжелис, в подножието на Сиера Невада. Отпиваше студено кафе от пластмасова чаша, още една беше приготвена за по-късно. Костите го боляха от студа, от нощта, прекарана в шофиране и после в опити да спи в колата. Беше пристигнал в малкия планински градец твърде късно, за да си намери стая в мотел. А и му беше известно, че по принцип не е желателно да се избере Лоун Пайн за прекарване на уикенда без предварителна резервация.

С пукването на зората сиво-синята грамада на планината се извиси зад града и го смали до действителните му размери — съвсем незначителни пред лицето на природата. Бош погледна към връх Уитни — най-високата точка на Калифорния. Върхът си беше там открай време и щеше да е там много след изчезването на човешкия вид. Тази мисъл някак си го примиряваше с нещата от живота, които знаеше. Беше гладен и изпитваше желание да отскочи до градчето за стек с пържени яйца. Но не можеше да помръдне от поста си. Хората се местеха от Лос Анжелис в Лоун Пайн не само от омраза към тълпите, смога и ритъма на живот в метрополиса. Но също и заради любовта към планината. Бош не възнамеряваше да рискува да изпусне Дон и Одри Блейлок, ако излязат на сутрешна разходка, само за да се натъпче.

Чакаше появата на някакъв признак на живот в къщата — включено осветление или появата на вратата на някой, който да прибере оставените преди два часа вестници. Купчинката беше тънка и най-вероятно в нея не се съдържаше „Лос Анжелис Таймс“. Хората от Лоун Пайн пет пари не даваха за Лос Анжелис, нито пък за неговите убийства или детективи.

В девет часа от комина на къщата започна да се вие дим. След няколко минути мъж на около шейсет, навлякъл жилетка, се показа и

прибра вестника. Хвърли поглед към колата на Бош и влезе обратно.

Бош не се криеше. Подкара колата и я спря на входната алея пред къщата на семейство Блейлок. Мъжът, който бе взел вестника, отвори вратата още преди Бош да позвъни.

— Господин Блейлок?

— Да, аз съм.

Бош му показва полицейските си документи.

— Дали е удобно да поговоря с вас и съпругата ви? Отнася се до разследване, което вода.

— Сам ли сте?

— Да.

— От колко време сте навън?

Бош се усмихна.

— От около четири часа. Пристигнах твърде късно, за да си намеря стая.

— Влезте. Кафето е сложено.

— Дано да е горещо.

Домакинът му го поведе към едно канапе и няколко стола, разположени до камината.

— Ще се върна със съпругата ми и кафето.

Бош пристъпи към стола най-близо до камината. Точно преди да седне забеляза множеството фотографии, закачени на стената зад канапето, и отиде да ги разгледа. Всичките бяха на деца. От всякакви раси. Две от децата бяха с очевидни физически или умствени недъзи. Питомците. Бош се върна на стола, седна и зачака.

Блейлок се върна с голяма чаша димящо кафе. Зад него вървеше жена, видимо малко по-възрастна от съпруга си. Очите ѝ все още не бяха съвсем прояснени от съня, но изражението ѝ беше добродушно.

— Това е Одри, съпругата ми — каза Блейлок. — Черно ли пиете кафето? Всички полицаи, които познавам, го пият черно.

Съпругът и съпругата се настаниха един до друг на канапето.

— Черно е добре. Много ли полицаи познавате?

— Да, когато живеех в Лос Анжелис. Тридесет години работих в градската пожарна. Напуснах като ръководител на пожарна секция през деветдесет и втора, след бунтовете. Достатъчно ми беше. Дойдох точно преди Уотс и си тръгнах след събитията.

— За какво искате да говорите с нас? — намеси се Одри.

Очевидно не ѝ се слушаха приказките на съпруга ѝ.

Кафето беше изпито и с въведенията беше приключено.

— Занимавам се с убийства. В холивудския участък. Работа...

— Шест години работих там. — Блейлок имаше предвид станцията на пожарната в съседство с участъка.

— Дон, остави човека да ни каже за какво е бил целия път дотук — каза Одри.

— Извинете, продължавайте.

— Работа върху един случай. Убийство в района на Лоръл Кениън. Старият ви квартал. Издирваме хора, живели на онази улица през хиляда деветстотин и осемдесета.

— Защо тогава?

— Това е годината на извършване на убийството.

Те го погледнаха втрещено.

— Това някой неразкрит случай ли е? — попита Блейлок. — Защото не си спомням нещо подобно да е ставало там по наше време.

— В голяма степен е неразкрито. Тялото беше намерено само преди две седмици. Било е заровено в гората, на хълма.

— Божичко! — възкликна Одри. — Искате да кажете, че през цялото време, докато сме живели там, горе е имало труп? Децата ни често играеха там. Кой е убитият?

— Дете, на дванайсет години. Артър Делакроа. Името говори ли нещо на някой от вас?

Двамата съпрузи първо поровиха в паметта си, после се спогледаха за потвърждение на резултата и поклатаха глави отрицателно.

— Не — отговори Дон Блейлок.

— Къде е живял? — попита Одри Блейлок. — Не мисля, че е бил от квартала.

— Не. Живял е в района на Миракъл Майл.

— Ужасно. Как е бил убит?

— Бил е пребит до смърт. Ако не възразявате... Знаем, че сте любопитни да научите фактите, но бих желал да ви задам въпросите си.

— Извинявайте — каза Одри. — Моля ви, продължете. Какво още можем да ви кажем?

— Опитваме се да възстановим картината на улицата от онова време. Кой е живял там и кой кой е. Рутинна задача. — Бош се усмихна и веднага почувства, че се получава неестествено. — Но не е лесно. Картината доста се е променила оттогава. Всъщност доктор Гайо и още един човек, Хътър, са единствените, които живеят там от осемдесета.

Одри се усмихна топло.

— О, Пол е много добър човек. И досега получаваме коледни картички от него, дори и след като съпругата му почина. Разбира се, неговите услуги бяха прекалено скъпи за нас. Най-често водехме нашите деца в държавни болници. Но ако се случеше нещо спешно, в края на седмицата или когато Пол ни гостуваше, изобщо не се колебаеше. Днес някои доктори се боят да направят каквото и да било, понеже... Извинете, отплеснах се като съпруга ми, а вие не сте дошли за това.

— Няма нищо, госпожо Блейлок. Споменахте вашите деца. От някои от съседите ви разбрах, че сте имали нещо като приют, така ли?

— О, да — каза Одри. — Дватамата с Дон гледахме деца цели двайсет и пет години.

— Това е достойно за възхищение. Колко деца са минали през ръцете ви?

— Трудно е да се прецени. Някои бяха при нас с години, други само за седмици. Много от тях бяха на милостта на съдилищата за малолетни. Сърцето ми се късаше, когато дойдеше разпореждане детето да се върне в друг приют, при родител или пък нещо друго, точно когато започвахме да свикваме с него, а и то започваше да свиква с дома ни. Винаги съм казвала, че за да даваш подслон на такива деца, трябва да имаш не само голямо сърце, но и железни нерви. Съпругът ѝ я хвана за ръката и каза:

— Веднъж направихме преброяване. Общо тридесет и осем деца. Може да се каже, че сме отгледали седемнайсет от тях. Тези, които живяха в дома ни достатъчно дълго, та това да им окаже влияние. От две години до... например едно от децата го гледахме четиринайсет години. — Той се обърна към стената и посочи снимката на момче в инвалидна количка. Крехка физика и очила с дебели стъкла. Китките му бяха изкривени неестествено, както и усмивката. — Това е Бйни.

— Невероятно — каза Бош, извади химикалка и бележника си и го отвори на нова страница. Точно тогава мобилният му телефон записука.

— Телефонът ми — обясни Бош. — Не обръщайте внимание.

— Няма ли да отговорите?

— Могат да ми оставят съобщение. Не мисля, че връзката е особено добра толкова близо до планината.

— Е, да, ние се радваме, че имаме поне телевизия. Бош се усети, че коментарът му е ненужен и че сигурно ги е засегнал.

— Съжалявам, не исках да прозвучи така. А дали бихте могли да ми разкажете какви деца имахте в къщата си през осемдесета?

— Замесено ли е някое от нашите деца? — попита Одри.

— Не знам, госпожо. Не знам кой е живял с вас. Както казах, опитваме се да съберем пълна информация за обитателите на квартала. Хората, които са живели там, ще ни служат за отправна точка.

— Сигурна съм, че от отдела по младежки въпроси ще са в състояние да ви помогнат.

— Всъщност сега е дирекция по въпросите на децата. И няма да са в състояние да ни помогнат по-рано от понеделник, госпожо Блейлок. А става дума за убийство и се нуждаем от информацията веднага.

— Ами, трудно ще е да си спомним кой е бил при нас във всеки определен период — каза Дон Блейлок. — Има някои, за които веднага се сещаме — като Бени, Джоди и Франсис. Но, както каза Одри, всяка година идваха и си отиваха по няколко деца. Тях е трудно да си припомним. Да видим, хиляда деветстотин и осемдесета... — Той се изправи и се обърна така, че да вижда всичките снимки на стената. Посочи една, на чернокожо момче на около осем години. — Това е Уилям. Той беше през осемдесета. Той...

— Не, не беше — прекъсна го Одри. — Дойде през осемдесет и четвърта. Не помниш ли, олимпийските игри? Ти му направи факел от станиол.

— О, да, осемдесет и четвърта.

Бош се размърда на стола. Близостта на камината ставаше твърде осезателна.

— Да започнем с трите деца, които споменахте. Бени и другите две. Как са пълните им имена?

Казаха му пълните им имена и телефонни номера за контакт за двете деца.

— Бени почина преди шест години — каза Одри. — Множествена склероза. Беше ни много скъп.

Бош замълча, колкото налагаше приличието.

— Някой друг? Няма ли дневници за децата, които сте отглеждали и за колко дълго?

— Имаме, но не са при нас. Съхраняват се в Лос Анжелис. — Дон щракна с пръсти. — Знаете ли, имаме пълен списък с имената на всяко дете, на което сме се опитали да помогнем. Само че не е подреден по години. И без това няма да ви е необходим целият. Дали ще ви е от полза, как мислите?

Бош забеляза гневния поглед, който Одри хвърли на съпруга си. Инстинктът ѝ налагаше да защитава децата си от всякаква заплаха, въображаема или не.

— Да, ще бъде от голяма помощ.

Блейлок излезе от стаята и Бош погледна Одри.

— Вие не искахте да ми дава списъка. Защо, госпожо Блейлок?

— Защото не смятам, че сте откровен с нас. Вие търсите нещо. Нещо, което да отговори на нуждата ви. Не сте карали три часа посред нощ от Лос Анжелис само за да задавате рутинни въпроси, както се изразихте. Знаете какъв е произходът на децата. При нас не са идвали само ангелчета. Не искам никое от децата да отговаря по обвинение само заради миналото си.

Бош изчака, за да е сигурен, че е свършила.

— Госпожо Блейлок, били ли сте в приюта „Макларън“?

— Разбира се. Няколко от нашите деца дойдоха оттам.

— И аз съм от „Макларън“. Бил съм и в няколко други подобни домове, където не се задържах дълго. Аз съм едно от тези деца и знам какво представляват. Знам също, че някои от тези сиропиталища могат да дарят любов или могат да бъдат по-лоши и от мястото, откъдето са те взели, за да отидеш там. Знам, че някои от хората, които подслоняват безпризорни, могат да ги гледат като собствени деца и че други се интересуват само от чековете от службата за деца.

— Няма значение — отвърна тя след известна пауза. — Вие търсите да изградите мозайката си с всяко парче, което можете да напаснете.

— Грешите, госпожо Блейлок. И за мен също.

Блейлок се върна с някаква зелена папка. Сложи я на квадратната масичка за кафе и я отвори. Джобовете ѝ бяха натъпкани със снимки и писма. Одри продължи мисълта си:

— Съпругът ми работеше за градската управа, точно като вас, и няма да му е драго да чуе какво казвам. Но аз не ви вярвам, нито вярвам, че ни казвате истинските причини за идването си. Не сте честен с нас.

— Одри! — повиши глас мъжът ѝ. — Човекът се опитва да си върши работата.

— И ще ни наговори какво ли не, само да я свърши. И ще нарани децата ни, за да я свърши.

— Одри, моля те!

Дон Блейлок подаде на Бош един лист, изписан с имена, и си го дръпна още преди Бош да е успял да го прочете. Сложи го на масичката и започна да поставя кръстчета до някои от имената, като обясняваше:

— Направихме списъка, за да не изгубим ничии следи. Може да се изненадате, че е възможно да обичаш някого повече от себе си, но когато трябва да запомниш двайсет или тридесет рождени дни, винаги някой остава забравен. Отбелязвам децата, които дойдоха при нас след хиляда деветстотин и осемдесета. Одри ще провери още веднъж списъка за сигурност.

— Не, няма.

Мъжете не ѝ обърнаха внимание. Очите на Бош се движеха по листа по-бързо от молива на Блейлок. Пръстът му се протегна към едно име във втората половина на списъка.

— Кажете ми за това дете.

— Кой е това? — попита Одри.

— Джони Стоукс — отговори Бош. — Бил е при вас през осемдесета, нали?

— Нали ти казах? — каза Одри на съпруга си и изгледа сърдито Бош. — Знаел е за Джони преди да дойде. Права бях, че не е честен човек.

49.

Когато Дон Блейлок отиде до кухнята за втора кана кафе, Бош вече беше изписал две страници с бележки за Джони Стоукс. Беше дошъл в дома на Блейлок по препоръка на отдела за младежки въпроси през януари хиляда деветстотин и осемдесета, а през юли следващата година беше последвал арестът му за кражба на кола. Втората му кражба на кола. Затворен в изправителния дом за малолетни „Силмар“. Към края на превъзпитателния му период върнат със съдебно решение на родителите си. Въпреки че чували за него от време на време и дори се виждали по време на редките му посещения в квартала, грижите по останалите деца били достатъчни постепенно да прекъснат връзката им.

Когато съпругът отиде за кафе, Бош се подготви за период на неудобно мълчание в компанията на Одри. Но тя го заговори:

— Дванайсет от нашите деца завършиха колеж. Две се отдадоха на военна кариера. Едно последва Дон в пожарната. Сега работи във Вали. Никога не сме мислели, че сме постигнали успех с всичките. Просто им давахме всичко, на което сме способни. Понякога или обстоятелствата, или съдът, или властите, занимаващи се с детските въпроси, ни пречеха да помогнем. Джон беше един от тези случаи. Той направи грешка, а сякаш вината беше наша. Взеха ни го... преди да успеем да му помогнем.

Бош запази мълчание.

— Изглежда, вече сте се запознавали с него — продължи Одри.
— Разговаряли ли сте?

— Да, за кратко.

— В затвора ли е?

— Не.

— Какъв е животът му, откакто... беше при нас?

— Не е вървял на добре. Наркотици, многократни арести, затвор. Тя кимна тъжно.

— Мислите ли, че той е убил момчето в нашия квартал? По времето, когато е живял у нас?

Бош се опасяваше, че ако отговори истината, рискува да разруши целия ѝ свят, изграждан толкова години и закачен сега на стената.

— Не бих могъл да кажа. Но знаем, че е бил приятел на убитото момче.

Дон Блейлок влезе в стаята, добави в огъня една цепеница и каза:

— Кафето ще е готово след минута.

— Благодаря. — Бош се изправи. — Имам някои неща в колата, които бих искал да погледна.

И излезе. Грабна куфарчето си от предната седалка, след това взе кашончето с дъската за скейтборд от багажника. Може би си струваше да го покаже на семейство Блейлок. Тъкмо затваряше капака на багажника, когато телефонът му звънна. Беше Едгар.

— Хари, къде си?

— В Лоун Пайн.

— В Лоун Пайн?! Какво правиш там, по дяволите?

— Нямам време да говоря. Ти къде си?

— На работното си място. Както се разбрахме. Ти нали...

— Слушай, ще ти се обадя след час. Междувременно обяви отново Стоукс за издирване.

— Какво?

— Казах пак да пуснеш Стоукс за издирване. Трябва да го заловим.

— Защо?

— Защото той го е направил. Той е убил момчето.

— Какво значи пък това, Хари?

— Ще ти се обадя след час. Пусни го за издирване.

Бош прекъсна връзката и изключи телефона си. Когато се върна в къщата, извади от куфарчето си плика със семейни снимки, заети от Шийла Делаacroa, раздели купчината на две и подаде на Дон и Одри по няколко от снимките.

— Вижте момчето на тези снимки и ми кажете дали някога е идвало у вас, с Джони или някой друг.

Двамата разгледаха снимките, после си ги размениха, накрая поклатиха глави отрицателно и му ги върнаха.

— Не ни е познат — каза Дон.

Бош прибра снимките в куфарчето, извади дъската за скейтборд от кашона и я вдигна.

— Някой от вас...

— Това е на Джони — веднага каза Одри.

— Сигурна ли сте?

— Да. Когато... го взеха от нас, той я остави. Казах му, че е у нас, и звънях у тях, но той така и не дойде да си я вземе.

— Откъде сте сигурна, че точно тази е неговата?

— Не обичам черепи и кости. По това я запомних.

Бош прибра дъската.

— Какво стана с нея, след като той не си я взе?

— Продадохме я — обясни Одри. — Когато след тридесет години служба Дон се пенсионира и решихме да се преместим, разпродадохме всичко ненужно. Направихме гаражна разпродажба.

— Продадохме почти всичко в къщата — добави съпругът ѝ. — Тогава продадохме и дъската.

— Помните ли на кого?

— На съседа до нас. Господин Трент.

— Кога?

— През лятото на деветдесет и втора. Веднага след продажбата на къщата. Все още бяхме във владение.

— Как така си спомняте, че сте я продали на господин Трент? От деветдесет и втора мина много време.

— Той купи половината от всичко, което продавахме. Всички боклуци. Даде ни обща цена. Джунджуриите му трябвали за работата му. Все се надявах да зърна по филмите нещо, дошло от нашата къща, но така и не можах — каза Одри.

Бош беше почти приключил със семейство Блейлок. Вече знаеше всичко, за което беше дошъл. Време беше да тръгва и да приключва със случая.

— Как се сдобихте със скейтборда? — попита Одри.

— Беше сред вещите на господин Трент.

— Още ли живее на нашата улица? — поинтересува се Дон. — Много добър съсед. Никога не сме имали проблеми с него.

— Доскоро беше там — каза Бош. — Неотдавна почина.

— Божичко! — възкликна Одри. — Колко жалко. А не беше толкова стар.

— Последен въпрос. Казвал ли е Джон Стоукс на някой от вас как се е сдобил с дъската?

— Каза ми, че я спечелил на състезание с деца от училището — отговори Одри.

— Училището „Братята“?

— Да, там ходеше. Продължи да го посещава и след като дойде при нас.

Бош затвори бележника си, сложи го в джоба на якето си и се изправи да си ходи.

50.

Бош спря колата пред ресторанта за бързо хранене „Лоун Пайн“. Масите до прозорците бяха заети и почти всички обърнаха погледи към колата на лосанжелиското полицейско управление, отдалечила се на почти триста и петдесет километра от обичайното си местонахождение.

Бош умираше от глад, но разговорът с Едгар не търпеше повече отлагане. Той извади телефона си и набра номера. Едгар отговори на секундата.

— Аз съм. Пусна ли издирването?

— Да. Но е малко трудно да се работи, когато нямаш и грам понятие какво се случва, партньоре.

Думата беше произнесена като синоним на „задник“. Бош се чувстваше неприятно, че последният случай, по който работеха заедно, се развива по този начин. И вината беше негова. Беше откъснал Едгар от развитието на събитията по причини, не напълно ясни и на самия него.

— Имаш право, Джери. Виновен съм. Исках да не губя темпо и това налагаше пътуване през нощта.

— Щях да дойда с теб.

— Знам. Просто подкарах, без да се замислям. Връщам се, вече съм на път.

— Започни тогава от началото. Чувствам се като олигофрен — да обявявам човек за издирване, без дори да знам защо.

— Казах ти, Стоукс е.

— Това беше единственото, което ми каза.

Бош прекара следващите десет минути да гледа как хората се хранят, като в същото време повтаряше всеки свой ход, та Едгар да е наясно със събитията.

— Боже Господи, а ни беше в ръцете! — възкликна Едгар накрая.

— Просто трябва да го заловим пак.

— Значи казваш, че когато момчето е избягало от къщи, е отишло при Стоукс. После Стоукс го отвежда горе в гората и просто го претрепва?

— Горе-долу.

— Защо?

— Трябва да го попитаме, но имам предположение.

— Дъската за скейтборд?

— Да, това е искал.

— И ще убие заради една дъска?

— Знаеш, че и за по-малко се убива, пък и не знаем дали е имал такова намерение. Гробът е плитък, изкопан с ръце. Нищо предварително планирано. Може просто да го е бутнал или да го е ударил силно. Може да го е цапардосал с камък. Може между двамата да е имало нещо, което не ни е известно.

Едгар замълча и Бош с надежда си помисли, че може би скоро ще може да се наяде.

— Какво мислят за теорията ти хората, които са го приютили?

— Не съм навлизал в подробности пред тях. Но не бяха особено изненадани, когато почнах да задавам въпроси за Стоукс.

— Знаеш ли какво, Хари? Преливаме от пусто в празно.

— Какво искаш да кажеш?

— Целият случай — до какво опира в края на краищата? Тринайсетгодишен убива дванайсетгодишен, за да се сдобие с някаква си шибана играчка. Стоукс е бил малолетен. Никой прокурор няма да се занимава с него сега.

Бош се замисли.

— Зависи какво ще измъкнем от него, когато го заловим. Може и да се намери прокурор.

— Сам каза, че липсват данни за предумисъл. Хич няма и да се занимават, слушай какво ти разправям. Въртим се като куче след опашката си. Приключваме случая и никой не го отнася.

Едгар имаше право. Голяма рядкост беше възрастен да отговаря за деяния, извършени в невръстна младост такъв беше законът. Дори и да измъкнеха от Стоукс пълни самопризнания, едва ли щяха да го вкарат в затвора.

— Трябваше да я оставя да го застреля — прошепна Бош.

— За какво говориш, Хари?

— Нищо. Ще хапна набързо и потеглям. Там ли си?

— Да. Ще те уведомя, ако има нещо ново.

— Добре.

Бош слезе от колата. Мислеше за вероятността Стоукс да отърве кожата. В топлия ресторант го удари миризмата на пържено и той осъзна, че е загубил всякакъв апетит.

51.

Телефонът му иззвъня. Беше Едгар.

— Хари, опитвам да се свържа с теб сумати време. Къде си?

— Тъкмо излизам от планините. Остава ми по-малко от час път. Какво става?

— Открили са Стоукс. Намъкнал се е в „Ашър“.

Бош се замисли. „Ашър“ беше хотел от трийсетте години на една пряка от булевард „Холивуд“. Десетилетия наред това беше действащ бардак, докато постепенното разширяване на булеварда не бе стигнало до него и отново не го бе превърнало в ценна собственост. Беше продаден, затворен и подготвен за основен ремонт, целящ да го превърне в красавица на новия Холивуд. Само че проектът се бавеше от градските архитекти, които не даваха окончателно разрешение. А това забавяне беше манна небесна за нощните птици.

Докато хотел „Ашър“ очакваше прераждането си, стаите на тринадесетте му етажа се превръщаха в дом за скитници, успели да се промъкнат през оградите и шперплатовите бариери. За последните два месеца на Бош два пъти му се бе налагало да посещава „Ашър“ в търсене на заподозрени. Нямаше електричество, нямаше и вода, но това не пречеше на случайно настанилите се да използват тоалетните и цялата сграда смърдеше. Нямаше мебели, нямаше даже врати и беше истински кошмар да се опитваш да провеждаш претърсване там — човек ставаше потенциална мишена, докато минаваше покрай всеки отвор за врата.

Бош включи сигналните светлини на колата и настъпи газта.

— Откъде знаем, че е там?

— От предишния път, когато го търсихме. Едни момчета от отдела за борба с наркотици вършели тяхна си работа вътре и го мернали да се катери чак до тринадесетия етаж. Трябва бая да си напласен, за да се катериш до покрива на място, където асансьорите не работят.

— Какъв е планът?

— Ще направим масовка — четири екипа от патрулните, аз и хората от отдела за наркотици. Започваме от партера и претърсваме всичко до горе.

— Кога влизате?

— След малко правим инструктаж и тръгваме. Не можем да те чакаме, Хари. Трябва да го хванем преди да се е изпарил.

За момент на Бош му мина мисълта, че Едгар си връща за това, че на няколко пъти бе останал в ролята на страничен наблюдател на развитието на разследването.

— Ясно — каза Бош. — Ще носите ли радиостанции?

— Да, на втора линия сме.

— Добре, ще се видим там. Сложи си жилетката.

Последната реплика беше не заради притеснения от въоръжена съпротива от самия Стоукс, а защото присъствието на голяма група ченгета из тъмните хотелски коридори неминуемо водеше до непредвидими последици.

Бош настъпи газта още по-здраво. Скоро пресече северните краища на града в долината Сан Фернандо. Съботният трафик не беше тежък. Половин час след разговора си с Едгар видя хотел „Ашър“ да се извисява през няколко пресечки.

Нямаше радиостанция, а беше забравил да пита Едгар къде ще се разположи командният пост на претърсването. Не искаше просто да се изтърси пред хотела с полицейската си бричка и да рискува да разкрие операцията, така че звънна на дежурния. Пак беше Манкиевич.

— Манк, има ли изобщо дни, в които почиваш?

— Не и през януари. Децата ми празнуват и Коледа, и Ханука и парите за извънредна работа ми трябва. Какво има?

— Можеш ли да ми кажеш къде е командният пост за оная работа в „Ашър“?

— Да. На паркинга на Холивудската презвитерианска църква.

— Разбрах. Благодаря.

След две минути Бош паркира пред църквата. Там вече се бяха подредили пет патрулни коли, една детективска и колата на хората от отдела за наркотици. Всичките бяха прилепени възможно най-близо до сградата на църквата, за да не се забелязват от хотела, издигащ се от другата ѝ страна.

В една от патрулните коли седяха двама полицаи. Бош отиде до нея. Колата чакаше със запален двигател, та щом заловят издирвания, да отиде да го прибере.

— Къде са те?

— На дванайсетия етаж — отговори шофьорът. — Засега нищо.

— Дай ми за малко станцията си.

Ченгето му я подаде през прозореца и Бош натисна втори канал.

— Хари, тук ли си? — чу се гласът на Едгар.

— Качвам се.

— Почти приключихме.

— Все пак ще се кача.

Върна радиостанцията на шофьора и тръгна към северния край на оградата — знаеше, че там има дупка, през която се вмъкват „гостите“ на хотела. Беше отчасти скрита зад голяма табела, обявяваща скорошното откриване на невероятни по лукса си хотелски апартаменти. Повдигна табелата и се пъкна под нея.

Главните стълбища бяха в двата края на сградата. Бош предположи, че на всяко от тях ще е разположен по един полицейски екип, в случай че Стоукс някак си успее да се изплъзне на хората по етажите и се опита да избяга. Извади значката си и я показа при влизането си през вратата от източната страна. На стълбите бяха застанали две ченгета с пригответени за стрелба оръжия. Кимнаха му и Бош продължи нагоре.

Опита се да си наложи бързо темпо. Чакаха го дванайсет етажа и двайсет и четири площадки. Миризмата от препълнените тоалетни почти го задушаваше. Етажните врати липсваха, а с тях и номерата на етажите. На по-ниските някой се беше постарал да изписва номерата с боя, но по-нагоре и тази маркировка изчезваше, така че скоро Бош загуби ориентация на кой етаж се намира.

На деветия или десетия етаж спря да си поеме въздух. Седна на едно що-годе чисто стъпало и изчака дишането му да се успокои. Вонята тук беше по-слаба — сигурно по-малко скитници се наемаха да катерят толкова етажи.

Ослуша се, но не долови никакъв звук. Колегите му вече трябваше да са на най-горния етаж. Дали пък сигналят за Стоукс не беше фалшив, или издирваният беше успял да се измъкне?

Бош стана и продължи изкачването. Оказа се, че броенето му е било грешно, но в негова полза. На следващата площадка го очакваше отворената врата на подпокривния апартамент. Намираще се на тринадесетия етаж.

Почти се усмихна на мисълта, че няма да му се наложи да катери още стълби — и в същия миг проехтяха викове:

— Ето го! Там!

— Стоукс! Полиция! Не мър...

Гласовете бяха заглушени от два изстрела, които проехтяха оглушително по целия етаж. Бош извади пистолета си и бързо се приближи до вратата. Преди да успее да се промъкне през нея, прозвучаха още два изстрела и той се скри зад стената.

Ехото му попречи да определи източника на гърмежите. Той се наведе и надникна в коридора. Мракът се прорязваше от светли ивици, излизащи през вратите на стаите от западното крило. На петнайсетина метра от себе си видя Едгар, приклепнал в стойка за стрелба зад гърбовете на две униформени ченгета. Оръжията им бяха насочени към една от стаите.

— Чисто е! — изкрещя нечий глас. — Влизаме!

Мъжете свалиха едновременно оръжията си и се насочиха към зеещата врата.

Бош им се обади и тръгна след тях.

На вратата се размина с униформен полицаи, който говореше в радиостанцията си:

— Централа, трябва ни медицински екип на „Хайланд“ четиридесет и едно, тринадесети етаж. Заподозреният е тежко ранен, две прострелни рани.

Полицаят беше Еджууд. Погледите им се засякоха за секунда, после Еджууд потъна в мрака на коридора.

Бош огледа стаята. Стоукс седеше в нещо като килер, облегал на една от стените. Ръцете му бяха в скута, в едната все още стискаше малък пистолет двацет и пети калибър. Беше облечен в черни дънки и тениска без ръкави, покрита със собствената му кръв. На гърдите и точно под лявото му око имаше отверстия от простреляните рани. Очите му бяха отворени, но в тях нямаше и следа от живот.

Едгар беше клекнал пред тялото на Стоукс, но не правеше и опит да го докосва, за да търси пулс, защото очевидно беше безсмислено.

Прекалено много хора се бяха натъпкали в тясното пространство на стаята. Трима униформени, Едгар и още един цивилен, вероятно от отдела за наркотици. Две от ченгетата разучаваха две дупки от куршуми в мазилката. Единият вдигна пръст с явното намерение да пипне една от дупките.

— Не докосвай нищо — изкомандва рязко Бош. — Искам всички да излязат оттук и да изчакаме идването на хората от ПУП. Кой стреля?

— Едж — отговори цивилният. — Тоя ни дебнеше в килера и ние...

— Извинявай, как се казваш?

— Филипс.

— Окей, Филипс, нямам желание да слушам разказа ти. Спести си го за хората от ПУП. Взимай Еджууд и слизайте долу да чакате. Когато дойдат санитарите, кажете им да си ходят. Спестете им катеренето на тринайсет етажа.

Ченгетата с нежелание се изнизаха от стаята, като оставиха само двамата детективи. Едгар се изправи и отиде до прозореца. Бош зае мястото му пред трупа и заразглежда пистолета в ръката на Стоукс. С голяма доза сигурност можеше да се предположи, че следователите от ПУП щяха да установят изтриване на серийния му номер с киселина.

Бош се замисли за изстрелите, които беше чул от дъното на коридора. Два и после още два. Трудно беше да се прецени от позицията му тогава, но му се струваше, че първите два изстрела бяха по-гръмки и отчетливи от следващите. Това означаваше, че Стоукс беше стрелял с играчката си след като Еджууд беше пуснал в действие служебното си оръжие. Тоест че преди да стреля Стоукс е бил улучен смъртоносно в лицето и гърдите.

— За какво мислиш? — попита Едгар.

— Няма значение какво мисля аз — отговори Бош. — Мъртъв е. Случаят минава в ръцете на ПУП.

— Случаят се закрива, партньор. Май няма нужда вече да се притесняваме дали прокуратурата ще открие дело, или не.

Бош кимна. Оставаше още бумащина за довършване, но по принцип случаят беше приключен. Щеше да бъде класифициран в раздел „други обстоятелства за закриване“. Без дело и без присъда, но пак в графата на успешно разрешените.

— Така е.

Едгар го потупа по рамото.

— Последният ни случай заедно, Хари. Справихме се.

— Аха. Каж ми нещо: спомена ли за прокуратурата и за това, че делото касае малолетен, по време на инструктажа сутринта?

След дълга пауза Едгар отговори:

— Може и да съм споменал нещо такова.

— Спомена ли, както го каза на мен, че преливаме от пусто в празно? Че най-вероятно прокуратурата няма да си даде труда да открива дело срещу Стоукс?

— И това може да съм споменал. Защо?

Бош не каза нищо. Изправи се и отиде до прозореца. Виждаше се сградата на „Кепитъл Рекърдс“, а по-нататък и знакът на Холивуд на хълма. Няколко пресечки по-нататък на стената на един блок беше нарисувана реклама против пушенето, изобразяваща каубой, с провиснала от устата му цигара, придружена от надпис, че цигарите причиняват импотентност.

Той се обърна към Едгар.

— Ще изчакаш ли хората от ПУП?

— Да, разбира се. Нервичките ще им се скъсат от изкачването на тринайсет етажа.

Бош тръгна към вратата.

— Хари, къде отиваш?

Бош излезе, без да отговори. Тръгна да слиза по стълбите в другия край на етажа — не искаше да среща никого.

52.

Оцелелите членове на едно някогашно семейство бяха застанали от трите страни на ковчега, сложен на склона на Форест Лоун. От двете страни бяха Самюъл Делакроа и бившата му съпруга, Шийла беше срещу свещеника. Майката и дъщерята бяха отворили черни чадъри, за да се предпазят от непрестанно ръмвящия от сутринта дъждец. Бащата нямаше с какво да се скрие, но никоя от жените не правеше и най-малко усилие да го спаси от подгизване.

Дъждът и грохотът от магистралата почти напълно заглушаваха думите на свещеника, така че те изобщо не стигаха до Бош. Той също нямаше чадър и наблюдаваше церемонията от разстояние, скрит зад един дъб. Мислеше си, че за момчето приляга да бъде погребано на хълм и под капките на дъжда.

От канцеларията на съдебния медик беше научил коя погребална агенция е наета за случая. Оттам му казаха също, че майката на момчето е поискала да получи останките му и е уредила погребението. Бош реши да присъства, за да отдаде почит на момчето, а и за да се види с майка му още веднъж.

Ковчегът на Артър Делакроа изглеждаше, сякаш беше правен за възрастен. Полиран в сиво, с лъскави халки от хром. Красиво изпълнение. Дъждовните капки падаха по него и се стичаха отстрани. И все пак беше прекалено голям за костите, положени в него, и това караше Бош да се чувства неудобно. Изглеждаше като дреха не по мярка, подарък от богат роднина. Показателно за това, че децата винаги остават на втори план.

Дъждът се засили и накара свещеника също да се скрие под чадър. Няколко фрази все пак стигнаха до слуха на Бош. Говореше се за най-великото царство, където е приет Артър. Бош си спомни за неотслабващата вяра на Голихър в това царство, въпреки жестокостите, които ежедневно беше принуден да отразява в записките от изследванията си. За Бош присъдата засега не беше произнесена. Той трябваше да продължи да се скита в по-низшето царство на земята.

Тримата членове на семейството нито веднъж не се погледнаха. След като ковчегът беше подготвен за спускане в гроба и свещеникът направи кръстния знак за края на церемонията, Шийла се обърна и закрачи надолу към паркинга. През цялото време с нищо не беше показала, че забелязва присъствието на родителите си.

Самюъл веднага я последва. Тя го видя и ускори крачка, после захвърли чадъра и затича. Качи се в колата си и отпраши преди баща ѝ да успее да стигне до нея.

Самюъл се загледа след колата, после се върна и вдигна чадъра. Качи се в своята кола и я подкара.

Бош пак се обърна към гроба. Свещеникът си беше тръгнал. Зад склона изчезваше върхът на черен чадър. Може би от другата страна на хълма чакаше началото си поредното погребение.

До гроба беше останала само Кристин Уотърс. Бош я изчака, а след това тръгна да я пресрещне на път за колата ѝ. Тя го изчака и каза спокойно:

— Изненадана съм да ви видя тук.

— И защо?

— Не се ли предполага, че за полицаите не се допуска емоционално обвързване? А присъствието на погребение показва точно това. Особено пък когато вали.

Бош закрачи редом с нея и тя му отстъпи половината си чадър.

— Защо пожелахте да ви дадат останките?

— Защото не мислех, че някой друг ще го направи.

Стигнаха до паркинга. Неговата кола беше пред нейната.

— Довиждане, детектив — каза Кристин и отвори колата си.

— Искам да ви дам нещо.

Тя го погледна.

— Какво?

Бош отвори багажника на своята кола. Кристин хвърли чадъра на дясната седалка и отиде при него.

— Един човек ми каза, че животът е преследване на едно нещо. Търсене на изкупление.

— За какво?

— За всичко. За всички грехове. Всички искаме да получим опрощение.

После извади от багажника една картонена кутия и ѝ я подаде.

— Погрижете се за тези деца.

Тя не взе кутията. Вместо това вдигна капака ѝ и погледна вътре. Пълно беше с купчини писма, свързани с ластички. Имаше и няколко снимки. Най-отгоре я гледаха зареяните очи на момчето от Косово.

— Откъде са? — попита Кристин, докато разглеждаше един от пликите на организациите за доброволни дарения.

— Има ли значение? — отговори Бош на въпроса с въпрос. — Все някой трябва да се погрижи за тях.

Тя кимна, внимателно затвори кутията, взе я, занесе я до колата си и я постави на задната седалка. Преди да се качи, погледна отново Бош, сякаш искаше да му каже нещо, но се отказа и подкара към изхода. Бош остана под дъжда.

53.

Разпореждането на шефа на полицията се пренебрегваше за пореден път. Бош включи осветлението, отиде до бюрото си в ъгълчето на детективите, занимаващи се с убийства, и сложи върху него два празни кашона.

Беше неделя, почти полунощ. Той бе решил да разчисти бюрото си по време, когато никой няма да го наблюдава. Имаше още един ден в холивудския участък, но най-малко желаше да го прекара в събиране на багаж и разменяне на неискрено-трогателни сбогувания. Планът му беше да започне деня с изчистено бюро и да го завърши с тричасов обяд в любимото си квартално заведение. Щеше да си вземе довиждане с хората, които значеха нещо за него, и да се измъкне през задната врата преди да са усетили отсъствието му.

Започна с папките по все още неприключени дела, които понякога не му даваха покой нощем. Не възнамеряваше да ги зареже току-така. Смяташе да им обръща внимание при всяка свободна минута от новата си работа. Или на спокойствие у дома.

Единият кашон се напълни и той започна да изпразва чекмеджетата. Спря, когато извади пълния с гилзи буркан. Още не беше добавил гилзата от погребението на Джулия Брашър към останалите. Държеше я на една полица вкъщи, заедно със снимката на акулата, която да му на-, помня за опасностите от напускането на защитната клетка. Бащата на Джулия ме беше разрешил да я вземе.

Намести грижливо буркана в ъгъла на втория кашон и се увери, че е добре затиснат от други материали. От средното чекмедже извади всички химикали, листчета за бележки и прочие канцеларски принадлежности.

На дъното бяха разпръснати стари съобщения за телефонни обаждания. Бош ги провери листче по листче преди да реши дали да ги запази, или да ги пусне в кошчето. Обви събраната купчина с ластик и я пусна в кашона.

Когато чекмеджето беше почти изпразнено, в ръцете му попадна сгънато листче. Той го отвори и прочете:

„Къде си, мъжкар?“

Въпросът отприщи спомените му от последните тринайсет дни. От първото паркиране на Уъндърланд Авеню, през казаното от Голихър, който изучаваше кости, заровени преди хиляди години, до Трент и Стоукс. И Артър Делакроа, и Джулия Брашър. Накрая стигна и до отговора на въпроса.

— Никъде — каза той на глас.

Сгъна бележката и я сложи в кашона. После погледна бележите на кокалчетата си и прокара пръст по тях. Вътрешните белези от удари по невидими стени бяха повече.

През цялата му съзнателна възраст му беше ясно, че е загубен без работата, без значката, без мисията си. Но в този момент осъзна, че е възможно да е не по-малко изгубен дори и да ги има. Всъщност можеше да е изгубен точно заради тях. Точно това, от което си мислеше, че се нуждае, изграждаше около него черупката на безсмислие.

Бош взе решение.

Измъкна от задния си джоб калъфа с полицейската значка. Извади личната си карта от найлоновия джоб и откачи значката. Прокара палец по издълбаната дума „детектив“. Усещането беше същото, като от докосването на бележите по пръстите му.

Постави значката и картата в едно от чекмеджетата. След това извади личния си пистолет от кобура, подържа го малко и го сложи до значката и картата. Затвори чекмеджето и го заключи.

Изправи се и отиде до кабинета на Билетс. Вратата беше отключена. Бош постави ключа от бюрото и този от служебната кола върху големия ѝ настолен бележник. Сигурен беше, че любопитството ще я загрize, когато той не се появи на следващата сутрин, и че ще отиде да провери бюрото му. И щеше да разбере, че той няма да се върне. Нито в участъка на Холивуд, нито в Паркър Сентър. За него работата беше приключила и статусът се сменяше.

Докато минаваше през голямата зала, Бош се огледа и почувства как го залива вълна на необратимост. Но не се поколеба. Сложи кашоните един върху друг и ги понесе към изхода. Остави лампите

светнати. Бутна с гръб тежката входна врата на участъка и преди да излезе каза на полицаия на рецепцията:

— Направи ми една услуга. Извикай ми такси.

— Дадено. Но сигурно ще се забави. Не искаш ли да изчакаш вътре и...

Затварянето на вратата отрязва остатъка от изречението. Бош застана на тротоара. Нощта беше хладна и влажна. Луната не се виждаше зад плътните облаци. Бош притисна кашоните към гърдите си и зачака под дъжда.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

През 1914 година костите на жена — жертва на убийство, са намерени при разкопки в Ла Бреа до Лос Анжелис. Възрастта на костите е преценена на девет хиляди години, което превръща жената в първата жертва на такова престъпление в историята на мястото, известно в наши дни под името Лос Анжелис. Този археологически и антропологичен обект продължава да осветява миналото ни и да изкарва на повърхността кости за изследване. Следва да се отбележи, че жертвата на второто убийство е напълно плод на литературна измислица за целите на настоящата книга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.